

Cô Vợ Thẹn Thùng Mời Qua Đây

Contents

Cô Vợ Thẹn Thùng Mời Qua Đây	1
1. Chương 1: Mở Đầu	2
2. Chương 2: Chương 1.1	2
3. Chương 3: Chương 1.2	4
4. Chương 4: Chương 1.3	5
5. Chương 5: Chương 1.4	6
6. Chương 6: Chương 1.5	7
7. Chương 7: Chương 2.1	8
8. Chương 8: Chương 2.2	10
9. Chương 9: Chương 2.3	11
10. Chương 10: Chương 3.1	14
11. Chương 11: Chương 3.2	16
12. Chương 12: Chương 3.3	17
13. Chương 13: Chương 3.4	19
14. Chương 14: Chương 4.1	21
15. Chương 15: Chương 4.2	22
16. Chương 16: Chương 4.3	24
17. Chương 17: Chương 5.1	27
18. Chương 18: Chương 5.2	29
19. Chương 19: Chương 5.3	30
20. Chương 20: Chương 6.1	34
21. Chương 21: Chương 6.2	35
22. Chương 22: Chương 6.3	38
23. Chương 23: Chương 7.1	39
24. Chương 24: Chương 7.2	41
25. Chương 25: Chương 7.3	44
26. Chương 26: Chương 8.1	47
27. Chương 27: Chương 8.2	49
28. Chương 28: Chương 8.3	51
29. Chương 29: Chương 9	53
30. Chương 30: Kết Thúc	55

Cô Vợ Thẹn Thùng Mời Qua Đây

Giới thiệu

Edit: Shirido RikaRaw+Converter: Ngocquynh520Thể loại: Hiện Đại, Sủng, HECouple: Long Hạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-then-thung-moi-qua-day>

1. Chương 1: Mở Đầu

Trong sân bay, một người đàn ông đứng ở trung tâm, điện thoại di động không ngừng gọi dây số kia, nhưng mà đối phương vẫn luôn bận rộn, không cách nào nhận được, để cho phải anh gọi điện nhắc lại.

Người đàn ông hết sức giận dữ hướng về phía điện thoại di động rống giận ” Thần Bảo Nhi, em chẳng lẽ không biết hôm nay Bồn thiếu gia phải ra nước ngoài sao? Không biết đi nước ngoài chính là ba năm sao? Chết tiệt, em còn không đến sân bay!”

Nói xong, Người đàn ông hung hăng cúp điện thoại, không khỏi khẽ nguyên rửa một tiếng, giận dữ nhìn bốn phía, cũng không thấy bóng dáng quen thuộc.

Bây giờ, đứng bên cạnh anh ta là một cô gái rất xinh đẹp, một thân váy công chúa kiểu dáng xinh đẹp làm nổi bật vẻ ưu nhã “Hạo, cô ấy không đến coi như xong, máy bay sắp cất cánh, chúng ta đi thôi.”

Lúc nói chuyện, loa phát thanh đã bắt đầu thông báo máy bay sắp cất cánh, mọi người nắm bắt tin tức thời gian lên máy bay.

Chắc chắn điều này là lý do làm cho người đàn ông càng tức giận hơn, anh hung hăng một cước đá cái ghế, nhìn cô gái bên cạnh một chút, có chút phiền phức mà chán ghét xoay người đi lên máy bay.

Mà giờ khắc này, khi bọn họ đi trong khoảnh khắc đó, thì cách đó không xa một bóng dáng nhỏ gầy từ sau cây cột bước ra, nhìn bóng lưng người đàn ông, cô cầm lấy điện thoại di động bấm gọi lại, nghe người đàn ông mới vừa nói, nước mắt nơi khóe mắt không nhịn được chảy xuống.

“Thiếu gia....”

2. Chương 2: Chương 1.1

Mặt trời chói chang nhô lên cao, chiếu ánh nắng được toàn bộ toàn bộ thế giới đặc biệt yên tĩnh.

Một chiếc xe cũ kỹ chậm rãi chạy, mà trên xe cô gái còn không ngừng lẩm bẩm “Thật là, nhiều người như vậy, hết lần này tới lần khác cố tình để mình đến đây...” Cô vừa lẩm bẩm đồng thời nhanh chóng dừng xe lại, nhìn người từ sân bay đi ra, chứ không thấy có người đi vào.

“Thật xin lỗi, nhường đường một chút, nhường đường một chút....”

Lúc này, người đi ra khỏi sân bay nhìn bộ dạng này của cô, cũng bị khiếp sợ tránh sang một bên.

Tất cả mọi người có chút trách cứ nhìn cô bé đi xe đạp cũ kỹ này, nhưng khi thấy cô bé ẩy lộ ra nụ cười ngọt ngào, mắt to ngập nước, má lúm đồng tiền thật sâu, hướng về phía người đi đường tỏ vẻ thật xin lỗi rồi ngay lập tức xông vào, làm cho mọi người không đành lòng trách cứ cô, như là một ngoại lệ.

” Thần Bảo Nhi, em có phải hay không quên mất bốn thiếu gia vẫn còn đang ở đây chờ em? Chết tiệt, em chẳng lẽ không nhìn thời gian sao? Em trễ mười lăm phút, là mười lăm phút đó!” Long Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi nhìn cô nhóc đang vội vàng chạy vào sân bay, anh thật nghĩ không ra, tại sao người này lại không có quan niệm về thời gian? Chẳng lẽ anh rời nhà đi lâu như vậy, cô vẫn không nhớ sao?

“Thiếu gia Long Hạo, đây không phải là lỗi của em, là thời gian có vấn đề, sai giờ sai giờ!” Thần Bảo Nhi vốn đang vội vàng chạy tới, lại bị một vật rống lên, nhất thời tăng nhanh bước chân, nhanh chóng đi tới trước mặt anh, bộ dáng cợt nhả, sau đó chỉ vào đồng hồ đeo tay không ngừng nói.

“Hừ.” Hừ lạnh một tiếng, Long Hạo nhìn về phía chiếc xe cũ kỹ cách đó không xa không khỏi nhún mày, chiếc xe này nếu như nhớ không lầm... Bác Thần vứt xó đã mười năm, không nghĩ tới cô nhóc này lại lấy loại xe rởm này tới đón anh.

Nghĩ tới đây, Long Hạo tức giận quay đầu nhìn Thần Bảo Nhi “Em định để bốn thiếu gia cùng em ngồi nó về nhà sao?”

“Có cái gì sao?” Thần Bảo Nhi nhún nhún vai, vẻ mặt vô tội.

“Chết tiệt, trong nhà nhiều xe như vậy, ai dạy em đi loại xe này, muốn cho người ta nhìn thấy rồi cười nhạo sao?”

Long Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi, thật sự là rất muốn giết cô nhóc này, thử nghĩ xem anh - Long Hạo ngày đầu tiên trở về nước lại nhận được loại đãi ngộ này, nói ra không phải là làm cho người ta chê cười sao?

“Anh không thích có thể kêu người khác tới đón anh a.” Chu chu cái miệng nhỏ nhắn, Thần Bảo Nhi cũng cảm thấy mình hết sức ủy khuất, trong nhà nhiều người như vậy, tại sao hết lần này tới lần khác cô toàn bị tính xấu này của thiếu gia chọn trúng đây?

“Em... Tôi thật không biết em... chọn, chính mình ngồi xe rởm đi, tốt lắm!” Tức giận trừng mắt nhìn cô một cái, Long Hạo chuẩn bị bắt taxi, nhưng không có nghĩ đến vừa mới mở cửa xe, một dì béo lập tức cầm hành lý chen vào.

Còn không có đợi Long Hạo nói chuyện, dì béo kia rất không khách khí nói trước: “Chàng trai trẻ, cháu không thấy nhiều người đang xếp hàng ở đây sao? Như thế nào lại chen ngang?”

“Tôi....” Long Hạo nhìn về phía sau, một hàng người đứng đằng sau, anh không khỏi ngậm miệng, quay đầu nhìn Thần Bảo Nhi chuẩn bị muốn lái xe rời đi, anh tức giận ngăn trước cô.

Thần Bảo Nhi rất không trong sáng nhìn anh, sau đó nhìn về phía taxi, ngay lập tức hiểu ra “Thiếu gia, anh không phải muốn ngồi taxi sao, chẳng lẽ anh muốn ngồi xe của tôi rồi? Trời ạ, đối với chiếc xe đáng thương này mà nói, đây là bao nhiêu ân huệ a.”

Lúc nói chuyện, Thần Bảo Nhi hai mắt hàm chứa nụ cười, giống như chờ anh mở miệng, cô nhóc này rõ ràng chính là cố ý, mình muốn cô tới đón, cô lại bày ra bộ dạng thúu tha này.

Nhìn sắc mặt Long Hạo lúc trắng lúc xanh, cô biết anh không muốn đến cỡ nào, nhưng lại không còn cách nào khác.

Thần Bảo Nhi đang cho là cô đã chiến thắng, âm thanh mềm mại từ phía sau vang lên “Long Hạo, cậu không phải là muốn đi về nhà sao? Ngồi xe của mình đi.”

3. Chương 3: Chương 1.2

Những lời này làm cho sắc mặt Long Hạo trong nháy mắt rất tốt, quay đầu nhìn cô gái làm ra vẻ kia, thật ra thì anh hết sức chán ghét cô gái này, bất quá bây giờ anh thích.

Long Hạo nhìn về phía Thần Bảo Nhi đang bày ra bộ mặt chiến thắng, rốt cuộc cũng không cần nể mặt, quay đầu hướng về phía cô gái mê người ngồi trong xe cười một tiếng “Vây thì cảm ơn, bạn học Tĩnh.” Nói xong, anh làm động các tạm biệt Thần Bảo Nhi.

Bảo Nhi miệng lưỡi nhai không sao cả mà chuẩn bị muốn lái xe rời đi, không nghĩ tới Long Hạo lại nói: “Nếu như anh về nhà, mà em còn chưa về... thì em xong đời rồi!”

Mà Vũ Văn Tĩnh ngồi ở một bên cũng quay đầu nhìn về phía Thần Bảo Nhi cười nhạt “Bảo Nhi, đã lâu không gặp, em có muốn hay không.....” Vừa nói chuyện, Vũ Văn Tĩnh còn len lén nhìn Long Hạo một cái, chỉ thấy anh buồn bực không lên tiếng.

“Không cần, Tĩnh.” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt cười cười, nhìn Long Hạo bộ dạng đắc ý, trong lòng chính là tức giận, đợi đến khi xe của bọn họ lái đi, Thần Bảo Nhi còn bĩu môi đứng đó.

Mà sau khi xe rời đi, Long Hạo nhìn trong gương trông thấy vẻ mặt bĩu môi khi của Thần Bảo Nhi, khóe miệng không khỏi khẽ cong lên, muốn đấu với anh, không có cửa đâu!

“Long Hạo, Bảo Nhi vẫn là như cũ, một chút cũng không hiểu thân phận của cậu, còn dám lái xe như vậy đi đón cậu.” Vũ Văn Tĩnh nhìn Long Hạo, đối với anh có chút mong đợi, dường như cũng bắt đầu chờ xem anh sẽ trừng phạt Bảo Nhi ra sao.

“Tài xế, lái xe nhanh lên một chút.”

“Vâng, tiểu thư.” Tài xế gạt đầu, tiếp tục lái xe.

Mà Vũ Văn Tĩnh vui vẻ hết sức cùng Long Hạo nói chuyện phiếm, nhưng mà Long Hạo không thèm để ý tới.

Khi xe đến Long gia, Long Hạo rất nhanh xuống xe, hướng về phía Vũ Văn Tĩnh nói tạm biệt sau đó chuẩn bị muốn đi vào.

Với anh đoạn đường này thật đúng là không dễ chịu, nếu như không phải là cùng Thần Bảo Nhi đánh cược, nói thật, anh rất không muốn ngồi cùng xe với cô ta, quả thật là rất khổ thân.

“Long Hạo, lúc nào đó chúng ta cùng đi chơi nha?” Vũ Văn Tĩnh cũng xuống xe đi tới trước mặt Long Hạo, cười dịu dàng.

“Nhìn kìa.” Long Hạo chỉ lạnh lùng cười, quay đầu thấy Thần Bảo Nhi mở cửa xe rồi kia chạy tới, nhìn Long Hạo phía trước, không khỏi vẽ ra nụ cười đẹp mắt, từ từ đi tới trước mặt nàng cô “Em tới trễ hơn tôi, Thần Bảo Nhi.”

“Nào có, tôi không phải là đến đúng lúc sao?” Thần Bảo Nhi dọc theo đường đi liều chết chạy tới, nhìn Long Hạo trước mặt, trong lòng một bụng lửa giận, So với anh nhanh hơn là không thể nào, phải biết rằng anh ngồi xe hơi mới nhất, mà cô đây?

“Thần Bảo Nhi, thua chính là thua, chịu thua đi, hiểu chưa?” Vừa nói, Long Hạo vừa tiến lên nhéo mũi thon của cô.

“Đau, thiếu gia.” Tức chết, cô đã lớn như vậy anh còn cố ý nhéo mũi cô, Thần Bảo Nhi không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn, hết sức không phục.

Mà khi hai người bọn họ thân mật, Vũ Văn Tĩnh xem ra cũng không thoải mái, đây căn bản cũng không phải là trừng phạt nha, đối với bọn họ cứ như vậy không để ý đến mình, cô càng cảm thấy không thoải mái, điều này làm cho Vũ Văn Tĩnh nhìn Thần Bảo Nhi dưới con mắt tràn đầy địch ý.

“Hạo, chúng ta lúc nào đó chúng ta cùng đi chơi nha?” Vũ Văn Tĩnh không thích cảm giác mình bị xem nhẹ, cô tiến lên đứng giữa Long Hạo và Thần Bảo Nhi Bảo Nhi, nhìn Long Hạo, trong mắt tràn đầy yêu thích.

Long Hạo lộ ra vẻ có chút không nhịn được, đang chuẩn bị muốn đẩy Vũ Văn Tĩnh ra, thì lúc này cổng chính bỗng chốc được mở ra, Long phu nhân đi ra thấy bọn họ, khẽ nhíu mày “Hạo, con về sao không vào nhà? Bảo Nhi, cháu còn không đi vào phòng bếp phụ giúp.”

Long phu nhân rất không thích con trai cùng Thần Bảo Nhi quá thân thiết, như vậy là hạ thấp thân phận của mình.

Thần Bảo Nhi vừa nhìn thấy Long phu nhân, lập tức nhanh chóng cúi đầu đi vào.

Long phu nhân nhìn Vũ Văn Tĩnh, có chút quen thuộc lại có chút xa lạ, bất quá khi bà đến bên cạnh chiếc xe sang trọng kia, nụ cười trên mặt cũng trở nên rõ ràng “Cháu là?”

4. Chương 4: Chương 1.3

“Di khỏe chứ, cháu là Vũ Văn Tĩnh, Tĩnh nhi, trước kia thường cùng Long Hạo chơi đùa.” Trong lúc nói chuyện, Vũ Văn Tĩnh vẫn không quên nhìn về mặt lạnh như băng của Long Hạo.

“Tĩnh nhi a, mau vào nhà, anh trai cháu A Sâm dạo này thế nào? Hôm nay có tới đây không?” Nghe Vũ Văn Tĩnh giới thiệu, Long phu nhân nghĩ tới Vũ Văn Sâm tiếng tăm lừng lẫy, nụ cười trên môi càng dễ gần.

“Anh trai cháu công việc bề bộn, cho nên kêu tài xế tới đón cháu.” Vũ Văn Tĩnh ôn nhu cười.

“Thật sao, vì quản lý công ty nên không gặp được anh cháu, không cần đứng bên ngoài nói chuyện phiếm, mau vào nhà ngồi một chút.” Long phu nhân nịnh hót cười cười, lập tức ra hiệu cho con trai mang Vũ Văn Tĩnh vào nhà.

Long Hạo làm như không thấy, một câu nói ra liền liền xoay người rời đi “Mẹ, con đi vào trước.”

Để hai người còn lại lúng túng, Vũ Văn Tĩnh nhìn bóng lưng Long Hạo, thật ra cô cũng không gấp, dù sao mẹ anh rất hài lòng với cô, sau này có khi có cơ hội.

“Di, anh con còn đang ở nhà chờ cháu về, vậy cháu đi trước.” Vũ Văn Tĩnh hết sức lễ phép cúi người chào, xoay người tiến vào xe, kêu tài xế lái xe đi.

Long phu nhân hài lòng nhìn Vũ Văn Tĩnh rời đi, sau đó nhanh chóng vào nhà, con trai đang ngồi trong phòng khách gờ chân lên, còn kêu người giúp việc đi gọi Thần Bảo Nhi.

Long phu nhân nhất thời nổi giận “Hạo, mẹ ta đã nói với con bao nhiêu lần rồi, Thần Bảo Nhi chỉ là một người giúp việc, sao con trở về liền tìm nó chơi đùa?”

“Mẹ, bây giờ là thời đại nào rồi.” Long Hạo không nhịn được thuyết phục, xem mẹ sắp chuẩn bị bắt đầu thao thao bất tuyệt rồi, anh khoát khoát tay, trực tiếp thuyết phục: “Mẹ, con hiện tại vừa mới xuống máy bay, thật mệt chết đi, để cho con nghỉ ngơi trước một chút.” Nói xong, anh chạy nhanh lên trên tầng, trở về phòng của mình.

Long phu nhân nhìn bộ dáng này của anh, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Thật ra thì bà cũng không phải rất chán ghét Thần Bảo Nhi, bất quá bà đối với con trai rất lo lắng, cô bé Bảo Nhi này thật ra thì rất nghe lời, biết điều lại khéo léo, đáng tiếc làm con dâu Long gia, nó thật sự không đủ tư cách.

Long gia cần một con trai gánh vác, cần có một cô gái đứng đằng sau trợ giúp, Thần Bảo Nhi căn bản không được, nếu như là Vũ Văn Tĩnh có lẽ là được rồi.

Nghĩ tới đây, Long phu nhân đáy lòng đã bắt đầu đã có đúng như dự tính, Vũ Văn Tĩnh trước kia vẫn theo con trai, bây giờ còn như vậy, vừa nhìn cũng biết là đã thích, như vậy thì càng dễ rồi, xem ra bà phải cùng chồng nói chuyện một chút.

Mà giờ phúc này, Thần Bảo Nhi đứng ở cửa đã đem lời của bọn họ nghe rõ, khước miệng gọi lên nụ cười nhàn nhạt có chút khổ sở, sau đó liền xoay người rời đi.

Hôm sau, Thần Bảo Nhi cũng giống như ngày thường, sáng sớm ngủ dậy mặc một bộ quần áo thể thao chạy bộ, nhưng không có nghĩ đến mới vừa ra cửa cũng thấy Long Hạo một thân quần áo thể thao đứng ở đó, dường như không nhận được nhìn đồng hồ đeo tay.

Đợi rất lâu, rốt cuộc cũng thấy Thần Bảo Nhi xuất hiện, Long Hạo nhất thời lộ ra nụ cười rạng rỡ, nhưng mà nụ cười không có xuất hiện lâu liền thay bằng gương mặt nghiêm khắc, hết sức không vui.

“Sao em đến muộn như vậy?”

“A?” Thần Bảo Nhi có chút ngu ngơ, rất không minh bạch nhìn anh.

“Chẳng lẽ em sáng sớm mỗi ngày chạy bộ muộn như vậy đấy sao? Cái này coi là chạy bộ à!” Trong lúc nói chuyện, Long Hạo kéo Thần Bảo Nhi lại, vén vén tóc của cô.

Tiếp xúc với động tác ôn nhu như vậy, Thần Bảo Nhi lập tức tránh né “Thiếu gia, anh cũng muốn chạy bộ sao?”

“Hỏi thừa.” Cô phản xạ như vậy làm cho Long Hạo hết sức không thoải mái, nhìn cô giữ khoảng cách với anh, anh cố ý không để cô như ý muốn, một tay kéo cô vào lòng.

5. Chương 5: Chương 1.4

“Thiếu gia!” Thần Bảo Nhi có chút chống cự nhẹ nhàng đẩy một cái.

“Ít nói nhảm, còn tiếp tục như vậy, khả năng chúng ta không cần chạy bộ nữa, trực tiếp ăn cơm trưa được rồi.”

Lúc nói chuyện, Long Hạo kéo tay Thần Bảo Nhi từ từ chạy, bàn tay của anh truyền nhiệt độ ấm áp, khiến người ta cảm thấy rất ấm áp, nhưng mà làm cho

cô có chút chống cự, trong đầu đều là lời nói của Long phu nhân.

“Thiếu gia, như vậy chạy bộ rất khó chịu.” Thần Bảo Nhi dùng sức rút tay ra khỏi tay anh, cô nhìn thấy vẻ mặt Long Hạo có chút ngạc nhiên, ngạc nhiên sau đó đến rất không vui, ngay sau đó cô liền chạy về phía trước.

Mà Long Hạo vẫn ở phía sau nhìn chằm chằm bóng lưng có chút bối rối kia của cô, trong lòng vô cùng không thoải mái, hai tay không nhận được nắm lại, cô bé này trốn anh, không muốn tiếp xúc với anh, xa cách như vậy khiến anh càng thêm khó chịu.

Long Hạo nhanh chóng đuổi theo, đem Thần Bảo Nhi kéo vào trong một cái hẻm nhỏ, sự việc phát sinh quá nhanh, làm cho cô có chút bối rối, thời điểm chuẩn bị la lên nhưng nhìn thấy Long Hạo, cũng bình tĩnh lại.

Có điều nhìn ánh mắt đáng sợ kia của Long Hạo, Thần Bảo Nhi không nhận được nuốt nước miếng, con mắt liếc bốn phía phát hiện không có ai khác ở đây, cô nói: “Thiếu gia, anh, anh làm sao? Anh muốn làm gì?”

“Thần Bảo Nhi, em ở trốn tôi.” Câu nói này là khẳng định, cũng là sự thật Long Hạo không muốn thừa nhận, dĩ nhiên sẽ có cô gái trốn tránh anh, hơn nữa cô gái này là người anh nhìn thấy từ nhỏ.

Thần Bảo Nhi bởi vì lời nói của anh mà sửng sốt, ngơ ngác mà nhìn anh, không thể tin được anh rất nhanh liền đoán được.

“Anh nói linh tinh gì vậy, tôi nào có?” Tuy rằng anh đoán ra được, nhưng cô là muốn nói dối, anh thế mà là thiếu gia.

Chết tiệt! Ánh mắt của cô cũng đã phản bội ý nghĩ của cô, cô còn nói dối, Long Hạo thật sự tức giận đến nghiêng rằng “Thật sao? Đưa tay cho tôi, sau đó không có lệnh của tôi, em dám rút tay về đi, em liền xong đời.”

Vừa nói chuyện, Long Hạo vừa hung hăng đem tay Thần Bảo Nhi cầm thật chặt, nhìn cô không dám phản kháng, lúc này mới đắc ý cong môi, nắm Thần Bảo Nhi từ từ chạy.

Dọc đường đi, những người chạy bộ đều vô cùng hâm mộ nhìn bọn họ, không nghĩ tới hiện tại còn có cặp đôi yêu nhau chạy sớm để chạy bộ như vậy.

Chạy bộ xong, Long Hạo và Thần Bảo Nhi cùng nhau về nhà, nhưng vừa mới bước vào phòng khách, Long phu nhân liền nhìn thấy hai người bọn họ đang tay nắm tay, sắc mặt nhất thời có chút khó coi.

Thần Bảo Nhi cũng để ý tới, cô lập tức rút tay về, “Phu nhân, cháu đi xuống trước.”

“Ừm.” Long phu nhân hững hờ đáp, đi tới trước mặt con trai, bà đối với anh giờ phút này hết sức bất mãn, có điều bà nhìn người trước mặt cũng không nói thêm gì “Ăn cơm đi.”

“Hừm, mẹ, hôm nay con muốn đi làm ở công ty.” Nói xong, Long Hạo liền ngồi xuống nhanh chóng ăn bữa sáng, xoay người đi làm.

Long phu nhân nhìn anh, sau đó quay đầu nhìn nơi Thần Bảo Nhi đi vào, không khỏi thở dài, xem ra con trai bà dường như không có nghe lời bà, nghĩ tới đây, Long phu nhân liền đứng lên đi về phía Thần Bảo Nhi, nhìn Thần Bảo Nhi ngồi đó ăn điểm tâm, làm bộ ho khan vài tiếng.

Thần Bảo Nhi lập tức bỏ bát đĩa xuống, có chút không hiểu đứng lên “Phu nhân, có chuyện gì không?”

“Bảo Nhi, cháu và thiếu gia tốt nhất nên giữ khoảng cách, biết không? Dù sao các cháu đều không còn là trẻ con.” Long phu nhân nói xong, nhìn Thần Bảo Nhi vẻ mặt sưng sốt, cũng không nói thêm gì, có chút lúng túng xoay người rời đi.

Thần Bảo Nhi sững sờ nhìn bốn phía, trong đầu đều là Long phu nhân, mình làm sao không hiểu đây, kỳ thực Long phu nhân chỉ là lo lắng cô có ý đồ không an phận thôi.

Nghĩ tới đây, Thần Bảo Nhi lắc đầu một cái, quên loại cảm giác khác thường kia đi, tiếp tục ăn điểm tâm, sau khi ăn xong phải đi làm thêm, làm xong sớm một chút, buổi trưa còn muốn đi làm thêm nhà hàng kiểu Tây, dù sao cô còn hi vọng sau đó có thể làm một chiếc bánh gato tặng thầy giáo.

Thần Bảo Nhi làm thêm xong liền ngay lập tức chạy tới nhà bếp của nhà hàng kiểu Tây, xem ra cũng đã bắt đầu bận túi bụi rồi, cô nhìn trên đồng hồ đeo tay, mới biết đã buổi trưa.

“Quản lý, xin lỗi, tôi đến muộn.” Thần Bảo Nhi thay đổi quần áo xong liền vội vàng xin lỗi, sau đó bắt đầu làm việc.

Quản lý nhìn cô vài lần, cũng không nói thêm gì “Cô đi lấy mâm, bắt đầu làm hoa quả sa đi.”

“Được.” Thần Bảo Nhi lập tức nghe lời bắt đầu làm việc.

Mà giờ phút này, Long Hạo vừa mới đi ra công ty sau một buổi sáng bận bịu làm việc, chuẩn bị đi ăn cơm trưa, nhưng nhận được điện thoại của Long phu nhân “Mẹ, có chuyện gì không?”

6. Chương 6: Chương 1.5

“Hạo, Tĩnh nhi sẽ đi tìm con cùng ăn cơm trưa, con nhớ tới phải cố gắng chiêu đãi con bé, biết không?” Long phu nhân thập phần lo lắng thái độ của Long Hạo đối với Vũ Văn Tĩnh, trong lòng bà đã hết sức hài lòng Vũ Văn Tĩnh cô bé này rồi.

“Mẹ, con đã có hẹn trước rồi, không rảnh.” Long Hạo lãnh khốc nói, sau đó không chút suy nghĩ liền đem điện thoại cắt đứt, mặc kệ đầu bên kia Long phu nhân phản ứng ra sao.

Long Hạo đứng lên, mở ra cửa phòng làm việc chuẩn bị muốn đi ra ngoài, lại gặp phải người không muốn thấy nhất, anh thật sự cảm thấy hết sức nhức đầu, không khỏi vỗ vỗ cái trán.

Long Hạo đang chuẩn bị làm bộ không nhìn thấy, liền đi qua, lại bị Vũ Văn Tĩnh ngăn cản “Hạo, cậu nghỉ trưa rồi, mình đang đợi cậu cùng ăn cơm trưa đây.”

“Tôi có hẹn với cô sao?” Buồn cười nhìn cô gái, Long Hạo lạnh như băng hỏi ngược lại, một chút tình cảm cũng không để lại rời đi.

Điều này làm cho Vũ Văn Tĩnh cảm nhận dị thường nhục nhã, người xem xung quanh đều chú ý tới bọn họ, hơn nữa có mấy người dường như đang ở chỗ này cười trộm, cô không khỏi xoay người tức giận dậm chân một cái “Long Hạo, tôi muốn đàn ông xưa nay đều không bao giờ không chiếm được.”

Sau khi thoát khỏi Vũ Văn Tĩnh, Long Hạo nhìn thời gian, trong đầu nhớ tới Thần Bảo Nhi cũng nên nghỉ trưa rồi, không biết nàng đang làm gì, làm việc ở nơi nào. . .

Nghĩ xong, Long Hạo cầm điện thoại di động lên gọi dãy số quen thuộc, nhưng mà bất luận gọi mấy lần cũng không có người nghe máy, điều này làm cho Long Hạo vô cùng không thích, tâm tình rất không thoải mái, cô bé này đến cùng là đang làm gì, không nghe điện thoại của mình.

Màn đêm buông xuống, Thần Bảo Nhi mệt mỏi kéo thân thể từ cửa sau Long gia chậm rãi đi vào, chuẩn bị tắm xong liền đi ngủ, lại bị một thanh âm phần nộ dọa sợ.

“Muộn như vậy mới trở về, em đi đâu vậy?” Long Hạo nhìn Thần Bảo Nhi bóng lưng mệt mỏi không khỏi nhíu mày, trong lòng anh rất không thoải mái, liền chất vấn.

“Anh tại sao lại ở chỗ này, thiếu gia?” Thần Bảo Nhi bị sự xuất hiện của hắn dọa sợ rồi, có điều ngẫm lại cũng đúng, nơi này là nhà anh nha.

“Em đi làm ở đâu, làm gì mà muộn như vậy mới về?” Long Hạo tiến lên, không chớp mắt nhìn chằm chằm Thần Bảo Nhi.

Mà vấn đề của anh Thần Bảo Nhi không khỏi nhíu mày, con mắt rũ xuống “Thiếu gia hình như đang can thiệp cuộc sống của tôi, tôi không có cần thiết mỗi chuyện đều về báo cáo anh đi.” Sau khi nói xong, Thần Bảo Nhi rõ ràng cảm giác được không khí bốn phía có chút quỷ dị.

Long Hạo không nghĩ tới Thần Bảo Nhi dĩ nhiên sẽ trả lời như vậy, lập tức không phản ứng kịp, hai người liền như vậy tùy ý để thời gian trôi mất.

Thần Bảo Nhi xem Long Hạo không có bất kỳ phản ứng nào hết, từ bên cạnh anh đi qua, nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt, trong lòng dĩ nhiên có từng tia từng tia đau đớn.

Trở về phòng, Thần Bảo Nhi tắm chuẩn bị muốn lúc ngủ, có người gõ cửa, ngoài cửa là ba Thần âm thanh, “Bảo Nhi, ngủ sao?”

“Không có, ba ba.” Nói chuyện đồng thời Thần Bảo Nhi nhanh chóng mở cửa, ba ba không có việc quan trọng là sẽ không ở thời gian tới đây.

Thần Bảo Nhi nhìn ba ba ôn hòa đi tới, ông đóng cửa lại, ngồi ở bên cạnh cô “Bảo Nhi, vừa ở bên ngoài ba đều nhìn thấy.” Thần ba vừa tiến đến liền trực tiếp nói thẳng.

Thần Bảo Nhi ngồi ở bên giường không có lên tiếng, nhìn ba ba vẻ mặt nghiêm túc, trong lòng căng thẳng.

“Kỳ thực ba biết con cùng Long Hạo thiếu gia có tình cảm, cũng biết con yêu thích Long Hạo thiếu gia, thế nhưng thiếu gia cùng con là người của hai thế giới, hiểu không?”

7. Chương 7: Chương 2.1

Ngày hôm sau, bầu trời âm u, dường như muốn ép xuống.

Thần Bảo Nhi một đêm không ngủ, đẩy kính gọng đen, cô mặc vào quần áo thể thao chuẩn bị ra ngoài chạy bộ, nhưng không nghĩ tới Long Hạo đã ở cửa chờ cô.

Điều này làm cho Thần Bảo Nhi vô cùng bất ngờ, cô không trốn tránh mà tiến lên, “Thiếu gia, anh dậy sớm như vậy.”

“Em so với trước đây chậm nửa giờ.” Nhìn đồng hồ đeo tay, Long Hạo sắc mặt hết sức khó coi, sau khi nói xong liền kéo cô lại, nhanh chóng chạy về phía trước, căn bản là không cho cô bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

“Thiếu gia anh muốn đi đâu? Tôi không chạy nổi.” Thần Bảo Nhi thở không ra hơi, nhìn Long Hạo cầm tay mình thật chặt không chịu buông, làm đáy lòng của cô có một loại xúc cảm không nói ra.

Long Hạo đưa cô tới bờ sông, nhìn xung quanh không có ai mới buông tay ra, ánh mắt vô cùng phần nộ “Thần Bảo Nhi, em ngày hôm qua hình như ngủ đến không tỉnh.”

Thần Bảo Nhi nhú mày không hiểu nhìn Long Hạo, tại sao anh nói như vậy?

“Thần Bảo Nhi, tối hôm qua câu nói kia rốt cuộc là ý gì?” Một đêm, suốt cả đêm Long Hạo đều không có nhắm mắt, cô dĩ nhiên nói là can thiệp, chết tiệt, lẽ nào cô không biết đây là quan tâm sao?

“Rất rõ, thiếu gia biết rõ rồi không phải sao?” Thần Bảo Nhi trái tim đau đớn một hồi, nhìn Long Hạo vẻ mặt chấp nhất, trái tim cô càng thêm khó chịu, thật vất vả mới quên chuyện ngày hôm qua, hiện tại anh lại tới nhắc nhở.

“Chết tiệt.” Một cái kéo cổ tay cô, Long Hạo dùng sức không ít, muốn cảm giác đau đớn kích thích cô gái này, anh không nghĩ tới cô sẽ lộ ra vẻ mặt bất cần này.

“Thần Bảo Nhi, không cho phép em dùng khẩu khí đó nói chuyện với tôi.”

“Vậy tôi nên dùng khẩu khí gì đây? Thiếu gia, anh làm khổ tôi.” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt cười, Long Hạo càng làm cho cô cảm nhận được địa vị khác biệt giữa bọn họ, nhưng cô chỉ là nhàn nhạt nhún mày.

“Thần Bảo Nhi!” Long Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, anh không biết đến cùng là lạ ở chỗ nào, cô gái này nói chuyện như thế, chỉ làm cho anh kích động muốn đánh cô, bàn tay nắm tay cô đã không biết từ lúc nào tăng thêm lực.

Thần Bảo Nhi cắn chặt môi, không nhìn tới con mắt phát hỏa kia của Long Hạo, ánh mắt chăm chăm nhìn cổ tay đang bị anh nắm chặt, không nói một lời.

Lúc lâu sau, Long Hạo không đợi được cô trả lời, trong không khí trầm mặc anh rất muốn phá vỡ “Em nhất định phải nghe tôi, biết không?”

“Tại sao?” Thần Bảo Nhi vô cùng không thích giọng điệu bá đạo của anh, thái độ cứng rắn, giống như cô chỉ có thể nghe hắn, tất cả không thể tự giữ mình làm chủ giống vậy, cô không nhận được ngẩng đầu, sắc mặt cũng hết sức khó coi.

“Bởi vì em là của tôi.” Lời thốt lên, lời nói như vậy Long Hạo cũng có chút không dám tin.

Nói xong, nhìn vẻ mặt không dám tin tưởng của Thần Bảo Nhi, Long Hạo cho rằng mình nói sai, anh không khỏi ho khan vài tiếng, vẻ mặt có chút bối rối giải thích “Bởi vì em là người hầu nhà tôi, tôi là thiếu gia, em đương nhiên phải nghe ta.”

“Ha ha.” Trầm thấp cười nhạo mấy lần, Thần Bảo Nhi tàn nhẫn mà bỏ qua sự kiểm chế của anh “Tôi biết, thiếu gia.”

“Tôi...” Dường như cảm nhận được bầu không khí càng thêm lạnh lẽo, Long Hạo nhìn Thần Bảo Nhi thái độ xa cách, xoay người chuẩn bị muốn rời khỏi, lần thứ hai tàn nhẫn mà kéo cô định trốn tránh, lúc này mới phát hiện cổ tay cô đã sớm có vết đỏ, điều này làm cho Long Hạo không khỏi ảo não, lập tức buông cô ra.

“Thiếu gia, tôi biết tôi là con gái người hầu nhà các người, cho dù là như vậy, anh cũng không có tư cách cầm đoán tôi, đúng không?” Thần Bảo Nhi lạnh băng nói xong, liền xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

Long Hạo không có đuổi theo, chỉ là có chút phức tạp nhìn bóng lưng cô, hai tay không tự chủ được nắm tay.

Trong đầu đều là lời Thần Bảo Nhi nói, còn có vẻ mặt lạnh băng kia, giống như cô một cái xoay người liền muốn rời khỏi thế giới của anh, điều này làm cho trái tim anh càng thêm khó chịu.

“Chết tiệt!” Long Hạo không khỏi thấp thủi một tiếng, anh vô cùng không thích cảm giác hiện tại, càng không thích đột nhiên Thần Bảo Nhi trở nên lạnh lùng, thậm chí cũng không thích chính mình giờ phút này, dĩ nhiên vì câu nói của cô mà biến thành bộ dạng này.

Anh muốn tất cả trở lại lúc trước, tất cả mọi thứ đều trở lại lúc trước.

8. Chương 8: Chương 2.2

Dọc đường đi, Thần Bảo Nhi không ngừng lau nước mắt, nhưng là khóe miệng vẫn mang theo nụ cười miễn cưỡng “Thần Bảo Nhi, không được khóc, mày đã sớm biết kết quả sẽ như thế, không được khóc, nghe có hiểu không, không cho phép khóc.”

Sáng sớm gió có chút lạnh lẽo, vẫn phóng về trên mặt cô mà thổi, dần dần đem nước mắt trên mặt cô thổi khô.

Thần Bảo Nhi không có về Long gia trực tiếp đi làm tại nhà hàng kiểu Tây.

Mà giờ phút này Long Hạo vẫn ở nhà chờ Thần Bảo Nhi xuất hiện, mãi đến khi thời gian từng giây từng phút trôi qua, tâm tình của anh càng thêm nôn nóng, anh liền để người hầu gọi ba Thần tới.

Bên trong đại sảnh, ba Thần đầu óc mơ hồ mà nhìn Long Hạo “Thiếu gia, người tìm tôi có chuyện gì không?”

“Bác Thần người ngồi đi, tôi muốn biết Bảo Nhi đi đâu, gọi điện thoại di động em ấy cũng không có nhận máy.” Long Hạo nhìn ba Thần, ra hiệu bác ngồi xuống.

“Đứa bé kia đã đi ra ngoài làm thêm, thời gian làm việc, nó bình thường sẽ không nhận điện thoại, thật ra thiếu gia không cần để ý tới nó...”

“Làm thêm ở đâu?” Ba Thần nói Long Hạo không để ý đến, anh càng cố ý phải biết Thần Bảo Nhi đến cùng là đi làm thêm ở đâu, kỳ thực trong đáy lòng Long Hạo, anh chỉ là muốn hiểu rõ tất cả mọi thứ liên quan tới cô.

Ba Thần có chút sửng sốt, nhìn trong mắt Long Hạo cố chấp cùng bá đạo, ông lập tức không biết trả lời như thế nào.

Mãi đến khi Long Hạo đặt câu hỏi lần thứ hai, trong giọng nói tựa hồ còn sót lại một tia thiếu kiên nhẫn, “Bác Thần, Bảo Nhi đến cùng là làm việc ở đâu?”

“Nhà hàng kiểu Tây.” Ba Thần theo bản năng bật thốt lên, còn không kịp che miệng lại, ông đã nhìn thấy Long Hạo đột nhiên đứng lên, như gió biến mất trước mặt mình.

Ba Thần ngây người đứng đó, nhìn tất cả chuyện trước mặt, căn bản là không thể tin con mắt của chính mình.

Mà trên tầng Long phu nhân nhìn cảnh tượng này, nhíu chặt lông mày, lâu sau cũng không cử động, tay nắm chặt lan can.

Phòng ăn cơm kiểu Tây nhà bếp.

“Tiên sinh, ngài không thể vào, nơi này là nhà bếp...” Một người phục vụ vội vàng ngăn lại âm thanh truyền đến cửa phòng bếp.

“Tôi là tới tìm người.”

Hiển nhiên người phục vụ căn bản là không thể ngăn cản bước chân người đàn ông, âm thanh Long Hạo đã càng ngày càng gần.

Mà tiếng nói quen thuộc này làm Thần Bảo Nhi sửng sốt, hơi quay đầu nhìn sang, liền nhìn thấy Long Hạo vẻ mặt vội vàng, làm cho cô vô cùng ngạc nhiên, còn chưa kịp mở miệng nói, Long Hạo liền tìm ra cô ngay và lập tức đi về phía cô.

“Thần Bảo Nhi, em thực sự là càng lúc càng to gan, cứ nhiên không nhận điện thoại của tôi.” Long Hạo vừa đến gần, một bên tức giận lên án.

Lời nói đó giống như tuyên bố quyền sở hữu của anh vậy, đáy lòng Thần Bảo Nhi vô cùng không thoải mái, cô chống cự “Xin lỗi, tôi hiện tại còn đang làm việc, nếu có chuyện gì, sau khi trở về nói tiếp.”

Khi nói chuyện, Long Hạo tức giận đưa tay ra muốn nắm lấy tay cô, lại bị Thần Bảo Nhi tránh né.

Động tác không thể nghi ngờ gì nữa làm cho Long Hạo càng thêm khó chịu, hơn nữa còn là trước mặt nhiều người như vậy “Thần Bảo Nhi!”

“Thiếu gia, tôi thật sự rất bận, không có thời gian cùng anh tranh cãi.” Thần Bảo Nhi tiếp tục lạnh lùng đáp lại, quên mất ánh mắt thiếu kiên nhẫn của Long Hạo, xoay người tiếp tục làm việc của mình.

Mà giờ phút này hai người bọn họ phát hiện nơi này đã trở thành tiêu điểm, khi quản lý chạy vào, đối với chuyện phát sinh trong nhà bếp không ai nói gì, hần liền tiến lên nói: “Thần Bảo Nhi, phòng bếp thuê cô tới không phải để cô nói chuyện yêu đương, xin đừng đưa việc tư của mình mang đến nơi này giải quyết.”

“Quản lý, chúng tôi không phải...” Thần Bảo Nhi không nghĩ tới quản lý sẽ nghĩ như vậy, còn chưa giải thích liền bị người khác vội vàng cắt ngang.

“Xin lỗi, quản lý, chúng tôi hiện tại liền đi ra ngoài giải quyết.” Long Hạo vô cùng nhanh chóng nói xong liền cứng rắn đem Thần Bảo Nhi kéo đi.

Đang sau tựa hồ còn truyền đến giọng quản lý vô cùng căm tức oán giận nói “Tuổi trẻ bây giờ thật đúng là, thời gian làm việc đều là đem việc tư ra giải quyết.”

Bị Long Hạo kéo trên đường, Thần Bảo Nhi không ngừng giãy giụa “Thiếu gia, anh thả tôi ra, anh rốt cuộc muốn đưa tôi đi đâu? Có chuyện gì chúng ta có thể nói ở đây.”

“Thần Bảo Nhi, em cho tôi yên tĩnh một chút đi.” Long Hạo thật sự không biết cô nhóc này không biết đây là đâu, người xung quanh đều chú ý tới bọn họ, cô còn lớn tiếng như vậy.

“Tôi còn muốn làm việc, có chuyện gì...” Thần Bảo Nhi vẫn chưa nói hết, bên hông lập tức có một lực lớn chạm vào, không để cho cô bất ngờ, ngẩng đầu lên liền nhìn thấy khuôn mặt tuấn mỹ phóng to, làm cho cô quên mất phải nói cái gì.

“Yên lặng một chút.” Long Hạo căn bản là không cảm giác mình giờ phút này có cái động tác gì không đúng, trái lại cảm thấy ôm cô còn rất thoải mái nữa.

“Long Hạo, làm sao anh lại ở đây?” Ngay thời điểm Long Hạo cảm thấy Thần Bảo Nhi hơi có chút nghe lời, một âm thanh sắc bén vang lên, tiếp theo là một cái tay cương quyết xen giữa bọn họ, làm Thần Bảo Nhi cùng Long Hạo không hề phòng bị tách ra.

Thần Bảo Nhi quay đầu nhìn thấy khuôn mặt mê người cùng kiêu ngạo hơn người của người kia, cười nhạt.

9. Chương 9: Chương 2.3

“Đây không phải là Bảo Nhi sao? Nghe bác gái nói anh đi làm, lẽ nào ngày hôm nay nghỉ? Hạo. . .” Vũ Văn Tĩnh mỗi khi nhìn thấy Thần Bảo Nhi đều là cùng Long Hạo dây dưa không rõ, hơn nữa vẫn là hình ảnh như vậy, làm cho cô càng thấy Thần Bảo Nhi chóng mặt.

Nghĩ tới đây, Vũ Văn Tĩnh liền ôm cánh tay Long Hạo, cũng mặc kệ anh có thích hay không, nhưng cả người cô chưa kịp dựa vào anh, Long Hạo liền đẩy cô ra, ánh mắt vô cùng thiếu kiên nhẫn, đặc biệt là khi cô tự ôm cánh tay anh.

“Tôi cùng cô không thân thiết, không cần thân mật như vậy.”

“Hạo. . .” Không ngờ rằng Long Hạo sẽ ở trước mặt mọi người không nể mặt cô nói như thế, để Vũ Văn Tĩnh một chút không chịu nhận, nhưng cô lại không thể ở đây phát hỏa, không phải như vậy càng rước thêm chuyện cười thôi sao.

Long Hạo cho tới nay đều là bộ dáng này, nhưng anh càng như vậy, Vũ Văn Tĩnh càng muốn chinh phục.

Mà giờ khắc này Thần Bảo Nhi xem Vũ Văn Tĩnh khó coi rồi lại cố gắng nhịn xuống không cho phát hỏa, không khỏi khinh bỉ Long Hạo một chút, đang chuẩn bị muốn an ủi Vũ Văn Tĩnh, lại bị Long Hạo một cái kéo đi.

“Bảo Nhi, chúng ta đi thôi.” Long Hạo lạnh nhạt nói, trực tiếp quên Vũ Văn Tĩnh, lôi kéo tay Thần Bảo Nhi rời đi.

Mọi người từ bốn phía quảng cho Vũ Văn Tĩnh ánh mắt châm biếm, đáy lòng càng thêm phần nộ, lẽ nào cô Vũ Văn Tĩnh không sánh bằng một người hầu sao?

“Long Hạo, tôi sẽ không dễ dàng chịu thua như vậy, tôi nhất định sẽ cho anh biết ai mới là cô gái thích hợp nhất của anh.”

Thần Bảo Nhi không ngừng quay đầu lại nhìn Vũ Văn Tĩnh, trong ánh mắt Vũ Văn Tĩnh chứa đầy sự phần nộ làm cho cô có chút bất đắc dĩ lắc đầu một cái, sau đó một cái bỏ tay Long Hạo ra ” Tại sao anh có thể đối với Tĩnh nhi như thế?”

“Đừng để ý tới cô ta, cô ta ở nước ngoài đã yêu thích quán quýt lấy tôi, hiện tại còn quán quýt như thế, thực sự là rất phiền.” Long Hạo vừa nghe đến tên Vũ Văn Tĩnh liền đau đầu, thật vất vả có thể thoát khỏi, nhưng cô ta vẫn là xuất hiện, thỉnh thoảng cho anh một niềm vui bất ngờ.

“Thiếu gia, người ta là yêu thích anh.” Thần Bảo Nhi trầm thấp nói, cô có thể thấy Vũ Văn Tĩnh rất yêu thích anh, không đúng sẽ không theo anh ra nước ngoài du học.

“Cái kia cũng phải xem bổn thiếu gia có thích cô ta hay không!” Nói đùa, con gái yêu thích anh rất nhiều, lẽ nào chỉ vì người khác yêu thích anh, nhất định phải đối xử tốt với người ấy? Anh cũng không có thời gian rảnh rỗi.

Thần Bảo Nhi chỉ là lẳng lặng liếc mắt nhìn anh, theo anh ngồi trong xe, nhếch lên một nụ cười nhàn nhạt.

Long Hạo một đường lái xe mang Thần Bảo Nhi tới biển, anh kéo cô xuống xe, đón gió biển, từ từ đi về phía trước.

“Thiếu gia, anh đến cùng là có chuyện gì muốn nói với tôi?” Thần Bảo Nhi nhìn biển rộng mênh mông vô bờ, nhàn nhạt mở miệng.

“Em gần nhất đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lúc nào cũng trốn tránh tôi? Còn có cùng tôi nói chuyện nhất định phải nhìn tôi, biết không?” Nói xong, Long Hạo vô cùng cảm tức dùng tay nâng khuôn mặt cô lên, làm cho cô nhìn mình.

Thần Bảo Nhi chăm chăm nhìn anh, không khỏi gật gù “Nếu như là vì chuyện này, kỳ thực anh không cần thiết dẫn tôi tới nơi này, tôi nhớ kỹ, thiếu gia.”

“Anh. . .” Chẳng biết vì sao, rõ ràng đã nghe được đáp án mình muốn, Long Hạo vẫn cảm thấy tâm tình của mình rất buồn bực, rất khó chịu, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt Thần Bảo Nhi không hề tức giận, anh liền cảm thấy khó chịu.

“Vậy thì tôi có thể đi được chưa?” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt mở miệng nói xong, xem thời gian từng giây từng phút trôi qua, Long Hạo vẫn dáng vẻ lạnh như băng, xoay người chuẩn bị muốn rời đi.

Lúc này tay cô lại bị lực lớn thật mạnh mẽ kéo, làm cho cô không cách nào nhúc nhích, Thần Bảo Nhi không khỏi quay đầu nhìn về phía Long Hạo, anh hơi nhíu mày trầm mặc không nói “Thiếu gia?”

“Tôi đưa em về.” Long Hạo cũng không biết chính mình bị làm sao, thật lâu mới thả cô ra, tự mình đi về phía trước.

Thần Bảo Nhi không hiểu theo sau anh, cô thật sự cảm thấy anh cử động rất kỳ quái, có điều nghĩ đi nghĩ lại, cô cảm thấy không liên quan đến mình, ngược lại cô cũng chỉ là con gái của người hầu mà thôi.

Xe chậm rãi chạy, bầu không khí bên trong xe có chút nặng nề, Thần Bảo Nhi vẫn nhìn xe phong cảnh ngoài cửa sổ, gió mát tùy ý lướt nhẹ qua mặt, thổi bay một ít tâm tình không nên có.

Mà Long Hạo cũng không có mở miệng, chỉ là lẳng lặng mà đem cửa xe mở ra trước nhà hàng kiểu Tây, đợi khi Thần Bảo Nhi muốn xuống xe, anh lập tức khóa cửa xe lại.

Hành động như thế làm cho Thần Bảo Nhi hơi kinh ngạc, cô quay đầu nhìn về mặt lạnh lẽo Long Hạo “Đến.” Cô không nhận được nhắc nhở.

“Tôi biết.” Khẩu khí có chút tròng xuống, Long Hạo cũng không biết chính mình đã xảy ra chuyện gì, nhìn chằm chằm Thần Bảo Nhi, cuối cùng vẫn mở cửa xe ra cho cô xuống.

Ngày giống như dài đằng đẵng, Thần Bảo Nhi mệt mỏi kéo lê thân thể trở về Long gia, nhưng trong phòng của mình lại nhìn thấy Long phu nhân, làm cho cô vô cùng giật mình “Phu nhân, người tìm cháu có chuyện gì không?”

“Ngồi đi, Bảo Nhi, không cần câu nệ như vậy.” Long phu nhân cười ôn hòa, hướng cô vẫy tay ra hiệu cô ngồi xuống, chính mình cũng ngồi bên cạnh cô.

Thần Bảo Nhi có chút lo sợ bất an, Long phu nhân xưa nay đều chưa có tới phòng của cô, cô không muốn suy đoán lần này Long phu nhân nơi đây có mục đích gì.

“Bảo Nhi, năm nay cháu cũng hai mươi hai tuổi rồi đi.” Vừa nói chuyện, Long phu nhân vô cùng hòa ái đưa tay sờ sờ tóc Thần Bảo Nhi, sau đó đưa cô tay để trên đùi của mình, giống như con gái ruột thịt của mình vậy.

“Vâng.” Gật đầu cứng đầu, Thần Bảo Nhi tâm vẫn lơ lửng.

“Có vừa ý đối tượng nào chưa?”

Câu nói này làm cho Thần Bảo Nhi lập tức sửng sốt, nhìn Long phu nhân, cô căn bản là quên trả lời.

“Nếu như không có, dĩ đúng biết một người đang tuyển con dâu, không biết cháu có thích không?” Khi nói chuyện, Long phu nhân ánh mắt vô cùng ôn nhu, làm Thần Bảo Nhi cảm giác thật sự giống như người thân vậy, quên mất cô là con của bà chủ của ba.

“Phu nhân, người nói đúng lắm. . .” Thần Bảo Nhi trong đầu không khỏi hiện lên dáng dấp Long Hạo, nhưng là nghĩ như thế, cô lại cảm thấy không thể, Long phu nhân làm sao để cô làm con dâu mình đây.

“Chính là con trai của dì Lưu, nghe nói người rất tốt, tốt nghiệp đại học đi làm ở một công ty, hiện tại đã là tổ trưởng, cũng khá tốt, cho nên muốn giới thiệu cho cháu quen biết một chút.”

“Phu nhân, kỳ thực cháu. . .” Thần Bảo Nhi trong lòng có chút chán nản, cô theo bản năng muốn cự tuyệt, lại bị Long phu nhân lập tức cắt ngang “Lẽ nào cháu có đối tượng khác? Là ai?”

“Không có, cháu không có đối tượng.”

“Vậy là được, dì sẽ sắp xếp thời gian, ngày mai cũng được, buổi tối ngày mai để hẳn tối nhà nói chuyện với cháu là được rồi.” Long phu nhân trực tiếp quyết định, sau đó nhanh chóng đứng lên đến rồi khỏi phòng.

Thần Bảo Nhi vẫn còn lâm vào trạng thái bất ngờ, thật sự không dám tin tưởng Long phu nhân sẽ thay mình sắp xếp ra mắt, tất cả những thứ này đến cùng là tại sao?

Cốc cốc cốc! Thời điểm Thần Bảo Nhi ngây người, tiếng gõ cửa không để cho cô nhìn xem, cửa đã mở ra, mà ba Thần đã đứng sẵn ở cửa.

“Ba ba, ba làm sao còn chưa ngủ?” Ngày hôm nay là xảy ra chuyện gì, tại sao tất cả mọi người đều kỳ quái như vậy?

Thần Bảo Nhi đứng lên đi tới trước mặt ba ba, chờ ba ba tiến vào đóng cửa lại.

Ba thần có chút mệt mỏi ngồi xuống, “Bảo Nhi, phu nhân có nói với con đi.”

“Ba ba, người biết rồi. . . Tại sao người không trực tiếp từ chối phu nhân?” Thần Bảo Nhi vô cùng chống cự ra mặt.

“Bảo Nhi, gặp gỡ người đàn ông này cũng không có gì quá đáng, con không nên đem mình nhốt lại, nhận thức mấy người đàn ông đối với con cũng là một chuyện tốt.” Ba thần một bên thở dài nói, nhìn con gái về mặt chống cự, kỳ thực ông cũng vô cùng chống cự, ông hi vọng chính bản thân cô tìm được một đối tượng yêu thích.

“Ba ba, nếu như con thật sự muốn tìm bạn trai, con cũng sẽ tự mình tìm, con không cần người khác giúp con tìm hộ.” Thần Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, hết sức bất mãn, tại sao ba ba vẫn là về mặt tán thành như này?

“Nếu như nói phu nhân là vì thiếu gia, con còn sẽ không chống cự như thế?”

Lời nói như vậy làm Thần Bảo Nhi lập tức ngây người, nhìn ba ba dáng dấp vô cùng khẳng định, cô không rõ “Tại sao? Kỳ thực thiếu gia cùng con chuyện gì cũng không có, hơn nữa thiếu gia vậy. . . Không thích con nha.”

Thời điểm nói “Không thích con”, Thần Bảo Nhi tâm có chút đau.

“Nếu như thật sự không thích là tốt rồi, kỳ thực thiếu gia là có chút yêu thích con, nhưng Bảo Nhi con cũng không muốn bởi vì có một chút yêu thích, liền không nên ảo tưởng đối với thiếu gia ôm ấp, biết không?” Xem ra hôm nay về mặt Long Hạo còn có cách làm của Long phu nhân, ba Thần đã cảm giác được Long Hạo là yêu thích con gái mình, Long Hạo chính mình sẽ không biết, nhưng bọn họ làm trưởng bối rất rõ, vì lẽ đó Long phu nhân mới đem khả năng này bóp chết.

“Con biết rồi thưa cha.” Thần Bảo Nhi gật đầu, trái tim cô hôm nay giống như từ Địa Ngục đến Thiên đường, lại từ Thiên đường đến Địa Ngục.

10. Chương 10: Chương 3.1

Ngày hôm sau, trời âm u, giống như có một cơn mưa lớn sắp tới.

Thần Bảo Nhi nhìn người đàn ông trước mặt, anh ta tên Lưu Hưng, khuôn mặt bình thường, vừa nhìn đã biết là một người thật thà chất phác.

Hơn nữa giờ phút này Lưu Hưng vẫn cúi đầu, hết sức ngại ngùng “Cái kia... Bảo Nhi tiểu thư, tôi là Lưu Hưng, cô đã nghe nói qua chuyện của chúng ta đi, tôi là tổ trưởng một công ty sách nhỏ Họa Bộ, tên Lưu Thẩm Nhi Tử.”

“Ừm.” Hơi gật gù, Thần Bảo Nhi căn bản cũng không có tâm tư nghe anh ta nói, cầm lấy nước trái cây hững hờ uống, con mắt vẫn nhìn ngoài cửa sổ.

“Bảo Nhi tiểu thư, cô có chuyện gì sao?”

“A?” Thần Bảo Nhi không phản ứng kịp, quay đầu nhìn Lưu Hưng, khuôn mặt mờ mịt.

“Không phải vậy tại sao cô luôn nhìn bên ngoài, có phải là chờ tôi rất buồn chán không?” Lưu Hưng có chút lúng túng cười, kỳ thực anh đối với Thần Bảo Nhi vẫn là vừa ý, có điều xem về mặt của nàng, giống như không cảm thấy hứng thú với hắn.

“Ừm, có một chút chuyện.” Thần Bảo Nhi cúi đầu, có chút không quen nói dối.

“Ách, như vậy tôi đưa cô trở về nhà.” Lưu Hưng rất quan tâm cô, thẳng lưng đi tới bên cạnh Thần Bảo Nhi, muốn vì cô kéo ghế ra, nhưng lại nhìn thấy Thần Bảo Nhi vội vàng đứng lên.

“Bảo Nhi tiểu thư...”

“Không... Không có chuyện gì, chúng ta đi thôi.” Thần Bảo Nhi nhìn bọn họ Long Hạo đi về phía bọn họ, ánh mắt trừng trừng dường như muốn ăn thịt người vậy, nhưng anh lại ngón bàn phía trước bọn họ, làm trái tim Thần Bảo Nhi đều sắp rụng rồi, miễn cưỡng mang theo nụ cười ửng phỏ Lưu Hưng.

“Ồ, vậy chúng ta đi thôi.”

“Ừm.” Theo bản năng Lưu Hưng bước lên, Thần Bảo Nhi có một loại kích động muốn chạy trốn, cũng không có phát hiện cánh tay của mình đang bị người ta nhẹ nhàng lôi kéo, làm cho Long Hạo nhìn kỹ bọn đi ra khỏi nhà hàng.

Thần Bảo Nhi bị Lưu Hưng chở về Long gia, cô bước tới cổng liền kêu Lưu Hưng trở về.

Khởi điểm cô chuẩn bị muốn đi vào, lại có một lực kéo cô, còn chưa kịp kêu cứu, cái mùi vị quen thuộc liền xông tới mũi, một cái tay một cái che miệng cô, làm cho cô không có cơ hội la lên, rất nhanh mang Thần Bảo Nhi ngồi trên xe, xe nhanh chóng chạy đi.

Thần Bảo Nhi thật lâu mới tâm trạng mới bình phục, nhìn Long Hạo bên cạnh, vừa rồi anh còn ở nhà hàng, làm sao nhanh như vậy liền về tới đây?

“Thiếu gia, anh muốn mang tôi đi đâu?”

Trả lời Thần Bảo Nhi chính là một mảnh trầm mặc, bầu không khí bốn phía có chút lạnh lẽo.

“Thiếu gia, tôi còn có chuyện muốn làm.”

“Vì sao, mới vừa cùng người đàn ông kia gặp mặt không có vội như thế muốn về, hiện tại ở cùng với tôi còn không đến mấy phút liền thiếu kiên nhẫn.” Lạnh như băng mả mai, Long Hạo nghĩ đến vừa nhìn thấy tay của người đàn ông kia kéo cánh tay Thần Bảo Nhi, tâm tình lại càng thêm tức giận, rất muốn tiến lên đánh người đàn ông kia một trận, có điều lý trí vẫn là đem ý nghĩ này đè xuống.

“Thiếu gia...” Thần Bảo Nhi thật sự không hiểu anh có tư cách gì nói chuyện như vậy, trong đầu không khỏi nhớ tới ba ba, nhìn Long Hạo, hai tay của anh nắm chặt tay lái, một giống như muốn đem tay lái bóp nát vậy.

“Kỳ thực... Thiếu gia, anh không quản chuyện của tôi.”

“Thần Bảo Nhi!” Long Hạo nghiêng rằng nghiêng lợi, tuy rằng âm thanh rất nhỏ, nhưng anh lại nghe rất rõ ràng, anh nhanh chóng thắng xe lại, quay đầu nhìn Thần Bảo Nhi bên cạnh tỏ vẻ vô cùng vô tội, trong đầu liền hận đến nghiêng rằng.

Nếu như không phải ngày hôm nay nghe được dì Lưu cùng những người giúp việc kia tán gẫu, anh thật không biết cô gái này sẽ đi ra ngoài xem mắt, chết tiệt, thật là đáng chết, cô liền vội vã muốn đem chính mình gả đi sao?

“Thiếu gia, tôi nói không sai, anh không nên quản chuyện của tôi, quan hệ của chúng ta chỉ là con trai bà chủ cùng con gái người giúp việc thôi.” Thần Bảo Nhi không nhìn mặt Long Hạo, cũng không dám nhìn, chỉ là nhàn nhạt mở miệng, con mắt vẫn nhìn ra bên ngoài.

“Em nói lại lần nữa!” Lúc nói chuyện, Long Hạo một tay nắm chặt cầm Thần Bảo Nhi, làm cho cô nhìn vào mắt anh mà nói chuyện.

Thần Bảo Nhi bị ép nhìn anh, nhìn thấy anh phần nộ mặt âm trầm, cô cảm thấy có chút đáng sợ, không khỏi hít sâu một hơi “Thiếu gia, kỳ thực chúng ta... A a a!”

11. Chương 11: Chương 3.2

Lời còn chưa nói xong đã phải nuốt vào, chỉ thấy Long Hạo kéo cô lại gần, môi mỏng tàn nhẫn đặt lên môi mềm mại của cô, mang theo ý vị trừng phạt sâu đậm, một tay một cái đã bắt được hai tay liên tục muốn phản kháng của cô, đầu lưỡi tinh xảo lập tức thăm dò vào trong miệng không hề phòng kia, điên cuồng đòi lấy.

“A. . .” Thần Bảo Nhi vô cùng hoảng loạn, không nghĩ tới anh sẽ như vậy, trong miệng tràn ngập mùi vị của anh, nhàn nhạt yên vị, còn có nhàn nhạt hương bạc hà, đầu lưỡi kia điên cuồng không ngừng đảo quanh, làm ra tư thế chiếm giữ thuộc về địa bàn của cô, làm cho cô không thể lui được nữa, cô liền như vậy tùy ý anh không ngừng mà đòi lấy, tùy ý thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Lúc lâu sau, Long Hạo chậm rãi buông cô ra, nhìn khuôn mặt cô đỏ bừng, đáy mắt vô cùng không muốn, kỳ thực lúc mới bắt đầu, anh cũng chỉ là muốn trừng phạt cô một chút mà thôi, lại không nghĩ rằng mùi vị của cô làm anh mê luyến như vậy, không tự chủ được, thậm chí là không kìm lòng được muốn nhiều hơn, kết quả là đã biến thành bộ dạng như vậy.

“Bảo Nhi.” Long Hạo đưa tay ra, có chút chưa hết nguyện vọng muốn thử sờ gò má cô một chút, nhưng không nghĩ tới Thần Bảo Nhi nhanh chóng tránh ra, điều này làm cho anh có chút tức giận, anh cũng không có làm cái gì quá đáng, trên gương mặt nhỏ xíu một giọt nhỏ nước mắt óng ánh liền chậm rãi rơi xuống, hành động này làm cho Long Hạo không biết nên phản ứng ra sao.

“Bảo Nhi, em đừng khóc.” Vừa nói chuyện, Long Hạo vừa hoảng loạn đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt, giọt nước mắt kia đã đâm thủng con mắt anh.

“Không nên đụng vào tôi.” Tàn nhẫn mà bỏ qua ôn nhu của anh, Thần Bảo Nhi tâm trạng dường như đã tan vỡ.

“Bảo Nhi, tôi. . .” Chưa từng thấy Thần Bảo Nhi như thế, Long Hạo có chút bối rối, đột nhiên không biết mình nên nói cái gì.

“Long Hạo, anh là thiếu gia, đó là biểu hiện không nên có với tôi.” Thần Bảo Nhi tàn nhẫn lau nước mắt đang hăng hái rơi xuống, mở cửa xe nhanh chóng rời đi.

“Bảo Nhi. . .” Long Hạo cũng mở cửa xe đuổi theo, anh đem Thần Bảo Nhi kéo lại, vô cùng ảo não, tại sao mình lại kích động như vậy “Em không nên tức giận, Bảo Nhi, tôi sai rồi, có được không?”

“Buông tôi ra, sau đó anh cách xa tôi ra một chút là được.” Thần Bảo Nhi lạnh lùng nói, cô bị Long Hạo ôm chặt, biết mình giãy dụa cũng vô dụng, cũng chẳng muốn lãng phí thời gian.

“Không thể.” Không chút nghĩ ngợi liền từ chối, Long Hạo lập tức trở nên cứng ngạnh.

Nhìn Thần Bảo Nhi, lẽ nào cô hi vọng cô và mình giữ khoảng cách sao? Tại sao anh chạm vào cô cô liền phản ứng lớn như vậy, nếu như đối lại người khác? Nghĩ tới đây, Long Hạo trong đầu hiện lên mới vừa rồi cô đi xem mắt người đàn ông khác, ánh mắt anh trong nháy mắt bị đổ kị bao trùm.

“Long Hạo, anh có tư cách gì đối với tôi như vậy, dựa vào cái gì?” Thần Bảo Nhi cũng kích động không kém, anh tại sao đối với cô muốn làm gì thì làm, bá đạo như thế.

“Tôi cho em biết, em không muốn gặp ác mộng, em chỉ có thể nghe theo tôi, chỉ có thể theo con đường tôi đã chọn cho em, hiểu không?” Long Hạo nắm chặt cầm Thần Bảo Nhi, làm cho cô nhìn rõ ràng anh.

“A!” Nhưng mà Long Hạo vừa mới nói xong, chân liền bị Thần Bảo Nhi tàn nhẫn giẫm xuống, làm anh đau đớn không thôi, tay nắm cầm cô cũng thả lỏng.

Thần Bảo Nhi nhếch lên một nụ cười khinh thường “Long Hạo, ở Long gia anh là thiếu gia, nhưng khi ra khỏi Long gia, anh cùng tôi chẳng là cái thá gì, tôi sẽ không nghe lời anh, càng sẽ không theo con đường anh chọn, nếu như anh muốn tìm cô gái nghe theo sự xấp đặt của anh, bên ngoài rất nhiều, thế nhưng không bao gồm tôi, hiểu không?”

Nói xong, Thần Bảo Nhi không để ý về mặt khó coi của Long Hạo, xoay người khinh thường rời đi, thời khắc này cô thật sự rất hoài nghi những người kia vì sao lại cho rằng Long Hạo yêu mình, như vậy là yêu một người sao?

“Thần Bảo Nhi, em đứng lại đó cho tôi, tôi ra lệnh cho em, lập tức, lập tức đứng lại cho tôi!” Chết tiệt, chân đau chết thôi, cô nhóc này cũng quá ác đi, Long Hạo nhịn đau đón tiến lên, một bên ra lệnh một bên nắm tay cô, tâm tình càng thêm lửa giận.

Mà giờ phút này điện thoại di động kêu lên, cắt ngang bọn họ dây dưa, anh có chút tức giận nhận điện thoại “Mẹ, có chuyện gì?”

“Con trai, con lập tức về nhà cho mẹ, mẹ có chuyện rất quan trọng muốn nói với con.” Âm thanh Long phu nhân từ bên kia truyền đến, giọng điệu của bà hết sức nghiêm túc.

Long Hạo không khỏi nhíu mày, nhìn Thần Bảo Nhi một chút cũng không quay đầu lại “Được rồi, con biết rồi.” Nói xong, Long Hạo liền cúp điện thoại, nhìn Thần Bảo Nhi đi xa.

Ngược lại cô cũng là phải về Long gia, nghĩ tới đây, Long Hạo nhanh chóng rời đi.

12. Chương 12: Chương 3.3

Bóng đêm mê ly, Thần Bảo Nhi một mình bước chậm trên đường, nhìn dòng người càng ngày càng ít, thời gian từng giây từng phút trôi qua, mà cô vẫn không muốn trở về.

Điện thoại di động trong túi vẫn vang lên không ngừng, làm Thần Bảo Nhi phải chú ý, nhưng nhìn dãy số làm cho cô cảm thấy chán ghét, Long Hạo, cô tức giận tắt máy, sau đó lại bước chậm trên đường.

Long gia, Long Hạo nhìn cuộc gọi bị từ chối, tàn nhẫn ném điện thoại xuống đất, hành động này vừa vặn hấp dẫn sự chú ý của Long phu nhân và Long lão gia.

Long phu nhân hơi nhíu mày, bà lần đầu nhìn thấy con trai phát hỏa lớn như vậy, bà đứng lên đi tới trước mặt con trai, “Hạo, đã xảy ra chuyện gì? Làm sao phát hỏa lớn như vậy?”

Long phu nhân theo bản năng cảm thấy chuyện này có liên quan đến Thần Bảo Nhi, bởi vì bà mới vừa nghe được cuộc nói chuyện của đám người giúp việc, con trai nghe được Thần Bảo Nhi đi ra mắt ngay lập tức chạy đi, hành động như vậy làm Long phu nhân có chút bất mãn, nên mới gọi điện thoại muốn anh trở về.

Long Hạo mím môi, quay đầu nhìn mẹ, “Không có gì, mẹ, không có chuyện gì, con đi ra ngoài trước.”

“Muộn như vậy con còn đi đâu, mẹ cùng cha con có chuyện muốn nói, cảm thấy cô bé Vũ Văn Tĩnh này cũng không tệ, kỳ thực cùng con. . .”

“Mẹ, có thể đừng sắp đặt hôn sự cho con hay không? Con đối với Vũ Văn Tĩnh không có hứng thú.” Long Hạo vừa nghe đến tên Vũ Văn Tĩnh, tức giận cắt ngang, xoay người chuẩn bị muốn rời khỏi Long gia.

“Vậy con cảm thấy hứng thú với ai? Là Bảo Nhi? Đừng tưởng mẹ không biết hôm nay con đi ra ngoài làm gì.” Long phu nhân lần đầu bị con trai rống lên, không kịp phản ứng, có điều rất nhanh bà cũng phát hỏa, hướng về phía bóng lưng con trai lãnh khốc mở miệng, lời nói đó làm Long Hạo trong nháy mắt cứng ngắc.

Giờ phút này Long lão gia cũng đứng lên, nghe vợ nói tên Bảo Nhi, hơi nhíu mày, “Các người nói Bảo Nhi là Thần Bảo Nhi trong nhà của chúng ta sao?” Tại sao ông không biết chuyện này?

Long phu nhân không nhịn được thở dài, bất đắc dĩ đi tới trước mặt chồng “Còn có thể là ai? Con trai của ông làm tôi không thể an tâm được.”

Long phu nhân buồn bực ngồi xuống, nhìn con trai cũng không nhúc nhích, trong lòng thật sự rất không hiểu, rõ ràng Vũ Văn Tĩnh rất tốt, dung mạo cũng rất được, tại sao con trai bà một mực thích Thần Bảo Nhi?

“Long Hạo, không muốn nói gì sao?” Long lão gia chỉ là nhàn nhạt nhìn con trai, chờ đợi lời giải thích của anh, vẻ mặt nghiêm túc.

Bên trong phòng khách bầu không khí có chút lạnh, Long Hạo nhìn hai người họ, thật lâu không có phản ứng nào, để Long giáo gia và Long phu nhân vô cùng tức tối.

“Hạo, con nói đi, nếu như con với Bảo Nhi thật sự không có gì, làm sao mất tập trung như thế? Đến cùng là vì chuyện gì?” Long phu nhân không nhịn được bắt đầu tức giận, bà đứng lên đi tới trước mặt Long Hạo, nhìn vẻ mặt suy nghĩ sâu sắc, bà thật sự không biết nên nói cái gì.

“Mẹ, mẹ muốn con nói gì? Đối với Bảo Nhi cảm thấy hứng thú, yêu thích?” Long Hạo thật sự cảm thấy rất buồn cười, tại sao anh phải ở chỗ này giải thích hẳn chuyện riêng? Nói xong, anh xoay người cũng không quay đầu lại rời đi.

“Hạo, Hạo. . .” Long phu nhân vẫn không cam lòng đuổi theo, nhưng lại bị chồng ngăn cản.

“Được rồi, nó đã nói như vậy, không cần đuổi theo, tôi tin tưởng nó sẽ đưa ra lựa chọn sáng suốt, bất luận chuyện gì nó cũng có lập trường riêng của mình, bà không nên quản nó.”

Ngày hôm nay đã đủ mệt mỏi rồi, về đến nhà còn một đống lớn chuyện nữa, Long lão gia vô cùng tức giận đứng lên, xoay người về phòng sách nghỉ ngơi.

Long phu nhân nhìn chồng tức giận bỏ đi, lại nhìn bóng lưng khuất dần của con trai, chính mình cũng tức giận, bà làm mọi chuyện đều vì con trai, vì bọn họ có được không, tại sao đến cuối cùng không có một người thông cảm cho mình?

Sau khi rời khỏi Long gia, dọc đường đi Long Hạo lái xe không ngừng nhìn xung quanh, cố gắng tìm Thần Bảo Nhi, tâm trạng anh bây giờ hết sức rối bời, bên tai lại không ngừng vang lên tiếng của mẹ, chân không tự chủ giẫm lên bàn đạp thắng xe lại.

“Chết tiệt!” Long Hạo tức giận dấm mạnh vào tay lái, không cam lòng nhìn mọi thứ trước mặt, mình rốt cuộc muốn làm gì? Tại sao lại vội vã đi tìm Thần Bảo Nhi như vậy? Mình rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Nếu như thật sự không để ý, vậy thì tại sao cảm thấy thoải mái đây?

Thời gian từ từ trôi qua, Long Hạo đầu óc mơ hồ đã trở nên rõ ràng, cuối cùng, Long Hạo nhếch lên một nụ cười tự tin “Thần Bảo Nhi, mặc kệ mẹ nói gì, tôi sẽ tự mình tìm ra đáp án, mà em. . . Nhất định phải theo tôi tìm đáp án cuối cùng.”

Một nơi khác, đêm đã thật khuya, Thần Bảo Nhi nhìn biệt thự Long gia ở trước mặt, không khỏi thở dài, vẫn là từ cửa sau đi vào.

Giờ bày ba Thần vẫn chưa đi ngủ, nhìn thấy con gái trở về, ông lập tức quan tâm hỏi: “Sao vậy, Bảo Nhi? Nghe nói thiếu gia đi tìm con, con. . .”

“Không có chuyện gì, ba ba, con nghĩ để hôm sau nói, có được không?” Thần Bảo Nhi cố gắng nở nụ cười, không muốn để cho ba ba lo lắng.

“Được.” Hôm nào cũng được, ba Thần nhìn con gái so với khóc cười càng khó coi hơn, cũng không cần hỏi nhiều “Thời gian cũng không còn sớm, con về phòng ngủ đi.”

“Dạ, con biết rồi, ba ba cũng ngủ sớm một chút.” Thần Bảo Nhi gật đầu, nhanh chóng trở về phòng.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thần Bảo Nhi vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Long Hạo, giống như đã đợi ở đây một đêm, làm cho cô vô cùng hoảng hốt, “Thiếu gia, anh đến sớm như vậy?”

“Không phải sớm, là căn bản cũng không có rời khỏi, Thần Bảo Nhi, em tối hôm đã đi đâu? Muộn như vậy mới về, còn không có nghe điện thoại? Lẽ nào em. . .”

13. Chương 13: Chương 3.4

“Ngừng, ngừng, anh có thể để cho tôi nghỉ ngơi một chút? Tôi thật sự rất mệt.” Có rất nhiều chuyện như vậy rồi đầu Bảo Nhi rất đau, cô không nhìn được ngắt lời anh.

“Thần Bảo Nhi!” Cô gái này đúng là càng lúc càng to gan, Long Hạo tiến lên cảnh cáo, một tay tàn nhẫn kéo cổ tay cô lại, đang chuẩn bị ra tay. . .

“Thiếu gia, người ở cửa phòng Bảo Nhi có chuyện gì không?”

Giờ phút này ba Thần đúng lúc lên tiếng, sau đó nhanh chóng đi tới bên cạnh con gái, nhìn Long Hạo vẻ mặt có chút cứng ngắc, ông thật sự rất lo lắng, nếu như ông đến chậm một bước, Long Hạo sẽ làm gì con gái ông?

“Bác Thần, không có chuyện gì, chỉ là muốn Bảo Nhi đi tản bộ với cháu thôi.”

“Ách, hôm nay sợ rằng không được, Bảo Nhi tí nữa sẽ cùng tôi ra ngoài.” Ba thần mặt lộ vẻ khó khăn, sau đó quay đầu nhìn con gái, ra hiệu cô không cần nói gì.

“Ách.” Long Hạo nhú mày, anh cũng không nói thêm gì, dăm chiêu nhìn Thần Bảo Nhi một chút rồi xoa người rời đi.

Thấy Long Hạo rời đi, ba thần liền đưa con gái đi ra ngoài.

Dọc đường đi, Thần Bảo Nhi đi đằng sau ông, nhìn ông khi thì cau mày, khi thì bắt đầu dĩ vãng dài, làm cho cô có chút khổ sở “Ba ba, người có phải là lo lắng thiếu gia sẽ làm gì con sao? Kỳ thực thiếu gia chỉ tỏ ra đáng sợ, sẽ không làm gì con.”

“Bảo Nhi, ba biết, chỉ có điều. . . Không bằng chúng ta tìm nhà đi, chuyển ra ngoài sống đi.” Nghe con gái nói, ba thần lập tức dừng lại, quay đầu nhìn con gái, nghiêm túc nói.

Ăn nhờ ở đậu như vậy cũng không tốt đẹp gì, hướng hồ con gái ông đã lớn rồi.

“Được, chúng ta dọn ra ngoài ở đi, ba ba.” Thần Bảo Nhi nhìn ba ba nghiêm túc như thế, lo lắng như vậy, không khỏi xoa người ôm ông, cho ông cảm thấy an tâm.

“Ba ba, những năm này con cũng dành dụm được chút tiền, chúng ta trở về quê đi, sau đó làm ăn là được.” Ba thần cũng vui vẻ nở nụ cười, vô cùng tán thành gật đầu.

Vài ngày sau, Long Hạo đi công tác trở về, chuẩn bị muốn đi nhà hàng kiểu Tây tìm Thần Bảo Nhi, không ngờ cô đã xin nghỉ việc.

Long Hạo hơi nhú mày, không có suy nghĩ nhiều nhanh chóng về nhà, lại được tin bác thần cùng Thần Bảo Nhi đã rời đi, bác thần cũng xin thôi việc.

Long Hạo biết mình là người cuối cùng biết chuyện này liền vô cùng nóng giận, tức giận gõ cửa phòng Thần Bảo Nhi, nhìn phòng ngủ trống rỗng, trái tim anh trống rỗng.

“Thần Bảo Nhi, không có lệnh của tôi, ai cho phép em bỏ đi, tôi không cho phép.”

“Không thấy người đứng không, Hạo, con nên dừng lại rồi, cũng nên chơi đủ rồi, Bảo Nhi cũng đã rời đi, tại sao con lại có vẻ mặt như vậy?” Âm thanh phía sau làm Long Hạo nhất thời cảm thấy phi thường phẫn nộ.

Long Hạo quay đầu, thái độ vô cùng cứng rắn “Mẹ, lúc bắt đầu con thực sự không hiểu vì sao con muốn biết tất cả mọi thứ về cô ấy như vậy, nhưng bây giờ con đã hiểu, ta muốn cô gái này, con muốn Thần Bảo Nhi!”

“Hạo, con. . .” Long phu nhân sững sờ.

“Nói cho con biết bọn họ đi đâu.”

“Mẹ không biết.” Long phu nhân không chút nghĩ ngợi trả lời, ngẩng đầu lên, nhìn ánh mắt kiên định của con trai, bà có chút mệt mỏi xoa người muốn bỏ đi, lại bị con trai ngăn lại.

“Long Hạo, con làm gì vậy, chẳng lẽ vì Bảo Nhi mà đối với mẹ con như thế?”

“Con chỉ muốn biết tại sao bọn họ lại bỏ đi, mẹ, là mẹ làm?” Đáy mắt Long Hạo tràn ngập nghi ngờ, ánh mắt nhìn mẹ cũng trở nên lạnh nhạt.

Nghe Long Hạo nói, Long phu nhân cả người đều sắp nổ “Lẽ nào mẹ ở trong mắt con là một người mẹ như vậy sao?” Sau khi nói xong, bà vô cùng thất vọng quay đi.

Trên hành lang chỉ còn Long Hạo một người đứng đó, môi mỏng nhếch lên, trong đầu nghĩ xem Thần Bảo Nhi rốt cuộc đã đi đâu, anh nhất định phải tìm được cô!

Mấy ngày nay sau đó, Long Hạo điên lên tìm Thần Bảo Nhi, làm Long phu nhân vô cùng đau lòng, nhìn con trai đáng vẻ lòi thối, bà chua xót tiến lên lấy khăn bông lau mặt cho anh “Hạo, tại sao con cố chấp như vậy chứ?”

“Mẹ, con chỉ quan tâm một mình Thần Bảo Nhi, nói cho con bọn họ rốt cuộc là đang ở đâu, có được hay không?” Long Hạo nhìn mẹ, trong mắt tràn ngập khẩn cầu.

Mọi người đều không nói tin tức của Thần Bảo Nhi, Long Hạo biết đây nhất định là mệnh lệnh của mẹ, nếu không phải thì bọn họ sẽ không lớn tiếng cam đoan như vậy, nghĩ tới đây, Long Hạo đưa tay ra, mang theo khăn cầu nắm chặt bàn đang lau mặt cho anh.

Long phu nhân bắt đầu dĩ thử dài, hết sức thống khổ mà nhìn anh “Con sao không hiểu cho tâm ý của người mẹ này? Kỳ thực mẹ đối với Bảo Nhi không có ý kiến, chỉ có điều. . . Các con thật sự không thích hợp.”

“Vậy ai mới thích hợp? Vũ Văn Tĩnh sao? Ở trong mắt mẹ Vũ Văn Tĩnh thích hợp sao?” Long Hạo cay đắng cười, anh thật sự không hiểu tại sao mẹ nhất định phải ép cùng Vũ Văn Tĩnh quần lấy nhau, lẽ nào bà không thấy anh chán ghét Vũ Văn Tĩnh sao? Hắn không có yêu thích cô ta.

“Hạo, Vũ Văn Tĩnh tư cách, địa vị đều rất tốt.” Long phu nhân bắt đầu dĩ giải thích.

Xem con trai thống khổ như vậy, kỳ thực bà cũng dễ chịu, lẽ nào bà thật sự sai rồi? Lần này Long phu nhân có chút hoài nghi quyết định của mình, tuy rằng cha con họ Thần bỏ đi không phải chủ ý của bà, nhưng có thể thấy bà cũng là có trách nhiệm.

“Con không muốn, cũng không quan tâm cái xứng hay không xứng, con chỉ cần Thần Bảo Nhi, mẹ có hiểu không?” Long Hạo điên cuồng rống to, anh tức giận đứng lên đến, người đầy mùi rượu làm anh đứng không vững, thân thể lập tức ngã về sau.

“Cẩn thận một chút, Hạo!” Long phu nhân lo lắng đỡ anh, lại bị anh đẩy ra.

“Đừng đụng vào con.” Long Hạo cắn hận đẩy bà ra, sau đó lảo đảo đứng lên, chuẩn bị muốn đi ra ngoài tiếp tục tìm Thần Bảo Nhi, anh nhất định phải tìm được cô!

Long phu nhân nhìn bóng lưng lảo đảo kia, bên trong mắt đều là nước, đây chính là con trai của bà a, bà làm sao cam lòng nhìn Long Hạo như vậy đây.

“Hạo, nghỉ ngơi một chút, ngày mai lại đi tìm, ngày mai đi tìm được không? Mẹ sẽ nói cho con biết Bảo Nhi ở nơi đâu.”

Câu nói này làm Long Hạo lập tức dừng lại, anh quay đầu nhìn mẹ, trong mắt tràn ngập nghi hoặc “Hiện tại liền nói cho con, bằng không con sẽ không tin tưởng người.”

“Mẹ là mẹ của con, con nghĩ mẹ sẽ lừa con?”

“Mẹ không gạt con?” Long Hạo thống khổ hỏi ngược lại, anh thật sự không muốn đối xử với mẹ như thế, nhưng mà qua chuyện Thần Bảo Nhi, Anh cảm thấy mẹ không có trách nhiệm.

“Con. . . Được rồi, Bảo Nhi ở quê, có điều con nghỉ ngơi một chút, ngày mai đi tìm được không?” Long phu nhân bắt đầu dĩ thỏa hiệp, nói ra nơi ở của Thần Bảo Nhi, đang chuẩn bị muốn đỡ con trai lên lầu, không ngờ Long Hạo nhanh chóng xoay người, rất nhanh phóng ra ngoài.

Long Hạo thật cảm giác mình quá ngốc, lại không đoán được Thần Bảo Nhi sẽ đi nơi nào, thực sự là sót ruột quá mức.

Có điều anh cũng không nhịn nở nụ cười vui vẻ, rốt cuộc vẫn là tìm được Thần Bảo Nhi, lần này anh sẽ không để cô biến mất nữa, bắt đầu từ bây giờ, anh nhất định phải nắm giữ cô gái này thật chặt.

14. Chương 14: Chương 4.1

Bóng đêm trầm lặng, Long Hạo dừng xe bên đường, mang theo ý cười nhàn nhạt nhìn ngôi nhà cũ trước mặt, khóe miệng cong lên.

“Thần Bảo Nhi, xem em lần này trốn đi đâu, cả đời này em cũng đừng nghĩ có thể trốn được tôi.” Long Hạo tiến lên dùng sức gõ cửa, cũng mặc kệ giờ này người bên trong đã ngủ chưa.

Mà Thần Bảo Nhi trong phòng đã ngủ, nghe tiếng gõ cửa không khỏi nhíu mày, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài, cô rất khó hiểu, ba ba bảo hôm nay không về được, sáng sớm ngày mai mới có thể trở về, lẽ nào kế hoạch thay đổi sao?

Nghĩ tới đây, Thần Bảo Nhi mở cửa, nhìn thấy khuôn mặt nằm mơ cũng không nghĩ tới, cả người đều sững lại.

“Sao, không muốn mời tôi vào?” Long Hạo nhíu mày, nhìn cô chạy đến mở cửa, anh vừa lo lại vừa vui, lo lắng nếu như hiện tại người gõ cửa là người xấu, cô phải làm sao?

“Anh đến đây làm gì?” Thần Bảo Nhi nhíu mày, cô không nghĩ tới anh sẽ xuất hiện ở đây, hơn nữa người toàn mùi rượu.

Mấy ngày nay không nhìn thấy hắn, Thần Bảo Nhi sớm đã cho rằng anh quên mình, trái tim không khỏi nhói lên.

“Đương nhiên là đến tìm em.” Lúc nói chuyện, Long Hạo đi vào bên trong mặc kệ cô có nguyện ý hay không, sau đó đóng cửa lại, nhìn căn phòng, không khỏi nhíu mày “Em ở trong này sao?”

“Thiếu gia, anh tìm tôi có chuyện gì không?” Thần Bảo Nhi nhìn anh giống như chủ phòng đi tới đi lui, trong lòng không thoải mái, tiến lên ngăn cản anh, bất mãn chất vấn.

“Em ở phòng nào?”

“Ở kia a.” Thần Bảo Nhi dù không muốn vẫn phải trả lời, sau đó chỉ chỉ phòng bên tay trái, cô khó hiểu nhìn Long Hạo, còn chưa kịp phản ứng, Long Hạo đã nhanh chân đi về phòng kia.

Thần Bảo Nhi buồn bực đi theo sau, “Thiếu gia, anh không nên xuất hiện ở đây, đây là phòng của tôi.”

“Em không nhìn ra tôi đã uống rượu sao?”

“Nhìn ra rồi.” Thần Bảo Nhi gật đầu, nhưng hai chuyện này có liên quan sao? Cô thực sự không hiểu.

Long Hạo nằm trên giường cô, cảm thấy giường nhỏ này nằm lên thực sự không thoải mái “Tôi uống rượu không thể lái xe, hiểu không?”

“Thiếu gia, anh không thể lái xe cũng không cần ngủ ở chỗ này a.” Thần Bảo Nhi thật sự không hiểu, hắn uống rượu không thể lái xe, tại sao muốn ngủ ở chỗ này?

Long Hạo lắc đầu một cái, vẻ mặt vô tội “Nhưng mà tôi hiện tại không có chỗ ngủ.”

“Thiếu gia...” Thần Bảo Nhi tức đến giậm chân, cô xưa nay chưa từng thấy Long Hạo đáng vẻ vô lại như thế, phải biết chỗ này là phòng của cô a “Nơi này là phòng của tôi, anh ngủ ở đây, vậy tôi ngủ ở đâu?”

“Cũng ngủ ở đây.”

Long Hạo trả lời giống như là chuyện đương nhiên, làm cho Thần Bảo Nhi có chút trở mặt há mồm, cô không dám tin tưởng nhìn Long Hạo, anh nói vậy là sao? Cô đúng là thua thảm hại, có điều Thần Bảo Nhi

rất nhanh nghĩ cách giải quyết, không khỏi vẽ lên nụ cười đẹp đẽ, điều này làm cho Long Hạo có chút không thoải mái.

“Ba ba tôi đã đi làm, anh ngủ ở phòng ba ba là được rồi, ba ba không sẽ để ý đâu.” Nói xong, Thần Bảo Nhi chuẩn bị dẫn anh đi qua phòng ba ba.

Nhưng mà Long Hạo lại cười quỷ dị, nụ cười thần bí làm Thần Bảo Nhi có cảm giác kỳ quái “Tôi thích ngủ ở đây.”

“Thiếu gia!” Thần Bảo Nhi tức giận giậm chân, người đàn ông này tới chỗ nào cũng làm bộ cao cao tại thượng, thật sự rất đáng ghét “Đây là nhà tôi, là ta phòng của tôi.”

“Tôi biết a, em không cần cực khổ nhắc nhở.” Cười nhạt, Long Hạo nhìn Thần Bảo Nhi tức giận, thế nào đều thấy đáng yêu vô cùng.

“Anh... Quên đi, chúc anh ngủ ngon, tôi sang phòng ba ba ngủ.” Thần Bảo Nhi biết mình không làm gì được anh, không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn, vô cùng không tình nguyện xoay người, chuẩn bị đi sang phòng ba ba ngủ. Thần Bảo Nhi vừa xoay người, liền bị một bàn tay cái kéo lại, cả người ngã lên giường.

“A!” Thần Bảo Nhi còn chưa kịp phản ứng, cả người đều bị chặn lại, làm cô vô cùng hoảng sợ “Thiếu gia anh làm gì vậy, đứng lên đi.”

“Không làm gì cả, em cũng ở ngủ ở đây đi.” Lúc nói chuyện, Long Hạo đứng lên nhanh chóng đóng cửa lại, nhìn thấy Thần Bảo Nhi chuẩn bị đứng dậy, anh lập tức ôm lấy cô, cũng thuận thế nằm xuống.

“Thiếu gia...” Thần Bảo Nhi dùng sức cái ôm kia, đối với Long Hạo như vậy cô không thích ứng kịp “Anh buông tôi ra.”

“Tôi cũng muốn buông ra a, đáng tiếc giường quá nhỏ, chỉ có thể dán sát như vậy.” Long Hạo hết sức oan ức, giống như anh hi sinh làm gối ôm vậy.

An nói xong làm Thần Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn hết sức “Phí lời, đây là giường đơn, tôi cũng không có dự định để anh ngủ chung.” Hiện tại là cô oan ức có được hay không!

“Vì thế mới phải cố gắng nằm chen chúc như vậy.”

Vừa nói chuyện, Long Hạo cố ý dựa vào cổ cô, môi mỏng như có như không đụng chạm vai đẹp của cô, càng quá đáng hơn là dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm liếm, thực ra, mùi vị trên người cô làm anh mê luyến.

Thần Bảo Nhi trong nháy mắt trở nên cứng ngắc, nhiệt độ tăng lên làm cô hơi nghi hoặc, có điều rất nhanh cô liền lùi lại phía sau, cả người lập tức ngã trên mặt đất.

“Bảo Nhi, em làm gì vậy? Có bị thương chỗ nào không? Có đau hay không?” Long Hạo lo lắng đứng lên, nhanh chóng đỡ cô dậy, có chút tức giận phản ứng vừa rồi của cô.

Thần Bảo Nhi căn bản cũng không có nghe lời quan tâm của anh, tàn nhẫn đẩy anh ra, tức giận nhìn hắn, chỉ vào hắn nói: “Long Hạo, anh đến cùng muốn làm gì?”

15. Chương 15: Chương 4.2

“Em nói xem?” Nở nụ cười tà mị, Long Hạo nhìn cô vẽ mặt kích động, không biết mình đã làm gì sai, vừa nói chuyện, anh chậm rãi lại gần cô, nhìn Thần Bảo Nhi lùi về sau, anh còn vì cô mà cảm thấy oan ức, gian phòng nhỏ như vậy, không phải cô không biết...

“A!” Nghĩ Thần Bảo Nhi ngã trên giường, khoe miệng Long Hạo không khỏi cong lên “Không thể chờ đợi được nữa?”

“Cái gì không thể chờ đợi được nữa?” Thần Bảo Nhi ngẩn người, không rõ vì sao, thời điểm Long Hạo nằm ở trên người, cô mới rõ, không khỏi đỏ mặt đẩy anh ra.

“Anh nghĩ sai, tôi không phải...”

“Không phải cái gì?” Long Hạo nhẹ nhàng dựa vào cô, dùng tay chống lên giường, nhìn Thần Bảo Nhi vẻ mặt ngượng ngùng, tâm tình càng tốt hơn, còn cố ý đem thân thể hạ xuống nữa, đúng lúc chạm vào đôi gò bồng đào mềm mại trước ngực cô, mũi đụng chiếc mũi xinh xắn, mùi rượu bay thẳng vào mũi làm Thần Bảo Nhi cũng say theo.

“Long Hạo, anh đứng dậy nhanh lên một chút.” Thần Bảo Nhi nỗ lực duy trì tỉnh táo, nhìn khuôn mặt anh tuấn trong mắt đầy vẻ thâm tình, làm cô lắc đầu một cái, cảm giác mình thật sự say rồi, trong mắt Long Hạo sẽ không có vẻ thâm tình.

“Không dậy nổi.” Long Hạo rất vô tội nhìn cô, đã lâu rồi anh không được ngửi hương vị trên người cô, anh thật nhớ nhung, lưu luyến hôn lên trán cô, nếu như không phải lần này cô bỏ đi, anh sẽ không biết cô là người anh yêu nhất trên đời.

Bị Long Hạo hôn, Thần Bảo Nhi thân thể trong nháy mắt cứng ngắc, mũi không khỏi đau xót, có chút tức giận dùng sức đẩy anh “Long Hạo, đừng chơi đùa tôi nữa, tôi không chơi nổi.”

Thời điểm ngượng ngùng, Thần Bảo Nhi viền mắt không khỏi đỏ lên, nước mắt không thể kiềm chế mà tuôn ra, để Long Hạo có chút bối rối, đưa tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô “Đứa ngốc, đừng khóc, anh không chơi đùa, anh là thật lòng, đứa ngốc.”

“Tôi là đứa ngốc được chưa, van cầu anh, rời đi được không?” Thần Bảo Nhi nhìn anh ôn nhu với mình, trong lòng càng thêm oan ức, tất cả mọi người cho rằng cô không xứng với anh, tại sao anh còn đến tìm cô?

“Thần Bảo Nhi, anh sẽ không đi đâu hết, anh đã rất khổ sở tìm em, nói gì đi nữa anh cũng sẽ không đi, em đừng hòng trốn thoát, hiểu không?” Nghe Thần Bảo Nhi nói vậy, Long Hạo hết sức tức giận, cô gái này rốt cuộc đối với anh như thế nào, tại sao không muốn ở cùng anh?

Không được!

Long Hạo nảy ra một ý nghĩ, anh đưa tay xoa xoa gò má có chút gầy của cô, cúi đầu hôn môi cô, thân thể chậm rãi tựa vào thân thể cô, ôm lấy thân thể mảnh khảnh kia, đầu lưỡi linh xảo thăm dò vào bên trong cái miệng nhỏ khe hở, ôn nhu hút mật ngọt trong miệng cô.

Mùi rượu mang theo nhàn nhạt lạnh lẽo trong nháy mắt hoà vào miệng cô, làm cho cô cũng cảm giác say rượu, tùy ý để Long Hạo ôn nhu lại triển miên hôn mình, nhiệt độ đầu lưỡi anh chậm rãi truyền đến, làm cho cô rất khó chịu, mà con người thâm thúy kia của anh nhìn chằm chằm cô, càng làm cho cô mê loạn, cảm giác tìm đập nhanh hơn.

Một lúc sau, Long Hạo chậm rãi rời khỏi môi cô, nhìn vẻ mặt hoang mang của ai kia, vẽ lên nụ cười tà mị “Đứa ngốc, em quên cách hô hấp, nhắm mắt khi hôn sao?”

“A... Ách...” Thần Bảo Nhi chưa kịp phản ứng, đần độn mà đáp một tiếng, nhìn thấy anh cười như không cười, cô trong nháy mắt ngây người, vội vàng vàng vàng giải thích “Không phải, tôi...”

Thần Bảo Nhi còn chưa nói xong, Long Hạo thâm tình đưa ngón trỏ ra chạm một cái vào môi cô, mỉm cười nói “Anh muốn em, Bảo Nhi.”

Long Hạo nói xong, không đợi Thần Bảo Nhi trả lời, anh đã lần thứ hai ngậm lấy môi cô, mà giờ phút này anh không cảm thấy đủ, anh muốn nhiều hơn.

Nghĩ liền làm, đầu lưỡi Long Hạo mang theo từng tia từng tia nôn nóng, nhảy múa trong miệng Thần Bảo Nhi, điên cuồng hút mật ngọt, tận tình ở trong miệng cô tàn phá.

Mà giờ phút này bàn tay anh bắt đầu thăm dò vào trong áo ngủ của cô, bộ ngực của cô vừa một nắm tay, không ngờ không bộ quần áo rộng rãi vóc người cô thật là đầy đặn, đặt lên đôi mềm mại tròn trịa no đủ, không ngừng mà xoa xoa.

“A a a...” Long Hạo làm vậy khiến Thần Bảo Nhi có chút bối rối, cảm giác trên người mình có thêm một nguồn sức mạnh, nhiệt độ lạnh lẽo không để cho cô tự do hít vào một hơi, trong lòng rất hồi hộp sợ hãi.

“Không, không muốn...” Thần Bảo Nhi bắt đầu liều mình giãy dụa.

Cô phản kháng khiến Long Hạo càng trở nên điên cuồng, đầu lưỡi linh xảo liêu minh khiêu khích đầu lưỡi cô, một tay khác nâng đầu nhỏ của cô, không cho cô lộn xộn, xé nát chiếc áo ngủ, cái tay đặt ở nơi tròn trịa bắt đầu chậm rãi xoa nắn, cởi nội y của cô, một luồng không khí lạnh lẽo kéo tới làm cô có chút run rẩy.

Mà giờ phút này Long Hạo cũng chậm rãi buông tha môi cô, cô hít thở thật dài, nhìn gò má đỏ bừng, anh không kìm lòng được lần thứ hai cúi đầu “Bảo Nhi, giao chính mình cho anh, được không?”

16. Chương 16: Chương 4.3

“Anh...” Thần Bảo Nhi biết mình nên mạnh mẽ từ chối, nhưng khi nhìn vào con người mang theo sâu sắc quyền uy mê người, làm cho cô ý loạn tình mê.

“Anh muốn em, trước đây em ở bên cạnh anh, anh cũng không phát hiện ra em quan trọng với anh như thế nào, giờ phút này anh mới biết anh thật sự muốn em, anh yêu em.” Long Hạo thâm tình biểu lộ, nhìn con người Thần Bảo Nhi vì lời thổ lộ của anh mà ướm át mê người, trái tim yêu thương không dứt.

“Thiếu gia, em cũng yêu anh.” Thần Bảo Nhi ôm anh thật chặt, nước mắt không tự chủ được lướt xuống, mang theo từng tia từng tia ngọt ngào.

Mà cô làm cho Long Hạo rất vui vẻ, cô ôm vào lòng, môi mỏng thâm tình hôn vai cô, “Vậy đem chính mình giao cho anh được không?”

“Nhưng thiếu gia...” Thần Bảo Nhi nghe được như vậy, cả người trong nháy mắt căng thẳng, nhẹ nhàng đẩy anh ra, lại bị anh ôm chặt lấy, căn bản là không cách nào đẩy ra.

“Bảo Nhi, anh thật sự rất muốn rất muốn em, đem chính mình giao cho anh được không?”. Long Hạo chậm rãi quay về Thần Bảo Nhi, ánh mắt khẩn cầu làm cho cả người cô đều sửng sốt, muốn nói gì, cũng không nói ra được.

Mà Long Hạo nhìn vẻ mặt Thần Bảo Nhi, cho rằng cô đã tiếp nhận mình, không khỏi hưng phấn mà cúi thấp đầu mạnh mẽ hút, đưa bốn hạt nhỏ tròn trịa trước ngực cô, miệng anh như trẻ con mút nụ hoa cô, khẩn trương mà điên cuồng.

Một cái tay khác cũng không có nhàn rỗi, bắt đầu không ngừng đưa bốn một bên tròn trịa khác, giống như sợ nó cô đơn vậy, ngón trở cùng ngón giữa dùng sức nắn nắn xoa xoa nụ hoa, không để cho cô tự do hô hấp, cô không có sữa, anh tính làm gì?

“Thiếu gia, đừng như vậy.”

“Hạo.” Long Hạo hơi bất mãn ngừng đầu, nhìn gò má đỏ ửng vì động tình kia, nhắc nhở.

Thần Bảo Nhi không phản ứng kịp, không hiểu nhìn Long Hạo.

“Hạo, nhớ kỹ, gọi anh Hạo, hiểu không? Tiểu khả ái của anh.” Long Hạo không nhịn được ngắt cái mũi xinh đẹp, lần thứ hai nhắc nhở. Lời nói của anh giống như có thể đầu độc lòng người vậy, làm Thần Bảo Nhi không khỏi nhàn nhạt mở miệng, không kìm lòng được kêu một tiếng: “Hạo...”

Mà Thần Bảo Nhi không biết, cô giờ phút này ngọt ngào mềm mại kêu không khác dùng xuân dược, làm thân thể Long Hạo không nhịn được cứng đờ, bên trong dưng quần vật kia lập tức cứng rắn.

Long Hạo không nhịn được hôn miệng nhỏ làm người ta yêu thương, lần thứ hai điên cuồng hút, trong mắt nhất thời tràn ngập nồng đậm dục vọng, muốn ép cô hòa vào trong cơ thể mình.

“A...” Thần Bảo Nhi cảm giác mình hô hấp đều bị đoạt đi, cả người không tự chủ lại gần lồng ngực anh, thân thể giống như muốn hoà vào làm một, chỉ có thể nắm thật chặt bờ vai của anh, tùy ý để anh tàn phá.

Long Hạo chậm rãi thả môi cô ra, nhìn bờ môi bởi vì anh mà trở nên kiều diễm ướn ắt, không khỏi vẽ lên nụ cười mê người, môi mỏng lần thứ hai chậm rãi tới gần cổ cô hôn xuống, đến mức làm cho Thần Bảo Nhi không nhịn được run rẩy, nhưng lại có loại cảm giác tê dại chưa từng có.

Tiếp theo ánh mắt Long Hạo nhìn nơi tròn trịa của cô, nhìn đôi hạt nhỏ nhô cao vút, anh không khỏi vùi đầu vào, hít thật sâu tư vị thuộc về cô, thật mê hoặc, mà một tay khác bắt đầu đi xuống dưới, đem quần của cô chậm rãi cởi, cánh tay nóng bỏng bắt đầu len giữa hai bắp đùi cô.

Thần Bảo Nhi vận vẹo, bắt đầu có chút chống cự khép đùi lại, muốn ngăn anh lại “Không thể...”

“Giao chính mình cho anh, Bảo Nhi.” Ngẩng đầu lên, Long Hạo đáy mắt dục vọng đã không thể khắc chế, nếu cứ như vậy anh sẽ điên lên mất.

“Không thể, chúng ta...” Thần Bảo Nhi nhìn Long Hạo ánh mắt khẩn cầu, không biết nên từ chối làm sao, nhưng cô luôn cảm thấy bọn họ giờ phút này không đúng.

“Không có cái gì không thể, tin tưởng anh.”

Lúc nói chuyện, Long Hạo hôn cái môi cô chuẩn bị lải nhải, mang theo điên cuồng cướp đoạt, bức bách Thần Bảo Nhi cùng anh trầm luân, cảm giác được thân thể nàng không cứng nhắc nữa, bắp đùi cũng mở ra, nhìn nơi tư mật xinh đẹp, nhanh chóng tìm tới hai khối thịt bên cạnh.

Móng trở Long Hạo nóng bỏng bắt đầu chơi đùa khối thịt non nớt, càng rục rà rục rịch muốn nhiều hơn, cảm giác được có chút ướn ắt, ngón tay anh chậm rãi đi vào.

“A... Đau...” Thần Bảo Nhi toàn thân lập tức căng thẳng, thân thể nhịn không được run rẩy, hai chân truyền đến từng trận đau nhói làm nước mắt của cô không nhịn được chảy xuống.

Mà Long Hạo so với cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, cái trán một giọt một giọt mồ hôi nhỏ lướt xuống, nhìn Thần Bảo Nhi, hiện tại còn chưa có bắt đầu, đợi đến lúc bắt đầu rồi cô phải làm sao? Hiện tại ngón tay anh chỉ luồn vào trong không tới một đoạn, nếu như là Cự Long khổng lồ của anh mà vào thì phải làm sau đây?

“Ồ... Không muốn.” Thần Bảo Nhi gào khóc, thời điểm khi cô đẩy anh ra, lại cảm giác được có cái gì đó từ trên mu bàn tay cô chảy xuống, làm cô nhìn về phía gương mặt đẹp trai của Long Hạo.

Chỉ thấy anh cố gắng chịu đựng, từng giọt mồ hôi hột thi nhau lăn xuống về mặt thống khổ kia, làm Thần Bảo Nhi có chút sững sốt “Hạo...” Cô không được kim lòng đưa tay ra lau mồ hôi cho anh.

Long Hạo dùng môi mỏng ngậm ngón tay của cô, mang theo từng tia từng tia đau lòng “Bảo Nhi, nếu như em thật sự không chịu, anh có thể...”

Lúc nói chuyện, ngón tay anh đã rời khỏi thân thể cô, mà cũng bắt đầu chậm rãi muốn rời khỏi cô. Lúc này, Thần Bảo Nhi ôm chặt lấy hắn “Hạo, em có thể.”

“Em chắc chắn chứ?” Long Hạo nhíu mày, anh tuy rằng vô cùng khó chịu, nghe cô nói như vậy thật vui vẻ, nhưng không muốn nhìn thấy cô khó chịu.

“Ừm, em có thể, anh, anh nhẹ chút.” Thần Bảo Nhi tuy rằng rất sợ loại cảm giác đó, nhưng cô không muốn thấy Long Hạo khó chịu.

“Anh sẽ rất nhẹ rất nhẹ.”

Long Hạo yêu thương nhìn cô, ngón tay lần thứ hai thăm dò vào nơi tư mật, cảm giác cô có chút run rẩy, không khỏi nhẹ nhàng ở nơi tư mật dao động đùa bỡn, mà môi mỏng của anh cũng chậm rãi hướng phía dưới, ôn nhu lại triển miên địa cùng môi cô nô đùa, đầu lưỡi linh xảo chậm rãi thăm dò vào trong miệng cô, chậm rãi tăng nhanh tốc độ, biến thành điên cuồng cướp đoạt...

“A...” Long Hạo ngón tay thừa dịp thời điểm Thần Bảo Nhi thả lỏng, ngón trở nhanh chóng thăm dò vào, tốc độ như vậy làm cho cô cảm giác toàn thân đều sắp bị anh xé rách.

Mà Long Hạo không chỉ muốn những thứ này, hắn lập tức cởi quần của mình, đem Cự Long một dùng sức tiến vào.

“Đau đau đau...” Thần Bảo Nhi không nghĩ sẽ đau như vậy, hai tay không ngừng mà đánh Long Hạo, muốn anh rời khỏi cô.

Long Hạo giờ phút này kìm nén cũng rất khó chịu, tiến vào trong cơ thể cô căn bản là không dám lộn xộn “Anh biết, em nhịn một chút, nhịn một chút sẽ qua, sau đó anh sẽ làm cho em hưởng thụ sung sướng.”

“Ồ ô...” Thần Bảo Nhi căn bản là có không nghe, cô chỉ muốn muốn anh rời khỏi cô, thật sự đau quá, toàn thân giống hư bị anh xé rách vậy, hạ thân truyền đến cảm giác đau đớn làm cho cô run rẩy, thân thể cũng không nhịn được lần thứ hai vận vẹo.

Long Hạo cúi đầu điên cuồng hôn cái cô môi run rẩy kia, mang theo nồng đậm áy náy, nhưng cố định thật chặt thân thể cô, không cho cô lộn xộn, sau đó từ từ co rút, một hồi thẳng tiến, thẳng tiến thẳng tiến lại thẳng tiến...

Cự Long bị cô bao vây, làm anh mặt không tự chủ được đỏ lên, cô thật sự rất bé.

“Không muốn, không nên cử động, sẽ đau...” Thần Bảo Nhi thời điểm cô có thể hô hấp liền lên tiếng cảnh cáo.

Nhưng mà Long Hạo không nghe thấy, anh bắt đầu liên tục vận động “Không có chuyện gì, sau đó em sẽ rất thoải mái.”

Hành lang bên trong co rút khiến anh vận động vô cùng khó khăn, nhưng anh vẫn tiếp tục vận động, hơn nữa bước tiến càng ngày càng nhanh.

“Hạo, không muốn, không được!” Long Hạo ra sức vận động, Thần Bảo Nhi có thể cảm giác được thân thể không thuộc về chính mình, trở nên rất miễn cưỡng, bụng dưới nơi đó chiến đấu run dữ dội, hai tay chỉ có thể nắm thật chặt cổ áo anh.

Giờ phút này Long Hạo dần dần tăng nhanh sức mạnh, cuối cùng trở nên điên cuồng, lần lượt va chạm hoa huyệt làm Thần Bảo Nhi cảm giác được thân thể chính mình sắp bị xé rách.

“A... Hạo, không muốn! Anh, anh quá nhanh, càng lúc càng nhanh!” Thần Bảo Nhi không ngừng xin tha thứ, thân thể lần lượt chịu va chạm, làm cho cô sắp không chịu nổi “A... A...”

Tiếp theo cũng không biết Long Hạo ở bên trong cô nỗ lực bao lâu, có luồng điện chạy qua, Long Hạo lập tức uốn thẳng người, đứng đưa đến càng thêm kịch liệt, làm Thần Bảo Nhi cũng không nhịn được kêu lên sợ hãi: “Hạo, Hạo... A!”

Mãi đến khi Long Hạo mạnh mẽ dùng chạm vào nơi sâu nhất của cô, một luồng điện nóng bỏng nhanh chóng kéo tới, chảy vào hoa huyệt, làm cho cô không tự chủ được co rút lại, kẹp thật chặt lấy Cự Long của anh không chịu buông, cái kia nhiệt lưu kia làm cho cô xụi lơ, có cảm giác một loại tê dại bên tai.

Long Hạo chăm chú nhìn khuôn mặt nhỏ đỏ ửng, miệng nhỏ thở hổn hển, làm anh không nhịn được cúi đầu hôn một cái, nhìn cô xụi lơ trong lòng mình, khiến anh bị mê hoặc, Long Hạo không khỏi ôm thật chặt cô vào trong ngực, rất sợ quá nặng sẽ đè lên cô.

“Hạo, anh không cần ôm như thế, em thật sự rất đau.” Thần Bảo Nhi cũng không biết mình giờ phút này làm nũng cỡ nào, mềm mại làm Long Hạo trong lòng càng là ngứa ngáy.

“Lần đầu là như vậy, lần sau sẽ không.” Long Hạo đau lòng hôn cô một cái.

“Cái gì sau này a, không có sau này.” Ngắm lại liền cảm thấy đau, Thần Bảo Nhi buồn bực nắm tay đánh một cái vào lồng ngực nóng bỏng của anh, ngáng đầu vô cùng oan ức nhìn hắn.

“Đứa ngốc, sau này sẽ không đau, tin tưởng anh, Bảo Nhi, hiện tại em ngủ một chút sẽ hết rồi.” Long Hạo nhéo cái mũi chun lên của cô, thương tiếc nhẹ giọng nói.

Bọn họ sẽ không chỉ có lần này, sau này còn rất dài, cả đời dài như vậy, cô gái này còn không muốn, chẳng lẽ muốn anh làm hòa thượng sao?

Ý nghĩ này Long Hạo rất không vui, nhìn Thần Bảo Nhi buồn ngủ trong lòng ngực mình, chính mình dĩ nhiên sẽ nghĩ tới cả đời, có điều nếu như là cùng cô gái này, cả đời sẽ ra sao đây?

“Bảo Nhi, anh nghĩ.”

Mà Thần Bảo Nhi nghe xong, tim đập nhanh hơn, khoe miệng mỉm cười, không khỏi ôm chặt anh, tự nhiên sinh ra một loại cảm giác ngọt ngào.

17. Chương 17: Chương 5.1

Ngày hôm sau, ánh nắng len lỏi qua khe cửa chiếu vào phòng.

Thần Bảo Nhi bị dẫn vật cả một đêm mệt mỏi mở mắt, nhìn Long Hạo nằm ngủ bên cạnh, khoe miệng không khỏi vẽ lên nụ cười ngọt ngào, trong đầu nhớ lại câu anh nói tối hôm qua, Bảo Nhi, anh yêu em, trái tim cô liền ngập tràn hạnh phúc.

Mà giờ phút này Thần Bảo Nhi căn bản không phát hiện ra tiếng bước chân càng ngày càng gần “Bảo Nhi, con đã dậy chưa?”

Vừa nói chuyện, người đó vừa mở cửa phòng Thần Bảo Nhi, khi thấy Long Hạo cùng Thần Bảo Nhi trần truồng ngủ cùng nhau, cả người ông vô cùng tức giận “Các người đang làm gì thế?”

Câu nói này khiến Thần Bảo Nhi cả người căng thẳng, quay đầu nhìn thấy ba ba đang phẫn nộ, cô cảm giác mình đã làm sai.

Mà Long Hạo lập tức kéo chăn bao bọc thân thể Thần Bảo Nhi, nhìn về bác thần, “Bác Thần, để chúng cháu mặc quần áo xong rồi nói chuyện có được không?”

Trong giọng nói của Long Hạo, ba thần cảm giác được Long Hạo không biết mình sai, thái độ như vậy làm ông vô cùng phẫn nộ, nhưng cũng chỉ có thể lui ra đóng cửa lại, cho bọn họ mặc quần áo tử tế rồi nói.

Mà ở trong phòng, Thần Bảo Nhi cả người vô cùng mệt mỏi, nhưng nghĩ tới ba ba khuôn mặt phẫn nộ liền rất sợ, nhìn Long Hạo không phản đối, trái tim cô không đập mạnh hơn “Hạo, anh định làm như thế nào?”

“Mọi chuyện đã xảy ra, đương nhiên chỉ có thể như vậy làm.” Long Hạo không có chú ý tới vẻ mặt Thần Bảo Nhi, kỳ thực nội tâm đã có chuẩn bị, nhưng mà lời nói của anh lại làm cho Thần Bảo Nhi lo lắng.

Thần Bảo Nhi đột nhiên bật khóc “Em biết rồi.” Mặc quần áo tử tế xong, cô cũng không có chờ Long Hạo, tự đi ra ngoài trước.

Long Hạo hơi nhíu mày, cô gái này đến cùng đang suy nghĩ gì? Tại sao giọng điệu trở nên lạnh nhạt như vậy?

Trước bàn ăn cơm, ba Thần đang thiếu kiên nhẫn ngồi chờ, không nghĩ tới Long Hạo sẽ đối với con gái của mình như vậy, lẽ nào anh ta muốn bắt nạt họ sao? Nghĩ tới đây, ba thần tàn nhẫn gõ bàn, vừa vặn lúc Thần Bảo Nhi đi ra nhìn thấy cảnh này, trong lòng cô rấy lên cảm giác sợ sệt, từ trước tới nay Thần Bảo Nhi chưa có nhìn thấy baba như vậy.

“Ba ba, xin lỗi.” Thần Bảo Nhi đi tới trước mặt ba ba, nước mắt lăn dài trên má, ba ba tức giận như thế, cô mới ý thức được mình thật sự đã sai rồi.

“Bảo Nhi, con, sao con có thể không có lòng tự trọng như vậy?” Nhìn con gái đáng, ba Thần muốn mạnh mẽ trách cứ cô, nhưng hiện tại cái gì cũng không nói ra được, “Nói cho ba ba, có phải là Long Hạo ép con không?”

“Con, con...” Thần Bảo Nhi khó nói, cô không thể nói là do mình tự nguyện. Mà khi Long Hạo đi tới, vô cùng chân thành quay về ba thần hơi cúi đầu, “Bác Thần, xin bác đừng trách Bảo Nhi, tất cả lỗi lầm đều do cháu.”

Long Hạo khiến bầu không khí trở nên lạnh, ba thần nhìn anh tức giận đến run người, ông đứng lên tức giận nắm chặt tay “Thiếu gia, tôi tôn xưng cháu một tiếng thiếu gia, là bởi vì cha cùng mẹ cháu từng là lão gia của ta, nhưng tại sao cháu có thể làm vậy với Bảo Nhi? Sau này nó lấy đâu ra mặt mũi lập gia đình!”

“Vì vậy cháu muốn bác đem Bảo Nhi giao cho cháu, gả Bảo Nhi cho cháu, được không?” Lần này Long Hạo rất chân thành quỳ xuống, nghiêm túc thỉnh cầu.

Lời nói của anh làm ba thần cùng Thần Bảo Nhi sửng sốt, ba thần không nghĩ anh nghiêm túc quỳ xuống như vậy, đột nhiên có chút khó xử “Thiếu gia... Phu nhân cho phép sao?”

Hắn là sẽ không quên, Long phu nhân vẫn luôn xem thường tư cách của bọn họ, muốn cho Long Hạo tìm một cùng hân môn đẳng hộ đối nữ nhân cùng nhau.

“Cháu sẽ thuyết phục mẹ, mong bác yên tâm, chỉ cần bác chịu đáp ứng cho cháu cùng Bảo Nhi bên nhau.” Long Hạo hoàn toàn chắc chắn mẹ sẽ đồng ý.

“Tôi không hy vọng Bảo Nhi nhà tôi có oan ức, hiểu không? Chờ phu nhân tự mình đến hỏi cưới, tôi sẽ đồng ý.” Ba thần nhìn Long Hạo, cuối cùng thở dài một tiếng.

“Được.” Long Hạo vô cùng chắc chắn đứng lên, sau đó kéo tay Thần Bảo Nhi, rất kiên định nói: “Bảo Nhi, cháu nhất định sẽ chịu trách nhiệm.”

“Hạo...” Thần Bảo Nhi không nghĩ tới anh sẽ nói vậy, nhìn con người anh thâm tình như vậy, cô mừng đến phát khóc, dùng sức mà gạt gù “Ừm, em tin anh, em tin anh.”

Nghe Thần Bảo Nhi nói thế, Long Hạo vui vẻ ôm cô, chỉ cần chờ về đến nhà nói chuyện với mẹ. Mà ba thần đứng đó nhìn bọn họ, cũng không khỏi nở nụ cười vui mừng, kỳ thực thời gian rời Long gia, ông thật sự cảm thấy được con gái không vui vẻ, hiện tại có thể nhìn con gái cười hạnh phúc, ông lẳng lặng đi ra ngoài, trả không gian riêng cho hai người.

Long gia.

Long phu nhân ngồi bên trong phòng khách, nhìn con trai nói chuyện, kỳ thực đáy lòng bà có chút thấu hiểu, biết con trai cùng Vũ Văn Tĩnh không thể lấy nhau, nhưng mà Thần Bảo Nhi... Nghĩ tới chuyện này làm bà nhức đầu “Hạo, con nghĩ kĩ chưa?”

“Mẹ, con nghĩ kĩ rồi hơn nữa con và Bảo Nhi đã cùng nhau.” Long Hạo khẳng định nói cho bà biết, nhìn mẹ không chấp nhận Thần Bảo Nhi, anh cắn răng nói ra chuyện này.

“Cái gì, con...” Long phu nhân vô cùng hoảng sợ, lập tức đứng lên, nhìn ánh mắt kiên định của con trai, không khỏi thở dài.

“Trong bụng của Bảo Nhi đã có cháu của mẹ.” Một đòn đánh trúng trọng tâm, Long Hạo không tin mẹ không muốn bế cháu.

Câu nói này làm Long phu nhân ngây người, không nghĩ tới bọn họ đã phát triển đến bước này, có điều nghĩ tới bà sắp làm bà nội, bà thật cao hứng “Là thật sự? Bảo Nhi mang thai thật sao?”

“Đương nhiên.” Tuy rằng hiện tại chưa có mang thai, thế nhưng chẳng mấy chốc sẽ có, anh nhất định sẽ nỗ lực ngày đêm làm Thần Bảo Nhi mang thai.

“Không thể để Bảo Nhi ở ngoài, mau đưa nó về chăm sóc a.” Long phu nhân vô cùng căng thẳng, kích động không thôi.

“Bác Thần không chịu a, nếu như chúng con kết hôn, Bảo Nhi liền theo con về nhà không phải sao?” Long Hạo biết chiêu này đối phó với mẹ khẳng định được lợi, ngược lại con trai của bọn họ sớm muộn sẽ có.

Long phu nhân vừa nghe cũng cảm thấy có lý, không khỏi gạt gù, bắt đầu gọi người giúp việc kia đi chuẩn bị, muốn đích thân đi tới nông thôn đón con dâu cùng cháu trai tương lai.

Nhìn mẹ bận rộn như vậy, Long Hạo đứng một bên, tâm trạng cũng hết sức kích động, bắt đầu từ hôm nay, Thần Bảo Nhi đã thuộc về anh.

Trên đường đi đón Thần Bảo Nhi, Long Hạo hết lần này đến lần khác nhắc nhở Long phu nhân “Mẹ, Bác Thần không biết Bảo Nhi mang thai, vì thế đến nơi tuyệt đối không nên nói ra, mẹ cũng biết bác Thần tư tưởng có bao nhiêu bảo thủ, bác sẽ cảm thấy không còn mặt mũi, sẽ cho là chúng ta là bởi vì con trai...”

“Mẹ biết rồi, con cứ như bà già lải nhải, yên tâm đi, mẹ sẽ có chừng mực.” Long phu nhân không khỏi ngượng ngượng, đứa con trai này từ nhỏ nhìn thấy lớn, chưa thấy lúc nào sốt sắng như vậy, thật đúng, nghĩ tới đây, cô không khỏi cười cười.

“Con sợ mẹ trí nhớ kém, sau đó thật là vui, lập tức bật thốt lên.” Long Hạo cũng không khỏi ngượng ngượng, kỳ thực anh cũng không muốn lải nhải như thế, chỉ vì lo lắng nếu...

Khi hai người nói chuyện, xe đã dừng trước ngôi nhà cũ, Long phu nhân cùng Long Hạo xuống xe, để tài xế đi gõ cửa, mà ba thần cùng Thần Bảo Nhi đã sớm nhận được điện thoại, ở trong nhà chờ.

Thần Bảo Nhi đi mở cửa, nhìn thấy Long Hạo cùng Long phu nhân, nở nụ cười “Phu nhân, mời vào.”

“Bảo Nhi, cháu mặc quần áo mỏng vậy, sẽ cảm lạnh, đi vào nhanh một chút, kêu ba cháu đem quần áo ra cho.” Long phu nhân vừa nói, bà vừa lo lắng đỡ Thần Bảo Nhi, như che chở bảo bối đi vào.

Thần Bảo Nhi không hiểu, nhìn Long Hạo vẻ mặt vô tội, chuyện này rốt cuộc là sao đây? Mà không chỉ Thần Bảo Nhi kinh ngạc, ngay cả ba thần cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, tại sao có thể chuyện này có thể thay đổi nhanh như vậy?

“Phu nhân, ngài ngồi đi.” Đi vào trong phòng, ba thần mời Long phu nhân ngồi xuống, sau đó kêu con gái đi pha trà.

Nhưng mà khi Thần Bảo Nhi chuẩn bị đứng lên đến, Long phu nhân một cái ngăn cô cử động, làm cho cô cũng ngồi xuống cạnh mình “Cháu ngồi xuống đi, không cần pha trà, không cần làm việc, cháu cần phải nghỉ ngơi nhiều, biết không?”

“A, cháu biết rồi, phu nhân.”

Thần Bảo Nhi sững sờ, theo phản xạ gật đầu, nhìn Long Hạo đứng đó cười cười, hi vọng anh cho cô một cái giải thích, Long phu nhân làm sao vậy, đột nhiên quan tâm mình, coi như là chấp nhận mình, cũng không thay đổi nhiều như vậy a, đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

“Còn có ông Thần, tôi dự tính làm một hôn lễ đơn giản trước, chờ Bảo Nhi sinh ra...”

18. Chương 18: Chương 5.2

“Mẹ!” Ngay khi Long phu nhân không cẩn thận bật thốt lên, Long Hạo đứng lúc ngăn lại, Long phu nhân gật đầu hiểu ý.

“Phu nhân, ý của ngài là Bảo Nhi nhà tôi không xứng với thiếu gia.” Ba thần có chút cay đắng cười cợt, hôn lễ đơn giản, ý này còn chưa rõ sao?

“Đương nhiên không phải rồi, tôi là lo Bảo Nhi, nếu như phô trương quá, sợ Bảo Nhi không chịu nổi, tôi cũng là vì Bảo Nhi thật mà.” Không nghĩ tới ý tốt của mình bị hiểu lầm, Long phu nhân thật sự không biết nên giải thích thế nào.

Nhưng ba Thần không để ý câu nói của Long phu nhân “Phu nhân, thật ra bà không cần an ủi tôi, tôi và Bảo Nhi đều hiểu.”

“Bác Thần, bác suy nghĩ nhiều rồi, mẹ cháu có ý tốt, không phải như bác nghĩ đâu, là sợ Bảo Nhi không thích ứng kịp, hôn lễ nếu như làm quá long trọng cần rất nhiều nghi lễ, rất phiền phức, thế nhưng nếu như bác Thần cảm thấy không đủ tôn trọng, chúng ta sẽ làm lớn hơn.” Thời điểm bầu không khí căng thẳng, Long Hạo chậm rãi nói.

Lời nói của anh khiến Long phu nhân bất mãn, ngẩng đầu có chút trách cứ nhìn Long Hạo, “Hạo, con biết rõ Bảo Nhi...”

“Mẹ, con cùng Bảo Nhi cũng hi vọng được tất cả mọi người chúc phúc, con cũng hi vọng khiến cho tất cả mọi người đều biết Bảo Nhi là vợ của Long Hạo này.” Anh cắt ngang bà, chân thành nói.

Lời nói của anh làm Thần Bảo Nhi trong lòng rất ấm áp, cảm thấy càng ngày càng yêu anh hơn.

“Hạo, nhưng đứa bé thì làm sao...”

“Mẹ, chúng con sẽ có chừng mực.” Long Hạo tiến lên một nắm tay mẹ, khẳng định nói, Long phu nhân vốn đang chuẩn bị nói tiếp, nhìn thấy con trai như vậy cũng chỉ đành lảng tránh, ngược lại chỉ cần bọn họ có chừng mực là tốt rồi.

Mà ba thần nhìn Long Hạo có thể vì con gái mình như vậy làm ông cũng vui mừng thay, chỉ có điều nhìn thấy Long phu nhân, ba thần vẫn có chút lo lắng.

“Mọi người đều đồng ý, như vậy tôi cũng đồng ý, chỉ có điều Bảo Nhi cháu nhất định phải chú ý thân thể, không chịu nổi liền nói cho bác, biết không?” Long phu nhân bắt đầu gật đầu, nói xong bắt đầu bàn về chuyện cử hành hôn lễ.

Sau khi trở về Long gia, Thần Bảo Nhi bị đối xử như bảo bối, làm cho chưa thích nghi được, đặc biệt là Long phu nhân mỗi một lần đều nhìn cô, nói cô gầy, làm sao không chịu ăn... Chỉ sợ cô ăn không đủ no, điều này làm cho cô không thể hiểu được.

Thần Bảo Nhi ngồi ở trên giường, nhìn Long Hạo ở một bên liên tục cười trộm, không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn “Hạo, đến cùng đã xảy ra chuyện gì, tại sao bác gái lại biến thành như vậy?” Làm cho cô thật là không quen.

“Làm sao, em không thích à? Mẹ chỉ vì muốn tốt cho em thôi.” Long Hạo trả lời như là chuyện đương nhiên, nhìn Thần Bảo Nhi chân mày vẫn nhíu chặt, hình như là không thích, khiến cho anh tiến lên nhẹ nhàng nhéo mũi xinh đẹp của cô.

“Đứa ngốc, không nên nghĩ nhiều như vậy, em chỉ cần hảo hảo hưởng thụ tất cả những thứ này là được, hiểu không?”

“Nhưng mà, nhưng mà em luôn cảm thấy kì quái, Hạo, nói cho em biết anh đến cùng đã nói gì với mẹ, được không?” Long phu nhân làm cho cô vừa vui vừa sợ, trong lòng cô cảm thấy không yên tâm.

19. Chương 19: Chương 5.3

Long Hạo bắt đầu dĩ lạc đầu một cái, từ từ nói tất cả lại cho cô, mà sau khi nghe lời thú tội của Long Hạo xong, Thần Bảo Nhi sắc mặt hết sức khó coi, lập tức đứng lên đến, chuẩn bị đi ra nói hết sự thật cho Long phu nhân.

“Em muốn làm gì vậy, Bảo Nhi?” Long Hạo nhanh chóng ngăn cản cô.

“Em phải nói cho mẹ, người ta không có mang thai.” Thần Bảo Nhi thật sự rất tức giận, không nghĩ tới Long Hạo lại nói dối, hơn nữa sẽ bị vạch trần lời nói dối đó

Nhưng mà Long Hạo lắc đầu một cái, nhún nhún vai, dáng vẻ rất bình thản, “Em xác định em sẽ không mang thai?”

“Đương nhiên hiện tại em không có mang thai.” Thần Bảo Nhi nguyền nguyền, đúng thật, chẳng lẽ mang thai mà bản thân cô không biết sao?

“Hiện tại không có, không có nghĩa là sau này không có, không phải sao? Chỉ cần chúng ta cố gắng, nói không chừng em sẽ nhanh chóng mang thai, làm mẹ thời gian này vui vẻ một chút cũng không có gì quá

đáng.” Long Hạo nói nhẹ nhàng, giống như chuyện này không có ảnh hưởng gì, chỉ cần cuối cùng cô mang thai là được.

Thần Bảo Nhi thật sự khâm phục suy nghĩ của anh, như vậy cũng được “Hạo, anh làm như vậy chính là hành vi lừa dối, anh biết không?”

“Anh không có lừa dối, anh chỉ nói em khả năng đã mang thai, chứ không có nói hiện tại em đã mang thai, không phải sao?” Long Hạo nói như là chuyện đương nhiên, giống như anh không làm gì sai hết, chỉ có điều Long phu nhân quan tâm sai mà thôi.

Thần Bảo Nhi không nói gì nữa, nhớ lại lời nói của anh, bất luận người nào nghe đều sẽ hiểu lầm, Long Hạo vốn là cố ý làm Long phu nhân hiểu lầm, chẳng trách Long phu nhân nói chuyện làm cô nghe không hiểu.

“Hạo, nếu như em không có thai thì làm sao bây giờ?” Thần Bảo Nhi có chút bận tâm nói, nếu như cái bụng không có lớn lên, chẳng mấy chốc sẽ bị phát hiện, đến lúc đó phải làm sao bây giờ?

“Vì thế anh hiện tại bắt đầu cố gắng làm em mang thai, tương lai làm chồng thật là rất khổ cực.” Long Hạo tà mị cười, giọng nói khàn khàn giống như mình mang trách nhiệm lớn lao vậy.

Anh lúc nói chuyện căn bản là không cho Thần Bảo Nhi cơ hội cãi lại, ôm cô vào trong ngực, cúi đầu thâm tình hôn môi cô, tư vị anh đã nhớ nhung suốt thời gian qua, nói là làm, chỉ có hai người bọn họ, anh sẽ không lãng phí thời gian.

“A a a...” Thần Bảo Nhi không nói gì, tên đại sắc lang này.

Cảm giác được đầu lưỡi linh xảo thăm dò vào trong miệng cô, dư vị quen thuộc lần thứ hai kéo tới, Thần Bảo Nhi không kìm được lòng học anh, bắt đầu hôn trả, đầu lưỡi cùng đầu lưỡi quấn quýt nô đùa...

Mà giờ phút này Long Hạo bàn tay nóng rực cũng bắt đầu vòng ra sau lưng cô khóa kéo áo, chậm rãi cởi khuy cài nội y của cô ra, Thần Bảo Nhi cảm thấy vật trước ngực rơi xuống, toàn bộ thân thể đều bị Long Hạo đè xuống giường.

Thần Bảo Nhi uốn éo người, mà giờ phút này Long Hạo cũng chậm rãi đứng lên, không muốn hôn môi cô một cái nữa, sau đó nhanh chóng cởi quần áo của chính mình, trần trụi đứng trước mặt cô.

Tuy đã nhìn qua cơ thể tinh tráng của anh, nhưng Thần Bảo Nhi vẫn có chút ngượng ngùng hồng mà đỏ mặt, nhìn sang chỗ khác, không dám nhìn thẳng vào anh.

Long Hạo cũng chú ý tới động tác của Thần Bảo Nhi, nhìn cô ngượng ngùng như vậy, anh chậm rãi tới gần cô, xoa xoa thân thể mê người kia “Cũng đã cùng nhau rồi, còn không quen sao? Xem ra cần phải tăng cường cố gắng, làm em nhanh chóng quen thuộc mới được.”

“Hạo, anh thật không đứng đắn!” Thần Bảo Nhi thật sự không nghĩ tới anh vừa leo lên giường đã lộ nguyên hình, nói ra những lời khiến người ta mặt đỏ tim đập.

“Đàn ông và phụ nữ ở trên giường đương nhiên muốn không đứng đắn cũng khó, không như vậy làm sao có thể cho mẹ bé cháu đây? Lão bà đại nhân.” Long Hạo tà mị nở nụ cười, nhìn Thần Bảo Nhi thẹn thùng, anh càng nhìn càng thích

Nghĩ tới tương lai khả năng có một tiểu Bảo Nhi dễ thương như vậy, tâm trạng anh càng vui.

Nghĩ tới đây, Long Hạo liếm liếm vai cô, cảm giác ngứa ngứa làm Thần Bảo Nhi không khỏi chu cái miệng nhỏ nhắn, thân thể uốn éo tới lui “Hạo, đừng như vậy, rất ngứa.”

“Sao? Như vậy còn ngứa không?” Vừa nói, Long Hạo nhẹ nhàng cắn bờ môi cô, đầu lưỡi liếm môi cô, mang theo nồng đậm tình dục, bàn tay cũng bắt đầu chậm rãi ở trên lưng cô sờ mó, vô cùng thích ý.

Thần Bảo Nhi đã biết anh muốn làm gì, đau đớn tới hôm qua làm cho cô có chút sợ hãi đẩy anh ra “Hạo, ngày hôm nay em không thoải mái.”

Vừa nói, Thần Bảo Nhi vừa né tránh anh, cô đứng lên, lập tức chạy về phía cửa phòng tắm “Em muốn tắm, anh đừng có vào đó.”

Nói xong, trên mặt cô hiện lên nụ cười đắc ý, khóa trái cửa lại.

Long Hạo nằm ở trên giường nhàn nhã nhìn cô chạy trốn, cũng không vội đuổi theo, nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Lúc sau, Long Hạo lặng lẽ đi tới cửa phòng tắm.

“Bảo Nhi, anh có thể vào không?”

“Không thể.” Thần Bảo Nhi dù muốn hay không cũng lớn tiếng từ chối.

Khi cô đã cởi quần áo ra, mở vòi hoa sen cho nước chảy vào bồn tắm thủy tinh, cảm giác nước vừa đủ ấm, cô thông thả thả mình vào bồn tắm lớn, nhắm mắt thoải mái hưởng thụ.

Mà giờ phút này Thần Bảo Nhi không biết, một bóng người lặng lẽ từ một cánh cửa khác đi vào, rón ra rón rén đi tới bên người cô, nhìn cô trần trụi nằm ở nơi đó, vóc dáng cân xứng mê người ngâm trong bồn tắm trong suốt, rất mê hoặc lòng người, anh không khỏi mở miệng hỏi dò: “Có muốn ngâm trong cánh hoa không?!”

“Ừm, tốt.” Thần Bảo Nhi nhắm hai mắt, nghe có người hỏi mình, cảm thấy ý kiến không tồi, cong môi, gật đầu.

Rất nhanh Thần Bảo Nhi đã ngửi được mùi hoa thoang thoảng, khiến người ta rất thoải mái, nhưng cô còn chưa kịp nói cảm ơn, một đôi tay bắt đầu từ từ xoa xoa thân thể mình, điều này làm cho cô hoảng sợ vội vàng mở mắt, nhìn thấy cánh hoa chậm rãi rơi xuống, còn có một đôi mắt tà ác nhìn.

“Long Hạo, anh, anh vào đây bằng cách nào?”

Thần Bảo Nhi căng thẳng muốn đứng lên, lại bị Long Hạo đè xuống “Lão bà muốn tắm, lão công không ở một bên hầu hạ sao được, không phải như vậy lão bà sẽ cô đơn sao?”

Long Hạo vừa nói, hai tay vừa đi tới bả vai cô, vì cô mà nhẹ nhàng xoa bóp.

“Long Hạo, anh không nên nháo, để em hảo hảo tắm được không?” Nhìn anh rất thoải mái, nhưng mà cặp mắt kia tràn ngập tình dục, làm Thần Bảo Nhi không khỏi nhớ lại anh điên cuồng tối hôm qua.

“Anh không phải đang giúp em tắm sao?” Long Hạo rất vô tội, nhìn Thần Bảo Nhi vẫn chống cự mình, nhưng anh không hi vọng cô như vậy mãi, phải nghĩ biện pháp làm cho cô quen thuộc anh, cũng yêu thích cùng anh làm vận động mới được, nghĩ xong, Long Hạo nhanh chóng cởi quần áo của anh ra.

Long Hạo làm vậy khiến cho Thần Bảo Nhi thật sự giật mình, anh không phải là muốn làm ở chỗ này chứ? Nghĩ tới đây, nhịp tim đập của cô cũng tăng lên, trong đầu hiện lên cảnh kích tình đêm qua.

“Hạo, anh làm gì vậy?” Thần Bảo Nhi ngồi dậy, thừa cơ hội này Long Hạo ngồi vào bồn tắm lớn bên trong, tà ác nhìn cô.

“Đương nhiên là tắm rửa, không phải vậy anh vào phòng tắm làm gì, em cho rằng anh làm gì?” Long Hạo ghé sát mặt vào Thần Bảo Nhi, nhìn khuôn mặt nhỏ bé đỏ bừng bừng, không phải cô đang nhớ lại hình ảnh cấm trẻ em dưới mười tám tuổi kia chứ?

“Em, em nào có, anh không thể chờ em tắm rửa sạch rồi mới đi vào được sao? Còn có anh vào bằng cách nào? Em nhớ em rõ ràng đã khóa cửa.”

Nghĩ tới đây, Thần Bảo Nhi nhìn cánh cửa kia, nhú mày lại, hơi nghi hoặc nhìn về phía Long Hạo, anh đến cùng là vào đây bằng cách nào?

“Lẽ nào em không biết phòng anh có hai cánh cửa sao? Phòng tắm đương nhiên cũng không ngoại lệ.” Long Hạo rất vô tội nói, giống như anh rất vô tội, nhìn Thần Bảo Nhi vẻ mặt buồn bực, anh càng cảm thấy mình vô tội, phải biết Thần Bảo Nhi ở Long gia lâu như vậy, không nên trách anh không có nhắc trước.

“Nhưng anh cũng phải biết bên trong có người a.” Thần Bảo Nhi tức giận không thôi, cô thật sự quên phòng Long Hạo cùng thư phòng là thông với nhau.

“Lão bà của anh, không phải người khác, có sao đâu?” Long Hạo chứng minh anh vô tội, hơn nữa hiện tại cũng không phải thời điểm thảo luận vấn đề này, nghĩ tới đây, tay anh bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn thân thể Thần Bảo Nhi, làm cô từng trận run rẩy.

“Anh làm gì vậy?” Thần Bảo Nhi có chút bất mãn trừng anh.

“Đương nhiên là vì để cho mẹ anh sớm bế cháu rồi.” Nói xong, Long Hạo đem sữa tắm nhẹ nhàng thoa lên người cô, rất ôn nhu, hết sức cẩn thận, một chỗ cũng không chịu buông tha, mà ánh mắt kia nóng bỏng, làm Thần Bảo Nhi khó chịu giống như bị lửa thiêu đốt.

“Long Hạo, được rồi.” Thần Bảo Nhi thở dốc, không nhịn được đưa tay ra nắm chặt tay anh, làm anh chú ý đến mình, chu cái miệng nhỏ nhắn hết sức bất mãn.

“Lão bà không thích anh hầu hạ sao?”

“Đương nhiên là không thích rồi.” Bị anh xoa nắn như vậy, thân thể cô cảm giác vô cùng khô nóng khó chịu, cảm giác miệng đắng lưỡi khô, nếu để anh tiếp tục nữa, cô thật sự không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Nghĩ tới đây, Thần Bảo Nhi không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, thể hiện mình rất khát, chú ý tới đây, cô lập tức đứng lên “Em tắm sạch rồi, anh tắm tiếp đi.”

“A!” Không nghĩ tới Thần Bảo Nhi vừa mới đứng lên đến, liền bị Long Hạo kéo vào lòng, cả người cô liền ngồi trong lồng ngực Long Hạo, cảm giác này có chút khó chịu.

“Em tắm xong rồi, nhưng mà anh vẫn chưa có tắm sạch, anh vừa giúp em tắm, em hiện tại có phải hay không giúp lại đây?”

Tiếng nói của anh có chút khàn khàn, bàn tay nóng bỏng bắt đầu ở trên người cô không ngừng xoa nắn, lập tức đặt lên đôi tròn trịa kia, một tay bắt đầu liên tục xoa nắn, đồng thời từ từ đem thân thể nàng chuyển đến, thân thể tinh trắng từ từ nằm xuống, ôn chặt lấy cô, làm cho cô ngồi trên người anh, cự long khổng lồ vẫn chống đỡ phía dưới cô.

Thần Bảo Nhi có chút không thích ứng uốn éo người “Anh trước tiên thả em ra, như vậy em mới có thể giúp anh tắm rửa?”

“Được.” Long Hạo lười biếng đáp một tiếng, tuy rằng thả cô ra, nhưng đầu ngón tay anh vẫn là theo bờ vai của cô chậm rãi tuột xuống, đến mức làm cho thân thể Thần Bảo Nhi đỏ ửng.

Thần Bảo Nhi nhanh chóng cầm chai sữa tắm, vì để cho anh không dằn vặt mình nữa, cô nhanh chóng thoa lên người anh, đôi tay nhỏ bé ở trên người anh xoa bóp lung tung, làm Long Hạo không khỏi hít vào một hơi.

Chờ đến khi Thần Bảo Nhi nói một tiếng được rồi, chuẩn bị muốn đứng dậy, Long Hạo ôm cô lên, hai người cùng đi đến vòi hoa sen, mở nước cọ rửa bọt trên người, Long Hạo ánh mắt trừng trừng nhìn mình cô gái trong ngực.

“Thực sự là làm tiểu khả ái tức giận rồi.”

“Cái gì?” Thần Bảo Nhi có chút hồ đồ ngẩng đầu lên, nhìn thấy cặp mắt như muốn nuốt cô vào bụng, cô có chút sợ hãi lui về phía sau.

Long Hạo ôm chặt lấy cô, thân thể dán chặt vào nhau “Bảo Nhi, tin tưởng anh, lần này sẽ không đau nữa.”

“Em... Nhưng mà lần trước rất đau.” Chu cái miệng nhỏ nhắn, Thần Bảo Nhi có chút oan ức nhìn anh, hi vọng anh buông tha cho mình.

“Lần này anh bảo đảm em sẽ yêu loại vận động này.” Dựa vào vành tai cô, Long Hạo không nhịn được liếm một hồi, ve vãn giống như thổ lộ, bàn tay hùng hục khí thế bắt đầu ở phía sau lưng cô liên tục xoa nắn, đầu lưỡi linh xảo dựa vào vai cô khe khẽ liếm.

“Ừm...” cảm giác tê dại từ bên tai truyền đến làm Thần Bảo Nhi không nhịn được nhẹ nhàng rên lên.

Âm thanh như thế làm Long Hạo rất khó chịu, đem thân thể cô ép chặt vào tường, cúi đầu ngậm nụ hoa sớm đã trắng đứng, yếu điệu giống như đang đợi anh chăm sóc vậy, anh điên cuồng nuốt, lại sợ một bên tròn trịa khác cô quạnh, một bàn tay khác ở bên tròn trịa kia không ngừng mà nhào nặn.

“Ừm... Hạo, đừng như vậy.” Cảm giác rất quái lạ như vậy, Thần Bảo Nhi không kìm được lòng cầu xin.

Mà Long Hạo không chỉ muốn như vậy, tiếp tục đi xuống, đầu lưỡi dọc theo đường đi nhẹ nhàng liếm, đến mức làm thân thể Thần Bảo Nhi cũng không nhịn được ưỡn cao, tùy anh đùa bỡn, khi anh đi tới cái nơi tư mật, đầu ngón tay nhẹ nhàng đụng chạm, mật ngọt nhẹ nhàng chảy ra, làm cho Long Hạo nở nụ cười tà mị, anh chậm rãi đứng lên, làm thân thể Thần Bảo Nhi cảm thấy trống rỗng.

“Bảo Nhi, em ướt rồi.”

“Ừm...” Thần Bảo Nhi mơ mơ màng màng, cảm giác mình hiện tại rất nóng, thân thể muốn gần anh thêm chút nữa, hai tay không nhịn được thật chặt ôm lấy cổ anh, ánh mắt mê người nhìn hắn, mê người như vậy, quyến rũ như vậy.

“Tiểu yêu tinh.” Nhéo mũi xinh đẹp của cô, Long Hạo nhẹ nhàng nhắc bắp đùi cô lên, treo ở bên hông của mình “Nhảy đến người anh, tiểu yêu tinh.”

“A, em...” Thần Bảo Nhi vô cùng thẹn thùng.

Nhưng mà Long Hạo căn bản là không kịp đợi cô nhảy lên, anh đã đem chân cô gác lên hông của anh, sau đó cong người một cái.

“A...” kKhông có chuẩn bị, Thần Bảo Nhi cảm giác như mình bị xé rách, tuy rằng không đau đớn bằng tối hôm qua như vậy, nhưng vẫn có chút không thoải mái “Hạo, em...”

“Ngoan, em sẽ thích.”

Vừa nói chuyện, Long Hạo đồng thời hôn cô, đầu lưỡi điên cuồng thăm dò vào trong miệng cô, không ngừng mà đòi lấy, mà cơ long khổng lồ ở trong cơ thể cô cũng không có nhàn rỗi, không ngừng mà va chạm, một hồi một hồi thẳng tiến rút ra, thẳng tiến rút ra...

Thần Bảo Nhi cảm giác mình sắp theo không kịp tiết tấu của anh “A a a... Hạo, chậm một chút...”

“A... A...” Thần Bảo Nhi cảm giác mình sắp không thể hô hấp, khi đó Long Hạo rời khỏi môi cô, ôm cô thật chặt mà cũng tàn nhẫn va chạm vào trong cơ thể cô, tốc độ càng lúc càng nhanh, cô chỉ có thể ôm thật chặt lấy cổ anh.

Mãi đến khi Long Hạo thẳng tiến, một dòng nước ấm trào ra, như như tốc độ của dòng điện, làm thân thể Thần Bảo Nhi xụi lơ trong ngực anh, chỉ có thể vô lực tùy ý để Long Hạo ôm, giờ phút này toàn thân cô bị một loại cảm giác tê dại vây quanh, thân thể giống như bay lên trời vậy, trong lòng có một loại cảm giác rất thỏa mãn.

Mà thời điểm Long Hạo ôm cô cũng không ngừng mà thở hổn hển, đóng vòi hoa sen lại, cầm lấy khăn tắm chậm rãi lau sạch sẽ thân thể cô, ôm cô đi ra khỏi phòng tắm, đi về phía giường lớn để cô nghỉ ngơi thật tốt.

“Ngoan, em cẩn thận ngủ một giấc.” Long Hạo nhẹ nhàng hôn trán cô một cái, ôm cô cùng chìm vào giấc mộng.

20. Chương 20: Chương 6.1

Mấy ngày nay, Thần Bảo Nhi và Long Hạo đều rất bận rộn, nghĩ đến hiện tại còn bận bịu áo cưới, tiệc cưới, giấy mời kết hôn... Tất cả mọi thứ khiến Thần Bảo Nhi cảm thấy có chút đau đầu, ngồi bên trong phòng làm việc của Long Hạo, cô hy vọng hôn lễ có thể đơn giản một chút là tốt rồi.

“Làm sao thế, nhanh như vậy liền không chịu nổi?” Long Hạo tà mị cười cười, anh ôm Thần Bảo Nhi cho cô ngồi lên đùi mình, nhìn cô mệt mỏi, anh có chút đau lòng.

“Đúng đó, hiện tại em rất bận, đợi đến khi tới kết hôn, chắc còn mệt hơn.” Thần Bảo Nhi đùa bỡn cả vạt của anh, rất oan ức nói, nhớ tới khi về tới nhà còn đối mặt với những lời hỏi han ân cần của Long phu nhân, cô liền cảm thấy mình rất xấu, cảm thấy tất cả những thứ này đều dựa vào sự dối trá mà có được.

“Nếu như mệt mỏi, em có thể bỏ hết những công việc kia đi nghỉ ngơi, nên nhớ đến ngày đó em là lớn nhất.” Long Hạo trả lời vô cùng khẳng định.

“Đừng nói nữa, Hạo, mỗi một lần bác gái thân thiết hỏi về sức khỏe của em, em liền cảm thấy rất có lỗi, Hạo, hay chúng ta nói thật cho mẹ biết, không nói dối mẹ nữa.” Thần Bảo Nhi thật không thích như vậy, mỗi ngày đều cảm thấy áy náy, trong lòng cô cảm thấy không yên tâm.

Nhưng Long Hạo căn bản cũng không nghe cô nói, mà anh đang mãi vui đùa vào cổ cô ôm hôn đùa bỡn.

Anh không đứng đắn như vậy khiến Thần Bảo Nhi không biết nói làm sao, cô không khỏi tức giận đẩy anh ra, đứng dậy “Long Hạo, em là thật lòng, anh đừng không đứng đắn như thế có được không?”

Long Hạo cảm nhận được sự sợ hãi của cô, chậm rãi đứng lên đưa tay ra ôm lấy cô “Bảo Nhi, em không cần phải lo lắng, nói không chừng nơi này đã sớm có con của chúng ta.” Lúc nói chuyện, tay Long Hạo chậm rãi đặt lên bụng cô, tự tin xuất hiện trong đáy mắt, phải biết mấy ngày nay anh rất cố gắng, làm sao có khả năng sẽ không mang thai đây.

Thần Bảo Nhi chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn vuốt ve tay anh “Làm sao anh biết, em hiện tại một chút cảm giác cũng không có.” Cô lo lắng đến muốn đi khám xem mình có mang thai hay không.

“Em là đang hoài nghi năng lực của chồng em, anh đã chăm chỉ cày cấy, làm sao có khả năng không được mùa đây.”

Lời nói của anh làm Thần Bảo Nhi thật sự không biết nói gì hơn, cô đẩy anh ra, mệt mỏi vò vò mái tóc, “Đại thiếu gia, em thua anh rồi, được rồi, hiện tại em rất đói bụng, anh làm việc xong chưa, chúng ta đi ăn cơm?” Nhìn đồng hồ đã hơn mười một giờ, cô không nhịn được nhắc nhở.

Long Hạo nhún nhún vai, vẻ mặt không đáng kể “Nơi này thuộc về chồng em, lúc nào tan tầm cũng được, đi thôi.” Vừa nói chuyện, Long Hạo vừa ôm eo thon Thần Bảo Nhi đi ra ngoài.

Lúc này điện thoại Long Hạo đột nhiên vang lên, anh cầm lên nhìn qua, nhất thời nhíu mày, đem điện thoại tắt đi, sau đó hắt hôn Thần Bảo Nhi một cái “Chúng ta đi thôi, hôm nay dẫn em đi nhà hàng mới khai trương, có thích không?”

“Ừm, nhưng mà anh vừa nãy tại sao không nghe điện thoại?” Thần Bảo Nhi không hiểu nhìn anh.

“Không có gì, chỉ là cuộc điện thoại nhầm chán thôi.” Long Hạo nhún nhún vai, không thêm quan tâm đến cuộc điện thoại đó.

Ngay khi anh muốn cùng Thần Bảo Nhi đi ra ngoài, tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, làm anh không khỏi nhíu mày, buông ra Thần Bảo Nhi để cô ngồi trên ghế làm việc “Vào đi.”

Thư ký vừa vào liền đem văn kiện để trước mặt anh “Vũ Văn tiểu thư nói buổi trưa hôm nay muốn cùng ngài bàn công việc.”

“Nói với cô ta đổi thời gian khác, buổi trưa nay tôi không rảnh.” Long Hạo vừa nghe đến tên Vũ Văn Tĩnh liền cảm giác có chút đau đầu, thật không biết Vũ Văn Sâm tại sao phải cho Vũ Văn Tĩnh đến bàn công việc, lẽ nào công ty bọn họ không còn ai sao? Mà ngồi ở ghế Thần Bảo Nhi nghe được “Vũ Văn tiểu thư” chữ này, có chút giật mình “Là Tĩnh nhi sao?”

21. Chương 21: Chương 6.2

“Ừ, anh trai cô ta bảo cô ta đến nói chuyện hợp tác.” Long Hạo gật đầu, anh không định giấu diếm điều gì.

Anh đứng lên, nói với thư ký: “Bảo cô ta buổi chiều đến công ty đàm phán, buổi trưa tôi không rảnh.”

Sau khi nói xong, anh cũng không để ý đến thư ký, dáng vẻ mười phần chiếm giữ ôm lấy Thần Bảo Nhi, bước ra khỏi phòng làm việc.

Thần Bảo Nhi thấy anh chán ghét Vũ Văn Tĩnh như vậy, không khỏi bất đắc dĩ lắc đầu, cười khẽ một tiếng.

Giờ phút này, bên ngoài phòng làm việc, tất cả mọi người đều hết sức tò mò nhìn hai người, bọn họ đã sớm nghe nói Long Hạo cưới con gái người giúp việc nhà mình. Mọi người đều muốn biết rốt cuộc dáng vẻ của cô trông như thế nào, có thể khiến Long Hạo thần hồn điên đảo, nhưng khi Thần Bảo Nhi xuất hiện, thì bọn họ không khỏi có chút thất vọng. Một cô gái bình thường lại có thể bay lên cành cây thành Phượng Hoàng, tất cả mọi người đều rất hâm mộ.

Trên đường đến phòng ăn, Thần Bảo Nhi không nhịn được mở miệng hỏi: “Tĩnh nhi đến bàn chuyện hợp tác với anh mà, dáng vẻ này của anh là sao?”

“Không sao, buổi chiều về công ty anh sẽ xử lý, vài ngày tới có lẽ anh hơi bận, thời gian bên em sẽ ít đi, cho nên hôm nay phải bồi thường cho bà xã thật tốt.” Long Hạo dịu dàng nói, nắm lấy tay Thần Bảo Nhi đưa đến bên môi hôn một cái.

“Vâng, anh cứ làm việc đi, em đâu phải trẻ con.” Thần Bảo Nhi gạt đầu, thấy anh yêu thương mình như vậy, trong lòng rất vui vẻ, rất hạnh phúc.

Đi tới nhà ăn, Thần Bảo Nhi và Long Hạo cùng ngồi xuống, Thần Bảo Nhi gọi vài cái bánh ngọt nhỏ nhỏ đáng yêu, khiến cho Long Hạo ngồi đối diện hơi nhú mào, lại không hề ngăn cản, chỉ gọi thêm hai phần mì Ý rồi cho phục vụ lui xuống.

“Bảo Nhi, sao em lại gọi bánh ngọt trước? Những thứ ấy là món điểm tâm ngọt sau bữa ăn, em phải ăn món chính trước.” Long Hạo mở miệng hơi trách cứ nói. Nhìn Thần Bảo Nhi nổi tính trẻ con chờ mong những cái bánh ngọt kia, chẳng lẽ những cái bánh ngọt đó ăn ngon đến vậy sao?

“Em thích, em thích những loại bánh ngọt khác nhau, Hạo, em thích ăn bánh ngọt, thích làm bánh ngọt.” Thần Bảo Nhi thần nhiên nói, trong mắt tràn đầy hạnh phúc. Nhìn vẻ mặt Long Hạo, biết anh hoàn toàn không biết mình thích gì, muốn làm gì, trong lòng không khỏi có chút mất mát.

“Cũng đâu có gì tốt chứ, chỉ cần em thích, thì tùy ý em.” Mặc dù Long Hạo chán ghét những thứ đồ ăn ngọt ngấy này, nhưng chỉ cần Bảo Nhi thích, anh cũng không nhiều lời.

Thần Bảo Nhi gạt đầu.

Lúc phục vụ bưng đồ ăn lên, Thần Bảo Nhi vừa thấy những chiếc bánh ngọt nhỏ xinh, tinh xảo, tâm tình liền tốt lên, cầm thìa nhỏ vừa ăn, vừa nói: “Em nghĩ rồi, em muốn tiếp tục học làm bữa ăn tây và làm bánh ngọt.”

“Đi đâu học?” Long Hạo hơi nhú mào, đáy lòng nổi lên dự cảm xấu, động tác ăn mì cũng ngừng lại.

“Đương nhiên là đến nhà hàng làm thuê lúc trước rồi.” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt nói, không để ý tới vẻ mặt Long Hạo đã sớm trở nên lạnh lùng.

Long Hạo nghiêm mặt, hết sức quả quyết đáp: “Không được, em gả vào nhà họ Long làm thiếu phu nhân, đến chỗ đó làm còn ra thể thống gì?”

Lời của anh làm Thần Bảo Nhi vốn đang vui vẻ lập tức ngấy ngán cả người cô ngẩng đầu nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Long Hạo, biết anh nói thật, trong lòng liền rất buồn bực, ‘keng’ một tiếng đặt thìa xuống mâm.

“Em nhất định phải đi, em muốn đi học thứ mình thích, em nghĩ anh nên ủng hộ em.”

“Em thích làm bữa ăn tây, thích làm bánh ngọt, anh đều không có bất kỳ ý kiến gì, nhưng em muốn đến chỗ đó làm thì anh có ý kiến đấy, anh không cho phép.” Long Hạo rất kiên định lặp lại.

Không khí lập tức bế tắc, khách hàng ngồi cách đó không xa thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn họ.

Hồi lâu, Thần Bảo Nhi và Long Hạo không ai mở miệng, cuối cùng Thần Bảo Nhi tức giận cầm túi xách, xoay người chuẩn bị rời khỏi nhà ăn. Long Hạo không hề ngăn cản, nhanh chóng trả tiền xong liền đuổi theo, thấy cô còn ở phía trước, vội chạy tới lôi kéo cô.

“Thần Bảo Nhi, em nháo gì thế, đủ rồi đó!” Long Hạo có chút tức giận, song khi thấy dáng vẻ uất ức của Thần Bảo Nhi, liền cảm thấy mình hơi nặng lời, vươn tay muốn ôm lấy cô, lại bị cô dứt khoát đẩy ra.

“Em chỉ muốn làm việc mình thích, tại sao không được? Tại sao nhất định phải có sự đồng ý của anh?”

“Bảo Nhi, không phải là anh không để cho em học, chỉ là anh sẽ sắp xếp, tin tưởng anh, được chứ?” Long Hạo hạ giọng nói.

Thấy người đi đường đang nhìn bọn họ, anh liền bước lên ghé sát tai Thần Bảo Nhi, nhẹ giọng nói: “Mọi người đang nhìn chúng ta kìa, chúng ta lên xe trước rồi nói, được không?”

“Một chút cũng không tốt.” Dứt lời, Thần Bảo Nhi tức giận đập anh một cái thật mạnh, tiện đà xoay người đi về phía trước.

“Đau!” Bị gót giày nhọn của Thần Bảo Nhi đập trúng, Long Hạo cảm thấy đầu ngón chân của mình sắp gãy luôn rồi. Anh thề về sau tuyệt đối không để cho cô đi giày cao gót nữa.

Rốt cuộc là ai thiết kế loại giày này vậy, chắc chắn không phải đàn ông, vì giày cao gót vốn là ác mộng của đàn ông.

Nghĩ như vậy, nhưng Long Hạo vẫn không quên Thần Bảo Nhi, anh theo cô lên một chiếc taxi, Thần Bảo Nhi chỉ có thể tức giận nhìn chằm chằm anh.

Taxi vô thức chạy đến bờ biển, gió biển vù vù thổi tới, Thần Bảo Nhi liền đứng ở nơi đó nhìn bãi biển trước mặt, cho đến khi Long Hạo bước tới trước mặt mình, cô mới nhàn nhạt mở miệng.

“Hạo, em không muốn gả cho anh xong sẽ phải thay đổi bản thân, tất cả những thứ em thích hay ghét cũng phải thay đổi hết. Nếu bắt buộc phải như vậy, thì chúng ta. . .”

“Em nghĩ cũng đừng nghĩ!” Long Hạo biết về sau cô muốn nói gì, anh hung hăng kéo cô lại, hết sức tức giận quát.

Cô gái này thật quá đáng, chẳng lẽ học làm bánh ngọt quan trọng hơn chung sống với anh sao? Anh đâu có nói sẽ không đồng ý để cô đi học làm bánh ngọt, chẳng qua là sợ cô quá mệt mỏi, nên mới không cho cô đi.

“Hạo, tại sao anh có thể làm chuyện mình thích, mà em thì không? Chẳng lẽ sở thích của em đều bị tước đoạt hết ư?” Thần Bảo Nhi nhìn bộ dạng chuyên chế của anh, trong lòng thật sự rất rất khổ sở.

“Anh có nói sẽ không để em đi học làm bánh ngọt à, chỉ là muốn em đừng quá cố sức, em chưa nghe xong đã tức giận rồi.” Long Hạo có chút vô lực, vươn tay lau đi những giọt lệ của cô, thở dài nói.

Thần Bảo Nhi nghe anh nói xong, liền mở to mắt nhìn thẳng vào anh, chưa lý giải hết ý tứ trong câu nói của anh.

“Anh sẽ đăng ký một khóa học cho em, đến lúc đó em muốn học gì cũng được.” Long Hạo dịu dàng nói.

Nhìn dáng vẻ ngây ngốc của Thần Bảo Nhi, trong lòng có chút dở khóc dở cười. Cô ngốc này, vừa rồi chắc chắn là nghĩ rất rất xấu về anh.

“Hạo. . .” Thần Bảo Nhi thật sự rất cảm động, không ngờ anh là vì quan tâm mình, không muốn mình quá mệt mỏi. Ban nãy cô còn quá đáng như vậy, nghĩ tới đây, cô càng thêm khổ sở.

“Thật xin lỗi.”

“Bé ngốc, nói cái gì mà thật xin lỗi, chỉ cần về sau đừng nghĩ xấu về anh là được, tin tưởng anh, biết chưa?”

Thấy Thần Bảo Nhi áy náy như thế, anh liền ôm cô vào trong ngực. Cô bé này, càng ở chung với cô, lại càng muốn dùng hết trái tim yêu thương cô.

“Vâng.” Thần Bảo Nhi lặng lẽ dựa vào lồng ngực ấm áp của anh, nó khiến cô cảm thấy rất ấm áp.

22. Chương 22: Chương 6.3

Đầu chiều, ánh mặt trời hết sức ảm áp, Thần Bảo Nhi ngồi một mình ngoài ban công đọc báo, chờ Long Hạo về. Hôm nay anh đã đồng ý cùng cô đi chọn áo cưới, với lại Thần Bảo Nhi cũng nhìn trúng một tiệm áo cưới, hi vọng anh sẽ thích. Nhưng thời gian từng trôi qua, Long Hạo vẫn chưa trở lại, lúc Thần Bảo Nhi đợi đến nỗi suýt ngủ thì cửa được mở ra.

“Bảo Nhi, di động của con tắt máy à?”

Tiếng nói của mẹ Long càng ngày càng gần, bà đi tới trước mặt Thần Bảo Nhi, nói tiếp: “Hôm nay Hạo đi bàn chuyện làm ăn rồi, có thể sẽ về muộn. Nó định hẹn con hôm khác nhưng di động của con lại tắt máy.”

“VẬY Ạ?” Thần Bảo Nhi vội vàng lấy di động ra, vừa nhìn đúng là vẫn tắt máy, liền nhếch miệng cười, “Con biết rồi.”

“Ừ, vậy con mau nghỉ ngơi đi.” Nói xong, mẹ Long liền đi xuống lầu.

Mà Thần Bảo Nhi đã không còn buồn ngủ nữa rồi, cô đứng dậy đi tới cửa, lúc mở cửa chuẩn bị ra ngoài thì nghe được tiếng của mẹ Long.

“Hạo, mẹ đã nói với Bảo Nhi rồi, con cứ yên tâm làm việc đi, lần hợp tác này cùng nhà họ Vũ Văn rất quan trọng, con bé Tĩnh nhi đúng là hơi tùy hứng, con cũng đừng tùy hứng như vậy, biết chưa? Lần hợp tác này rất quan trọng. . . . .”

Âm thanh càng ngày càng xa, cho đến khi mẹ Long gần bước vào phòng mình, Thần Bảo Nhi mới hiểu được thì ra Long Hạo đi bàn chuyện với Vũ Văn Tĩnh.

Đến buổi tối, Thần Bảo Nhi ăn cơm xong trở về phòng, xem TV một lúc, lật sách một hồi, nhìn thời gian đã hơn mười giờ mà Long Hạo vẫn chưa về, cô đành phải đi tắm rồi chuẩn bị ngủ.

Thần Bảo Nhi mới từ phòng tắm bước ra, liền thấy Long Hạo mệt mỏi tiến vào phòng, trên người còn nồng nặc mùi nước hoa, khiến cô không khỏi nhíu mày.

“Sao hôm nay anh về muộn thế?”

“Hết cách rồi, chuyện của công ty bận đến mức làm anh sứt đầu mẻ trán.” Long Hạo cởi áo khoác xuống ném qua một bên, hết sức mệt mỏi kéo kéo cà vạt, rồi đi vào phòng tắm rửa mặt một cái.

Thần Bảo Nhi ngửi thấy mùi nước hoa nồng nặc, hơi nhíu mày, song ngẫm lại, anh cũng bị bắt phải xã giao mà.

Sau khi nằm xuống giường, Thần Bảo Nhi nhìn Long Hạo nằm ở bên cạnh mình sắp ngủ, cô vẫn có chút nghi ngờ hỏi.

“Sao trên người anh lại có mùi nước hoa của phụ nữ?”

“Ồ, có lẽ là lúc đưa khách hàng về không cẩn thận dính vào, anh đi tắm trước nhé.” Long Hạo ném quần áo qua một bên, có chút mệt mỏi chạy đi tắm.

“Vâng.” Thần Bảo Nhi gật gật đầu, cô cũng biết lúc nói chuyện làm ăn thì khó mà tránh được sẽ dính mùi nước hoa.

Tắm rửa xong, Long Hạo liền ôm chầm Thần Bảo Nhi, “Hôm nay theo em đi xem áo cưới đi, vừa khéo chồng em tranh thủ lúc rảnh rồi.”

“Anh rất mệt mỏi mà, cứ nghỉ ngơi một chút, hôm nào đi xem cũng được.” Thần Bảo Nhi đau lòng nói, liền xoa bóp vai giúp anh.

“Anh không mệt, anh muốn ngắm Bảo Nhi của anh mặc bộ váy cưới tuyệt mỹ nhất.” Long Hạo xoay người Thần Bảo Nhi lại, vui đùa vào ngực cô, mê luyến cọ cọ.

Thần Bảo Nhi chỉ dịu dàng ôm đầu anh, “Chỉ cần anh không mệt mỏi là tốt rồi, em không hy vọng anh quá mệt mỏi.”

“Không mệt, không mệt chút nào.” Nói xong, Long Hạo liền ngồi dậy, kéo Thần Bảo Nhi ôm vào trong lòng mình, hung hăng hôn một cái.

Không biết anh đã nhớ nhung thân thể này bao lâu rồi.

“Được rồi, không phải anh nói muốn đi xem áo cưới sao?” Đẩy anh một cái, Thần Bảo Nhi nhìn vào đôi mắt nồng cháy mà thâm thúy, nhịp tim vô thức đập nhanh. Cô lập tức đứng lên, thật vất vả anh mới có thể theo mình đi xem áo cưới, cô cũng không hy vọng sẽ bị bất cứ chuyện gì làm trễ nải.

Long Hạo đành phải lưu luyến không rời đứng lên.

23. Chương 23: Chương 7.1

Hai người rất nhanh liền lái xe tới tiệm áo cưới, Long Hạo giúp Thần Bảo Nhi chọn rất nhiều bộ áo cưới, đều là loại cổ điển bảo thủ, khiến cho cô thực sự rất buồn bực. Áo nào nhìn những bộ áo cưới xinh đẹp, cực kỳ quyến rũ khác, cô bĩu môi: “Chẳng lẽ những cái khác em mặc không đẹp sao?” Lúc hỏi đến đây, cô gần như là nghiêng răng nghiêng lợi.

“Tất nhiên, những cái đó không hợp với em đâu.” Đùa sao, những chiếc áo cưới kia thực sự rất lợi cho đám sắc lang ngấm nhìn, anh không thích những người đàn ông khác cứ nhìn chằm chằm bà xã mình.

“Long Hạo, em khó coi đến vậy sao? Chỉ có những cái này thích hợp, cái khác thì không à?” Thần Bảo Nhi thật sự sắp tức điên, nghe câu trả lời thần nhiên của Long Hạo, cả người liền phát hỏa.

“Những thứ này rất đẹp, dù sao em mặc cũng chỉ cho anh xem thôi, những người khác không cần nhìn, chỉ cần anh thích là được.”

Long Hạo hợp tình hợp lý đáp, nếu như đó là vợ của người khác mặc những bộ áo cưới đó thì anh chắc chắn sẽ không để tâm tới, ngược lại còn thưởng thức nữa. Nhưng là bà xã của mình thì tuyệt đối sẽ không cho bất cứ người đàn ông nào dòm ngó, Thần Bảo Nhi chỉ thuộc về một mình anh.

“Em không muốn, em nhất định phải thử những cái áo kia.”

Sau khi nói xong, cô tức giận thở phì phò, cầm lấy một trong những chiếc áo cưới mới nhất năm nay, đi phòng vào thử.

Long Hạo có chút ngăn người, đợi đến lúc kịp phản ứng lại, cô đã từ trong phòng thử đi ra, nhân viên cửa hàng đứng bên cạnh hết lời khen ngợi. Long Hạo đương nhiên cũng nhìn ra được, cái áo cưới này thực sự là rất đẹp, nhưng nó quá lộ liễu, đây chính là lý do anh không thể thích được.

“Không được, cái này không hợp với em.”

“Không đâu, em cảm thấy mặc vào rất đẹp mà.” Thần Bảo Nhi soi gương đầy tự tin nói, cô thật sự không tìm ra được chỗ không thích hợp.

“Anh nói không hợp tức là không hợp, được rồi, em thử cái này đi.” Long Hạo nói xong liền đưa cho cô một bộ áo cưới bảo thủ.

Thần Bảo Nhi bị hành động của anh làm cho hết sức tức giận, cô bĩu môi, bất mãn ngồi xuống ghế, “Em không thử, em không thích cái này.”

“Em mặc cái này thực quá lộ liễu rồi.” Long Hạo nghiêng răng nghiêng lợi nói ra nguyên nhân không phù hợp. Những lời này đều làm cho nhân viên cửa hàng không nhịn được cười trộm, thì ra lý do chính là như vậy.

Nhân viên cửa hàng cười cười hiểu rõ: “Kỳ thực chúng tôi vẫn còn một bộ áo cưới rất đẹp lại không kém phần đoan trang cao quý, không bằng chúng tôi mang đến cho hai người xem thử một chút.”

“Được.” Hai người đồng thanh trả lời.

Rất nhanh, nhân viên cửa hàng đã mang bộ áo cưới cùng hình chụp mẫu đến.

Thần Bảo Nhi vừa nhìn thấy bộ áo cưới này liền hết sức hài lòng, Long Hạo cũng gật đầu đồng ý, “Không tệ, lấy nó đi.”

“Em còn chưa mặc mà.” Thần Bảo Nhi nhìn Long Hạo cứ như vậy mà quyết định, có chút ngây người, cô còn chưa mặc mà.

“Vợ anh xinh đẹp như vậy, mặc bộ áo kia vào không phải sẽ rất đẹp sao?” Long Hạo tự tin nói, vươn tay kéo cô ôm vào trong ngực.

Lời nói của anh làm Thần Bảo Nhi đỏ mặt, “Lời của anh khiến em muốn tìm một cái hang để chui vào rồi.”

“Chỉ cần là người mình yêu thì trong mắt đều là Tây Thi, chẳng lẽ em không biết sao? Dù sao anh vẫn cho rằng em chính là người con gái đẹp nhất.” Long Hạo nói tiếp.

Lời vừa nói ra khiến mọi người xung quanh không nhịn được hâm mộ, có một người chồng vừa đẹp trai, vừa yêu thương vợ như vậy, thì thật sự rất hạnh phúc!

Chỉ có điều, Thần Bảo Nhi vẫn mặc thử bộ áo cưới kia, sau khi quyết định, đúng lúc Long Hạo cùng Thần Bảo Nhi chuẩn bị về nhà, thì điện thoại của Long Hạo bỗng vang lên, là điện thoại của công ty, khiến Long Hạo hơi nhú mày, không biết nên làm thế nào bây giờ.

“Không sao, anh cứ đi trước đi, em muốn đi dạo một lát.” Thần Bảo Nhi thản nhiên nói.

“Được, vậy khi nào xong việc anh sẽ gọi cho em, chúng ta cùng nhau đi ăn cơm, sau đó về nhà.” Long Hạo có chút áy náy nhìn cô, rồi nhanh chóng lái xe rời đi.

Thần Bảo Nhi nhìn theo hướng anh đi khuất, rồi nhìn xung quanh một hồi, thật không biết đi đâu bây giờ. Thôi thì cứ đi đến tiệm bánh ngọt vậy, không biết có loại bánh mới nào không.

Nghĩ đến đây, Thần Bảo Nhi liền bước nhanh về phía trước, một mùi nước hoa vừa quen thuộc lại nồng đậm xông thẳng vào mũi cô, có người bất ngờ chặn đường cô.

“Bảo Nhi.”

“Tĩnh nhi.” Thần Bảo Nhi không ngờ lại gặp cô ấy ở đây, thì ra mùi nước hoa trên người Long Hạo là của cô ấy.

“Đã lâu không gặp, nghe nói cô chuẩn bị kết hôn với Hạo.”

Ánh mắt Vũ Văn Tĩnh tràn đầy ghen tị, nhìn Thần Bảo Nhi ở trước mặt, cô ta rất không cam lòng. Cô gái này làm sao lại có thể khiến Long Hạo yêu thương như vậy ?

“Đúng vậy, đến lúc đó cô nhất định phải tới tham dự hôn lễ của chúng tôi nhé.” Thần Bảo Nhi thân thiết mời, đầy mắt tràn đầy niềm hạnh phúc, không hề nhìn thấy sự ghen tuông nồng đậm trong đôi mắt Vũ Văn Tĩnh.

Vũ Văn Tĩnh yên lặng nghe cô mời mình, cảm thấy giống như đang khoe khoang. Cô ta lập tức nắm chặt tay lại, nhưng rất nhanh lại nhếch lên một nụ cười xinh đẹp.

“Tôi cũng muốn đến lắm, nhưng Hạo không cho, anh ấy nói không muốn nhìn thấy tôi có mặt trong buổi lễ của hai người.”

“Hả, tại sao thế?” Thần Bảo Nhi không hiểu lắm, sao Long Hạo có thể nói như vậy chứ, dù sao đi nữa thì Vũ Văn Tĩnh cũng là bạn bè của bọn họ mà?

“Chẳng lẽ cô không biết gì sao?” Vũ Văn Tĩnh cười như không cười nhìn cô, giống như cô đã hỏi một câu cực kỳ ngu xuẩn.

Thần Bảo Nhi lập tức ngẩn người, chớp mũi chỉ toàn là mùi nước hoa nồng nặc, còn có vẻ tươi cười của Vũ Văn Tĩnh, làm cho cô vô cùng khó chịu.

“Tôi không hiểu.”

“Cô thật sự cho rằng tôi và Long Hạo chỉ là vì công việc sao?” Vũ Văn Tĩnh chậm rãi bước lên một bước, nhìn đáng vẻ ngu ngốc của Thần Bảo Nhi, nói.

Cái cô gái ngốc nghếch như vậy lại có thể chiếm được người đàn ông mà tất cả phụ nữ đều mơ ước, như vậy thật không công bằng.

“Tôi tin tưởng Hạo.” Nghe được lời nói của Vũ Văn Tĩnh, Thần Bảo Nhi không khỏi nắm chặt tay, cứng đờ mở miệng.

“A, chẳng trách Hạo bảo cô thật dễ gạt, không cần hao tâm tổn sức, nếu không phải là tôi bó thí thì cô nghĩ hôm nay có cơ hội đi thử áo cưới cùng anh ấy sao?”

Thực ra trong lúc Vũ Văn Tĩnh đi dạo phố một mình, nhìn thấy Long Hạo cùng Thần Bảo Nhi hạnh phúc ngồi chọn áo cưới ở chỗ đó, trong lòng đã sớm bị đổ kị thiêu mất lý trí. Mấy ngày nay, cô ta không ngừng quyến rũ Long Hạo, nhưng lại bị anh đối xử lạnh nhạt, thậm chí đôi khi anh còn lạnh lùng đẩy ra, vẻ mặt đầy sự ghét bỏ, khiến cho cô ta bị đả kích rất lớn. Chẳng lẽ cô ta như vậy mà thua Thần Bảo Nhi sao;

“Rốt cuộc cô muốn nói gì?” Đôi môi Thần Bảo Nhi bắt đầu run rẩy, nghe Vũ Văn Tĩnh nói như vậy, trong nháy mắt tâm trạng đang tốt của cô bỗng tan biến đi.

“Hạo nói đúng, cô thật sự quá ngu ngốc.” Nói xong, Vũ Văn Tĩnh nở một nụ cười sâu sa, sau đó vỗ vỗ vai cô, rồi xoay người rời đi.

Thần Bảo Nhi ngây ngốc đứng yên một chỗ, trong đầu toàn là lời nói cuối cùng của Vũ Văn Tĩnh trước khi rời đi.

“Chẳng lẽ mình thật sự rất ngu ngốc sao?”

Thời gian từ từ trôi qua, Thần Bảo Nhi cũng không biết rốt cuộc mình đã đi dạo bao lâu rồi. Điện thoại di động bỗng vang lên, cô không nhìn xem là ai gọi tới mà nhận ngay, hóa ra là điện thoại của Long Hạo.

“Bảo Nhi, em đang ở đâu vậy? Anh đến đón em đi tối.”

“À, em đang ở đối diện công ty anh đây.” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt trả lời, dường như cô đã hết sức rồi.

“Vậy anh sẽ đi qua đó nhanh thôi.” Nói xong, Long Hạo nhanh chóng cúp điện thoại.

Thần Bảo Nhi cũng chậm chậm đi tới cửa công ty của anh.

24. Chương 24: Chương 7.2

Lúc Long Hạo từ công ty đi ra, Thần Bảo Nhi đã đứng ở đó.

“Hôm nay đi dạo phố thế nào mà chẳng mua cái gì thế?”

“Không có gì để mua cả, anh làm việc xong rồi sao?” Thần Bảo Nhi vừa nhìn thấy anh, trong đầu đều là lời nói của Vũ Văn Tĩnh.

“Ừm, chúng ta đi ăn ở đâu bây giờ? Anh vừa phát hiện ra một tiệm bánh ngọt mới mở, thật sự rất ngon, em nhất định sẽ thích.”

Từ khi biết Thần Bảo Nhi thích những món điểm tâm tinh xảo kia, Long Hạo cũng không tự chủ được bắt đầu chú ý đến chúng, anh luôn muốn cho cô một sự kinh ngạc.

“Anh cũng chú ý đến những cái đó sao?” Thần Bảo Nhi hơi giật mình.

“Tất nhiên rồi, ai bảo bà xã anh thích chứ, về sau anh sẽ chú ý đến nó mỗi ngày, anh còn . giúp em đăng ký một khóa đào tạo, lại gần ngay công ty anh. Về sau, vừa tan tầm anh có thể qua đó đón em, rất tiện lợi mà.” Long Hạo vừa nói, vừa ôm Thần Bảo Nhi đến bãi đậu xe.

Thần Bảo Nhi nghe vậy liền cảm thấy khiếp sợ, anh như vậy mà lại rất quan tâm đến cô, điều đó khiến hốc mắt cô nhất thời đỏ bừng, “Hạo, anh đối với em thật tốt.”

“Anh không đối xử tốt với em, thì đối xử tốt với ai đây?” Thần Bảo Nhi chính là bảo bối trong lòng anh, Long Hạo trả lời như là một chuyện dĩ nhiên.

Câu trả lời đó làm cho Thần Bảo Nhi trở nên kiên định hơn, cảm thấy lời nói của Vũ Văn Tĩnh hoàn toàn là nói dối, Long Hạo rất quan tâm, yêu thương mình như vậy, làm sao có thể phản bội mình chứ. Nghĩ vậy, tâm tình cô liền tốt trở lại.

Dọc đường, cô cùng Long Hạo cười cười nói nói đi đến tiệm bánh ngọt kia, Long Hạo vui vẻ ăn cùng Thần Bảo Nhi. Tuy rằng anh không thích ăn, nhưng chỉ cần cô thích là được rồi.

Thần Bảo Nhi vui vẻ ăn hết bánh, sau đó liền cùng Long Hạo về nhà.

Vừa về tới nhà họ Long, mẹ Long nhìn thấy Thần Bảo Nhi đi giày cao gót đứng bên cạnh Long Hạo, hết sức buồn bực, không nhận được đi đến dạy dỗ con trai mình một chút.

“Hạo, sao con có thể để cho Bảo Nhi mang giày cao gót, con cũng biết thân thể Bảo Nhi hiện tại như thế nào mà.”

Trong lúc nói chuyện, bà đã bảo người hầu mang một đôi dép lê thoải mái cho Thần Bảo Nhi thay rồi.

Long Hạo gật đầu, hết sức đồng ý nói: “Mẹ nói rất đúng, về sau con tuyệt đối không cho Bảo Nhi mang loại giày chết tiệt này nữa, phải ném hết chúng đi thôi.”

Thần Bảo Nhi im lặng để mặc mẹ Long kéo mình ngồi xuống bên cạnh, nhìn về mặt cảm thù đến xương tủy của Long Hạo, không khỏi giật giật khóe môi, quý, quý cúi đầu, có chút buồn cười

“Con chỉ toàn khua môi múa mép, được rồi, nhanh chóng đưa Bảo Nhi lên nghỉ ngơi đi.” Mẹ Long cũng không hy vọng cháu trai tương lai của mình mệt mỏi.

Long Hạo gật đầu, có chút ngang ngược bước đến trước mặt Thần Bảo Nhi, đỡ cô dậy.

“Vợ tương lai, cẩn thận bậc thang.”

“Long Hạo!” Thần Bảo Nhi nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng cảnh cáo, cô đã xấu hổ lắm rồi, anh còn cố ý nói như vậy.

Hai người trở về phòng, Thần Bảo Nhi buồn bực giẫy khởi anh, ngồi trên ghế sofa thở phì phò: “Long Hạo, em sắp không chịu nổi nữa rồi, anh mau nói rõ ràng quý với bác gái, thực ra em không hề mang thai.”

“Không sao, anh đã cố gắng như vậy rồi, làm sao có thể...” Đang nói giữa chừng, di động của Long Hạo bỗng vang lên, vừa nhìn thấy tên người gọi là Vũ Văn Sâm, anh không khỏi bật cười, nhận điện thoại.

“A Sâm, đã lâu không gặp, hôm nay rảnh rồi hay sao mà lại gọi cho tôi thế?”

“Cậu rảnh không, tôi muốn hẹn cậu ra ngoài.”

“Được, vừa lúc tôi có thời gian.” Long Hạo ngồi bên cạnh Thần Bảo Nhi, một tay ôm cô vào lòng, tâm tình anh vô cùng tốt.

“Vậy gặp nhau ở chỗ cũ đi, tôi đi trước đợi cậu đến.”

“Được, vậy gặp ở chỗ cũ.” Nói xong, Long Hạo liền cúp điện thoại, sau đó hôn Thần Bảo Nhi một cái, “Bảo Nhi, anh ra ngoài gặp bạn già một lát, em đi ngủ trước được không?”

“Là anh trai của Tĩnh nhi phải không?” Thần Bảo Nhi nhàn nhạt gật đầu một cái, cô nghe được âm thanh bên kia, nghe thấy tên Vũ Văn Sâm, cô lại nghĩ đến Vũ Văn Tĩnh, không khỏi nhớ tới lúc cô gặp mặt Vũ Văn Tĩnh, quý nụ cười của cô ta, còn có những lời mà cô ta đã nói.

Nhưng vừa nghĩ tới, Thần Bảo Nhi lập tức lắc đầu, cảm thấy mình đã lo lắng quá rồi, Long Hạo đối với mình tốt như vậy, làm sao có thể lừa gạt mình được.

“Ừm, em ngủ trước đi, có thể anh sẽ về trễ một chút.” Nói xong, Long Hạo liền thay một bộ quần áo thoải mái, đi ra ngoài.

Bên trong phòng, Thần Bảo Nhi ngồi trên ghế salon, đầu óc vô cùng hỗn loạn, lại sờ bụng mình một cái, cuối cùng vẫn là không nhận được đứng dậy, cầm túi xách đi ra ngoài.

Lúc đi xuống lầu, mẹ Long nhìn thấy cô muốn đi ra ngoài, bà khẽ nhíu mày, “Bảo Nhi, con muốn đi đâu vậy?”

“À, con có việc muốn đi ra ngoài một lúc.”

“Để tài xế đưa con đi.”

“Dạ.” Thần Bảo Nhi gật đầu, cô biết mẹ Long quan tâm đến mình, nên cô liền thuận theo bà.

Bên trong quán bar Lam Sắc, âm nhạc kích tình trong sàn nhảy khiến cho nam nữ điên cuồng lắc lư.

Long Hạo hơi nhíu mày, anh chậm rãi xuyên qua đám người, không hề để ý đến những cô gái lắc lư thân thể và liếc mắt đưa tình với mình, mà tiếp tục đi tới trước quầy bar, nhẹ giọng gọi người phục vụ bên kia.

Mà người phục vụ vừa nhìn thấy anh liền lập tức nhận ra, “Cậu Long, ngài Vũ Văn Sâm đang chờ ở trong phòng VIP ạ.”

“Ừm, cho tôi như cũ.” Nói xong, Long Hạo bước đến trước thang máy, bước vào thang máy đi đến căn phòng VIP bên trên lầu.

Giờ phút này, hai anh em Vũ Văn Sâm và Vũ Văn Tĩnh đang ngồi bên trong, điều này làm Long Hạo cảm thấy hơi ngạc nhiên, trách thầm Vũ Văn Sâm sao lại mang Vũ Văn Tĩnh đến. Nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt không còn cách nào khác của Vũ Văn Sâm, Long Hạo cũng hiểu, anh chậm rãi ngồi xuống, nhận lấy ly rượu Vũ Văn Sâm đưa qua.

“Nghe nói cậu muốn kết hôn, thằng nhóc này, chuyện lớn như vậy mà tôi lại phải thông qua báo chí mới biết được.”

Trong lúc nói chuyện, Vũ Văn Sâm không quên vỗ bả vai Long Hạo, cảm thấy tên nhóc đó thật không chịu suy nghĩ. Nếu không phải anh ta gọi tới, người này định đến ngày kết hôn mới chịu gặp anh ta sao?

“Cho dù anh không tìm tôi, tôi cũng tính mấy ngày nữa sẽ sang tìm anh. Đừng nói chuyện của tôi nữa, nghe nói gần đây anh đang qua lại với nữ thư ký nào đó, cũng thật thân mật nhỉ.” Long Hạo cũng thúc một cái vào vai anh ta, trêu chọc nói.

“Đừng nói nữa, thật bức bối.” Vũ Văn Sâm vừa nghĩ tới cô thư ký kia liền nổi giận trong lòng, cái gì cũng không hiểu, không biết sao ông nội lại muốn cô ta vào làm, còn ra lệnh không được sa thải.

“Ừm, xem ra còn có chuyện tôi không biết rồi.” Long Hạo cầm ly rượu đặt bên môi, nhấp một ngụm nhỏ.

Long Hạo đang đợi kết quả, nhưng Vũ Văn Sâm chưa kịp mở miệng, thì một cánh tay mảnh khảnh liền ôm lấy tay anh, mùi nước hoa nồng nặc khiến Long Hạo nhíu mày.

“Hạo, anh thật sự muốn cùng Bảo Nhi kết hôn sao? Cô ấy chỉ là con gái người giúp việc thôi mà.”

Vừa nghe cô ta nói xong, ánh mắt Long Hạo liền lạnh lẽo, khiến Vũ Văn Sâm không khỏi đổ đầy mồ hôi lạnh thay em gái mình. Vũ Văn Sâm dùng ánh mắt ý bảo Vũ Văn Tĩnh đừng nói nữa.

“Hạo, em gái tôi không hiểu chuyện, đừng so đo với nó làm gì.”

“Được, nhưng tôi không thích người khác nói xấu Bảo Nhi, đừng để tôi phải nhắc lại lần nữa, hiểu không?” Nói xong, Long Hạo liền lạnh lùng hất tay Vũ Văn Tĩnh ra, ánh mắt quét cảnh cáo nhìn cô ta, khiến Vũ Văn Tĩnh không khỏi run rẩy một trận, sợ hãi lùi lại vài bước.

“Hạo, đừng. Em gái tôi còn nhỏ, không hiểu chuyện.” Vũ Văn Sâm chậm rãi bước đến bên cạnh Vũ Văn Tĩnh, kéo cô ta ra ngồi phía sau mình, nhàn nhạt nói, ý muốn bảo vệ em gái mình.

Thực ra bản thân Vũ Văn Sâm cũng rất mong muốn em gái mình sẽ gả cho Long Hạo, nhưng nhìn thấy tình hình hiện giờ anh biết không còn cách nào khác. Chỉ là anh cũng chẳng thể lay chuyển được tính cách của

Vũ Văn Tĩnh, đành phải để cô thích làm gì thì làm, miễn là đừng quá đáng, anh đều có thể cứng chiều. Ai bảo anh chỉ có mình cô là em gái đây.

Long Hạo chỉ nhàn nhạt nhìn anh ta, cực kỳ nể tình nói: “Được. Đúng rồi, tuần sau là ngày tôi kết hôn, đến lúc đó anh nhất định phải đến đó.”

“Tất nhiên, thật không ngờ cậu lại hành động nhanh như vậy.” Vũ Văn Sâm kéo Vũ Văn Tĩnh ngồi xuống, vỗ nhẹ bả vai Vũ Văn Tĩnh coi như an ủi.

“Dĩ nhiên rồi, có mục tiêu tốt thì phải xuống tay nhanh một chút.” Nhớ tới Thần Bảo Nhi, đáy lòng Long Hạo liền cảm thấy ngọt ngào, ánh mắt tràn ngập ý cười.

Hai người lại tiếp tục trò chuyện vui vẻ, mà Vũ Văn Tĩnh ngồi một bên nhìn thấy Long Hạo vui vẻ như vậy, trong lòng càng thêm bức bối. Thật sự không biết rốt cuộc tại sao tình thế lại thành như vậy, dựa vào cái gì mà Bảo Nhi kia có được anh, mà cô ta thì không thể?

Nghĩ đến đây, Vũ Văn Tĩnh liền cầm lấy một ly rượu, hung hăng uống một hơi, mà hai người kia dường như đã quên để ý tới cô ta, ngược lại còn trò chuyện một cách tự nhiên.

25. Chương 25: Chương 7.3

Lúc hai người phát hiện ra thì Vũ Văn Tĩnh đã say mềm, Vũ Văn Sâm nhìn em gái như vậy, hơi ghen hòng, khẽ lắc đầu một cái, bế người lên.

“Tĩnh nhi, chúng ta về thôi, sao em lại uống say đến mức này chứ?”

“Không cần, em mới không cần đi, em không muốn anh...anh tránh ra, em muốn Hạo, Hạo...” Vũ Văn Tĩnh lảo đảo đi tới trước mặt Long Hạo, tựa vào bả vai anh.

“Hạo, cô gái kia có gì tốt, tại sao anh thích cô ta? Gia thế, khí chất, trình độ học vấn, vẻ ngoài, cái gì em cũng mạnh hơn cô ta mà.”

Trong khi nói chuyện, hai tay Vũ Văn Tĩnh đặt trên bả vai Long Hạo, môi đỏ mọng dựa sát bờ vai anh, không ngừng hôn hít.

“Cô say rồi, Vũ Văn Tĩnh, để anh cô đưa về nhà đi.” Long Hạo đẩy người ra, để cô ta tựa vào người Vũ Văn Sâm, sau đó xoay người chuẩn bị rời khỏi, lại bị Vũ Văn Tĩnh giữ chặt

“Em không muốn, em muốn anh đưa về, em chỉ muốn anh đưa về, Hạo...” Vũ Văn Tĩnh ôm cổ Long Hạo từ phía sau, cố chấp không chịu buông ra. Cô ta thật không hiểu tại sao Long Hạo chỉ thích Bảo Nhi đó, cô gái kia có gì tốt chứ.

Sự kiên nhẫn của Long Hạo đã bị cô ta mài hết, anh âm thầm xoay người, mang theo ý cảnh cáo kéo cô ta ra, sau đó nhìn Vũ Văn Sâm đứng phía sau.

“Là anh em thì hãy đưa em gái của anh đi đi, tôi không muốn đánh phụ nữ, anh biết mà.”

“OK, tôi đưa nó đi ngay. Hạo, thật xin lỗi, hôm nay em tôi uống nhiều quá, bình thường nó không như vậy đâu, cậu cũng biết, từ nhỏ nó đã thích cậu, vốn tôi còn tưởng rằng hai người có thể...Ai...Thôi vậy.”

Vũ Văn Sâm cũng cảm thấy mình hơi có lỗi với Long Hạo, lập tức ôm lấy Vũ Văn Tĩnh đang say bết nhè, mặc kệ cô ta giãy giụa, không chịu đi, anh vẫn cương quyết đưa cô đi.

Hiện giờ, Long Hạo cũng ngửi thấy mùi nước hoa nồng đậm trên người mình, tâm tình tốt đều bị Vũ Văn Tĩnh phá hỏng. Anh rất muốn trở về tắm rửa, tẩy sạch mùi hương khó ngửi này đi, hơn nữa, trong nhà còn có Thần Bảo Nhi yêu quý của anh đang chờ.

Nghĩ đến Thần Bảo Nhi, ánh mắt Long Hạo lại trở nên hết sức ảm áp, rời khỏi quán bar, bước chân bắt giắc cũng nhanh hơn.

Khi Long Hạo đi tới bãi đậu xe, liền phát hiện Vũ Văn Sâm còn chưa rời đi, Vũ Văn Sâm đang kéo Vũ Văn Tĩnh say mềm khởi động xe, làm sao cũng không khởi động được.

“A Sâm, xe của anh sao thế?” Long Hạo liếc một cái cũng biết xe đó xảy ra vấn đề.

“Xem ra đành làm phiền cậu rồi.” Vũ Văn Sâm cười khổ, nhìn Vũ Văn Tĩnh say mềm ở bên cạnh, thật không biết sao hôm nay lại xui xẻo đến vậy.

Long Hạo nhíu mày, cũng biết hết cách rồi, “Lên xe của tôi đi, tôi đưa hai người về nhà trước.” Dù sao đã trễ thế này, chậm một chút nữa cũng không sao, chắc Thần Bảo Nhi đã ngủ rồi.

Vũ Văn Sâm rất cảm kích nói cảm ơn, rồi bế Vũ Văn Tĩnh từ chỗ ghế phụ cạnh ghế lái xuống, ôm vào trong xe Long Hạo.

Long Hạo nhìn bọn họ ngồi xong xuôi, nhanh chóng lái xe rời đi, nhưng không ai ngờ, Vũ Văn Tĩnh trong lúc say khướt, liên tục đòi mở cửa xe.

“Tôi muốn xuống xe, các người là ai? Các người muốn dẫn tôi đi đâu? Tôi muốn xuống xe!”

“Tĩnh nhi, đừng ồn ào, anh hai đây, bây giờ chúng ta phải về nhà, ngồi im đi.” Vũ Văn Sâm kéo người lại, cương chế cố định cô ta, không để cô ta làm ồn.

“Không cần, anh hai nào? Tôi muốn anh Hạo, anh không phải, tôi không muốn anh.” Vũ Văn Tĩnh uống say nói lời say.

Cô ta dùng sức đẩy Vũ Văn Sâm, mắt thấy mình đẩy không ra, liền dùng miệng hung hăng cắn Vũ Văn Sâm một cái.

“Á!” Hành động bất ngờ đó khiến Vũ Văn Sâm buông lỏng tay. Lúc này, Vũ Văn Tĩnh mở cửa xe, xe còn chưa kịp dừng, cô ta đã chuẩn bị nhảy khỏi xe rồi.

Hành động ấy đã dọa Long Hạo đang lái xe, anh lập tức dừng xe, đổ sang một bên, không dám tin quay đầu nhìn về phía cửa xe đã mở, tức giận không thôi.

“Vũ Văn Sâm, chẳng lẽ anh không kéo cô ta lại sao?”

“Sao mà tôi biết nó lại đột nhiên cắn tôi.” Vũ Văn Sâm cũng không nhịn được gào lại, anh ta cũng cảm thấy mình đúng là xui xẻo quá mức.

“Một người đàn ông đến cả chút đau ấy cũng không nhịn được, cô ta là em gái anh mà.” Long Hạo giận dữ không thôi, hai người vừa nói, vừa nhanh chóng xuống xe đuổi theo cô gái đang tiếp tục chạy loạn, thật không biết sao lại xui xẻo đến vậy.

“Cậu không phải là tôi, sẽ không biết bị cắn đau thế nào đâu.” Vũ Văn Sâm xoa xoa cánh tay mình.

Cô em gái này, dù gì thì mình cũng rất thương nó, vậy mà cắn hung ác quá, cắn ra máu luôn rồi. Nghĩ tới đây, Vũ Văn Sâm đã tóm được Vũ Văn Tĩnh.

“Tĩnh nhi, em mau theo bọn anh về xe đi.”

“Tôi không muốn, tôi muốn đi tìm anh Hạo, tôi muốn cho anh ấy biết cô gái kia không xứng với anh ấy, tôi mới là lựa chọn tốt nhất của anh ấy...” Vũ Văn Tĩnh không nghe lời, tiếp tục âm ỷ. Cô ta chính là không phục, tại sao có thể như vậy chứ!

“Đủ rồi, Tĩnh nhi.” Vũ Văn Sâm thật sự hết cách với cô em gái này, nhìn Long Hạo vẫn đứng bên cạnh không chịu giúp một tay, anh ta không khỏi nổi cáu.

“Hạo, cậu không cảm thấy nên giúp một tay à? Dù gì chúng ta cũng là anh em mà.”

“Chúng ta đúng là anh em, anh em chúng ta gặp mặt, anh còn dẫn em gái theo, anh biết rõ mấy ngày qua tôi bị cô ta làm phiền chết mà.”

Long Hạo cũng không nhịn được cãi lại, chỉ là lúc cãi lại vẫn đưa tay ra hỗ trợ. Nhưng, lúc anh mới vừa vươn tay, Vũ Văn Tĩnh liền giữ lấy bờ vai anh, cả người ôm chặt lấy anh.

“Này, Vũ Văn Tĩnh, cô buông tôi ra, mau lên đi!” Long Hạo không ngửi nổi mùi hương nồng nặc trên người cô ta, không khỏi cảnh cáo.

Chỉ là, một người uống say thì đâu để ý được nhiều như vậy, hoàn toàn không biết hiện tại Long Hạo rất tức giận.

“Em không muốn, anh Hạo, em còn tốt hơn cô gái kia rất nhiều, tại sao anh vẫn không nhìn ra? Em không muốn, anh Hạo...” Vừa nói, Vũ Văn Tĩnh vừa ôm thật chặt, cả người giống như bạch tuộc cuốn lấy Long Hạo, khiến toàn thân Long Hạo cực kỳ nóng nẩy.

Ngay khi Long Hạo chuẩn bị đẩy mạnh cô ta ra, “Hạo, anh em đã lâu, tôi biết rõ hôm nay thật có lỗi với chị dâu, nhưng cậu phải ngàn lần nhẫn nại. Trước tiên cứ tống nó lên xe đã, nếu không hôm nay cậu khó mà trở về được, vậy thì không thể ở bên Bảo Nhi của cậu đó.”

Lời của Vũ Văn Sâm khiến Long Hạo chỉ có thể cắn răng, anh chán ghét ôm ngang Vũ Văn Tĩnh lên, sau đó nhanh chóng ném vào trong xe.

“Vũ Văn Sâm, tôi chịu quá đủ rồi, về sau đừng để tôi thấy cô ta nữa, nếu không ngay cả tình bạn giữa chúng ta cũng chấm dứt. Còn chuyện hợp tác cũng đừng để cô ta theo nữa, anh rõ chưa?” Long Hạo vừa cảnh cáo, vừa hung hăng đóng sầm cửa xe, rồi nhanh chóng ngồi vào ghế lái, lái xe.

Vũ Văn Sâm ngồi ở phía sau có chút đỡ khốc đỡ cười, nhìn em gái mình. Thật ra thì Tĩnh nhi cũng có rất nhiều người theo đuổi, dáng dấp cũng cực kỳ xinh đẹp, sao Long Hạo lại chán ghét đến thế?

Dọc đường đi, Long Hạo hung ác đạp chân ga, tốc độ đó khiến Vũ Văn Sâm hơi lo lắng, cho đến khi xe an toàn đến nhà họ Vũ Văn, Long Hạo mới thở phào nhẹ nhõm, lạnh lùng mở miệng: “Xuống xe, mang theo con sâu rượu này xuống xe.”

“Hạo, nói thật khó nghe đó.” Vũ Văn Sâm cười khổ lắc đầu, dù sao em gái của mình cũng là một mỹ nữ mà. Anh ta vừa nói vừa kéo Vũ Văn Tĩnh xuống xe.

Cả người Vũ Văn Tĩnh lập tức tỉnh táo lại, vẻ mặt hết sức nghiêm túc, khiến Vũ Văn Sâm hơi ngẩn người.

“Tĩnh nhi, em làm sao vậy?”

“Còn sao nữa, còn không phải là...” Long Hạo cười lạnh, quay đầu chuẩn bị mĩa mai tiếp, lại thấy Vũ Văn Tĩnh bất ngờ nôn ra, làm anh sững sờ. Đây chính là chiếc xe anh vừa mua đó, mới lái được vài ngày thôi.

“Vũ Văn Tĩnh!” Long Hạo gầm lên, nhìn cái người vừa nôn xong đang gục đầu ngủ kia, cảm thấy thật ghê tởm.

Ở bên cạnh, Vũ Văn Sâm thật không ngờ sẽ xuất hiện màn này, liền nghẹn họng, không biết mình nên nói cái gì.

“Hạo, tôi chỉ có thể nói....Rất xin lỗi, thật sự là rất xin lỗi.”

“Vũ Văn Sâm, tôi rất muốn đánh anh.” Ngồi dựa sâu vào ghế, Long Hạo cố nén kích động muốn đánh anh ta một trận.

Tại sao lại thế này? Vốn có thể thoải mái ôm Thần Bảo Nhi trong chăn ấm, lại bị người này gọi ra, còn tặng cho mình một món quà lớn nữa.

“Xe tôi đèn.”

“Đó không phải trọng điểm, trọng điểm là hiện giờ tôi không chịu nổi cái mùi này, tôi trở về thế nào đây?” Xe của anh, xe thân yêu của anh.

“Hay là cứ ở lại đây một đêm đi, tôi tin chị dâu sẽ thông cảm.” Vũ Văn Sâm thông cảm mở miệng, anh ta cũng không chịu nổi cái mùi này, phải gọi người giúp việc dìu Vũ Văn Tĩnh đi vào, thật sự là quá phiền toái.

“Tôi có một loại kích động muốn đánh anh một trận.”

“Ngàn lần đừng mà, cậu sắp kết hôn rồi, nếu bị thương sẽ không tốt đâu.” Vũ Văn Sâm cười lưu manh, vội vàng phát tay một cái, chạy đi gọi người.

Còn Long Hạo chỉ lẳng lặng nhìn, cuối cùng đá cánh cửa bước ra bên ngoài. Nhìn sắc trời đã tối như vậy, không khỏi lấy di động ra nhìn, đã hơn một giờ rồi, anh bị hai anh em đó làm trễ quá rồi.

26. Chương 26: Chương 8.1

Trong nhà họ Long, Thần Bảo Nhi vui mừng nhìn que thử thai trước mặt, mặt trên đã được hai vạch đỏ, không khỏi tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

Lần thử đầu tiên, thấy hai vạch đỏ, cô còn nghi ngờ cái nhãn hiệu này có vấn đề, kết quả là mua thêm mấy nhãn hiệu khác, mới biết lần này là hoàn toàn chính xác.

Thần Bảo Nhi kích động không thôi, cô nằm ở trên giường nhưng không ngủ được, liền quyết định xuống giường, nhìn đồng hồ đã hơn mười hai giờ, không khỏi nhú mày. Đã muộn thế này mà sao Long Hạo vẫn chưa về?

Thần Bảo Nhi lấy di động ra muốn gọi điện, nhưng lại đặt xuống, anh ấy thật vất vả mới gặp được Vũ Văn Sâm, chậm một chút cũng đúng thôi. Nghĩ như vậy, cô lại tiếp tục chờ đợi, đêm nay cô không tài nào ngủ được, cô chỉ muốn nói tin tức tốt này cho Long Hạo.

Nhưng thời gian từng giây từng phút trôi qua, đã bốn giờ hơn, Thần Bảo Nhi không nhịn được ngáp một cái, không ngờ Long Hạo lại hàn huyên với Vũ Văn Sâm suốt một buổi tối, cô không khỏi cười cười.

Khi Thần Bảo Nhi xoay người chuẩn bị đi ngủ, nghe được lầu lè,l,e,e dưới có tiếng bước chân người đi lên, cô lập tức bỏ tất cả que thử thai vào trong túi xách của mình, sau đó đ,ơ;n vui vẻ nằm trên giường.

Cửa nhẹ nhàng mở ra, Long Hạo thấy đèn bên trong còn sáng, Thần Bảo Nhi đang nằm ngủ trên giường, anh rón rén đi tới bên cạnh cô, không nhịn được vươn tay vuốt ve gò má khiến mình nhớ nhung.

Mà Thần Bảo Nhi lại nghĩ thấy một mùi nước hoa nhàn nhạt, mùi hương này cô đã nghĩ rất nhiều lần, đều thuộc về Vũ Văn Tĩnh.

Không phải anh ấy nói tụ tập cùng Vũ Văn Sâm sao, chẳng lẽ lại gặp mặt Vũ Văn Tĩnh, mà không phải Vũ Văn Sâm? Anh vẫn luôn gạt cô?

Chẳng lẽ Vũ Văn Tĩnh nói là thật, anh ấy thật sự xem mình như đứa ngốc?

Suy nghĩ đó khiến Thần Bảo Nhi nắm chặt tay, trong lòng đã sớm bị ghen tỵ lấp đầy. Cảm giác được Long Hạo đang nhích đến gần mình, gần đến nỗi có thể nghe thấy nhịp thở của anh, môi mỏng sắp chạm phải cánh môi mềm mại của mình.

“Tránh ra, đừng đụng vào em!” Thần Bảo Nhi tức giận mở mắt, đôi tay hung hăng đẩy anh ra.

Bị đẩy ra, đáy mắt Long Hạo có chút mờ mịt, nhìn Thần Bảo Nhi tức giận, anh ngại ngùng cả người.

“Bảo Nhi, rốt cuộc là em bị sao vậy hả? Có phải đang trách anh về muộn không, đều do cái tên Vũ Văn Sâm đó, nếu như không phải anh ta cứ...”

“Là Vũ Văn Sâm hay là Vũ Văn Tĩnh?” Thần Bảo Nhi cười lạnh, thật không ngờ anh vẫn định lừa gạt cô, trong lòng có đôi chút thất vọng về anh.

Long Hạo lại ngây người, vì sao Thần Bảo Nhi có thể biết Vũ Văn Tĩnh cũng đi, vốn anh còn định nói rõ, nhưng giờ phút này, trong lòng anh bị một cảm giác khác bao trùm.

“Em theo dõi anh?”

“Em không cần theo dõi, mùi nước hoa trên người anh đã nói cho em biết tất cả. Long Hạo, sao anh có thể đối xử với em như vậy? Rốt cuộc anh và cô ta có quan hệ gì?”

Thần Bảo Nhi hết sức tức giận, nhìn về mặt âm trầm kia, chẳng lẽ anh đang trách cô sao? Nghĩ tới đây, hai mắt cô liền ửng đỏ.

Long Hạo phát hiện mình hiểu lầm cô, sắc mặt lập tức dịu xuống, “Bảo Nhi, thật ra thì Vũ Văn Tĩnh cũng đi theo Vũ Văn Sâm, anh không hề biết trước, nếu anh biết, anh nhất định sẽ không đi.” Lúc nói chuyện, Long Hạo đã ngồi bên cạnh Thần Bảo Nhi, ôm lấy bả vai cô, lại bị cô tránh đi.

“Anh cho rằng nói dối như thế sẽ có người tin ư? Trên người anh ngoại trừ mùi nước hoa còn có vết son môi nữa.” Thần Bảo Nhi khó chịu chỉ chỉ vết son môi 1,2,3 trên cổ áo màu xám của anh, nhìn chăm chăm, xem anh giải thích thế nào.

Long Hạo được cô chỉ điểm, lúc này mới chú ý trên cổ áo mình có dấu son môi, khó trách vừa rồi những người giúp việc kia đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn anh.

Long Hạo hơi nổi cáu, lau đi vết son môi bất ngờ kia, “Vũ Văn Tĩnh uống say bét nhè, mới như vậy, Bảo Nhi, anh thật sự không biết sẽ có dấu son môi.”

“Anh không biết? Anh không hề biết những dấu son môi này, Long Hạo, anh đang lừa dối trẻ ba tuổi à?”

Lời nói buồn cười như vậy khiến Thần Bảo Nhi muốn cười, vốn định cho anh một niềm vui, nhưng bây giờ xem ra Vũ Văn Tĩnh nói rất đúng, anh thật coi cô như kẻ ngốc, bởi vì cô rất dễ gạt lừa.

Thần Bảo Nhi cười chua xót, ánh mắt vô thức nhìn về phía túi xách.

“Bảo Nhi, anh thật sự không biết, nếu như anh có hứng thú với Vũ Văn Tĩnh, thì sao lúc cô ta bắt đầu theo đuổi, anh không đồng lòng đi? Còn chờ đến bây giờ làm gì?” Long Hạo cũng hơi tức giận, những chuyện này vốn chẳng cần giải thích, Thần Bảo Nhi phải tin tưởng anh mới đúng.

“Đủ rồi, sao em biết được suy nghĩ của anh, nói không chừng, hiện tại anh đã phát hiện ra Vũ Văn Tĩnh rất tốt liền đổi ý rồi.” Nước mắt từng giọt rơi xuống, Thần Bảo Nhi tức giận đứng lên, ánh mắt nhìn Long Hạo tràn đầy đau khổ.

Người đàn ông này thật sự xem cô là kẻ ngốc sao? Chẳng lẽ trong mắt anh, cô chính là một kẻ ngốc nghếch?

Long Hạo hơi nhúc nhích, thật sự không muốn nói những lời vô nghĩa với cô về vấn đề này nữa.

“Anh nhắc lại lần nữa, anh thật sự không có quan hệ gì với Vũ Văn Tĩnh, đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn. Bảo Nhi, có thể tin tưởng anh không?” Nói xong, Long Hạo liền xoay người đi vào phòng tắm, muốn rửa sạch mùi nước hoa trên người.

Đã mệt mỏi cả ngày, tại sao về đến nhà, Thần Bảo Nhi còn bày ra sắc mặt như thế chứ?

Đứng ở trong phòng, cả người Thần Bảo Nhi không ngừng run rẩy, thật không biết có nên tin tưởng lời Long Hạo nói không, mấy ngày nữa bọn họ sẽ phải kết hôn, nhưng....

Thần Bảo Nhi ngồi xuống giường, ôm lấy gối đầu ở bên cạnh, nhìn căn phòng trang trí hoa lệ, cô hoàn toàn không có cảm giác an toàn, cũng nên hết hy vọng với Long Hạo thôi, đừng nên u mê nữa.

Long Hạo tắm xong, quần khăn tắm bước ra, nhìn Thần Bảo Nhi ôm gối đầu, ngồi ngáy người trên giường, anh hơi nhúm mày, bước đến dịu dàng vuốt tóc cô.

“Bảo Nhi, đừng nghĩ quá nhiều, anh thật sự không thích Vũ Văn Tĩnh, người anh thích chỉ có em thôi.”

“Hạo...”

Thần Bảo Nhi ngược mắt, nghe thấy trong giọng Long Hạo có chút bất đắc dĩ còn ẩn giấu sự mất kiên nhẫn, cô liền tựa vào lồng ngực anh, nhếch miệng cười khổ. Có lẽ bọn họ thật sự không nên ở cạnh nhau nữa.

“Bảo Nhi, tin tưởng anh, người anh thích là em, hiểu chưa?” Long Hạo lặp lại lần nữa, anh không hy vọng Thần Bảo Nhi suy nghĩ quá nhiều, hơn nữa hôm nay anh đã rất mệt mỏi rồi.

Nói xong câu đó, Long Hạo liền kéo Thần Bảo Nhi từ từ nằm xuống, ôm cô ngủ.

Thần Bảo Nhi thật sự không ngủ được, nhìn gương mặt ngủ say của Long Hạo, bên tai vang lên lời anh nói, nụ cười càng thêm chua xót. Anh nói thích cô, nhưng vẫn dây dưa không rõ với Vũ Văn Tĩnh.

“Long Hạo, có lẽ chúng ta vừa mới bắt đầu chính là sai lầm rồi.”

27. Chương 27: Chương 8.2

Sáng sớm, khi Long Hạo còn đang ngủ, Thần Bảo Nhi đã rời giường, vừa đi xuống lầu liền gặp phải mẹ Long đang bước tới, quan tâm hỏi thăm, cô chỉ nhàn nhạt mở miệng: “Thưa bác, con không hề mang thai ạ.”

Những lời này khiến mẹ Long vốn đang ân cần hỏi han lập tức ngậy người, có chút không phản ứng kịp nhìn Thần Bảo Nhi trước mặt.

“Con nói cái gì?” Rõ ràng là bà không thể chịu nổi đả kích như vậy.

“Bác à, con không có mang thai, thật xin lỗi, con đã nói dối bác.” Lúc nói chuyện, Thần Bảo Nhi cúi người rất thấp.

Nhưng toàn thân mẹ Long lại cứng ngắc, không dám tin nhìn Thần Bảo Nhi ở trước mặt, giận đến run rẩy.

“Nghĩa là cô nói dối để gả vào nhà họ Long?”

Mẹ Long thật không thể tin được, vốn bà còn tưởng Thần Bảo Nhi đơn thuần thiện lương, thì ra tất cả đều là giả tạo.

“Cho nên con không lấy chồng nữa.” Thần Bảo Nhi bình tĩnh nói, sau đó không hề để tâm đến vẻ mặt tức giận của mẹ Long, xoay người chậm rãi bước ra ngoài.

Ở phía sau, mẹ Long hết sức tức giận, hai tay giận đến run rẩy, nhìn một bàn đầy món ăn kia, không nhìn được đồ hết đi.

Chính mình lại bị người lừa dối như một kẻ ngốc, thật sự là quá khinh người.

Cho đến lúc ánh mặt trời chiếu sáng cả căn phòng, Long Hạo hơi dãn gân cốt một cái, muốn kéo Thần Bảo Nhi ôm vào lòng, lại phát hiện bên cạnh q,u,quý,úy không có một bóng người, hơi nhíu mày đ,ôn.

“Bảo Nhi, em ở trong phòng tắm à?”

Thế nhưng một lúc lâu vẫn không ai đáp lại khiến anh có chút hoài nghi, đứng lên, mặc thêm áo khoác rồi đi ra ngoài, liền nhìn thấy dáng vẻ vô cùng tức giận của mẹ mình.

“Mẹ sao thế? Bảo Nhi đâu ạ? Cô ấy đi ra ngoài rồi à?”

“Bảo Nhi, hừ, đừng nhắc tới con bé đó với mẹ.” Mẹ Long rất vất vả mới bình ổn được cảm xúc, vừa nghe con trai hỏi như thế, trong lòng càng thêm tức giận.

Long Hạo vô cùng khó hiểu, lập tức bước xuống lầu.

“Xảy ra chuyện gì ạ?”

“Còn xảy ra chuyện gì nữa, con bé Bảo Nhi đó chính là kẻ lừa đảo, nó vốn không có mang thai. Hạo, con cũng bị nó lừa rồi.” Mẹ Long nghĩ đó đều là lỗi của Thần Bảo Nhi, chứ con trai bà sao có thể nói dối được.

Long Hạo đã đoán được phần nào, không ngờ Thần Bảo Nhi lại nói chuyện cô không hề mang thai cho mẹ mình biết, anh bất đắc dĩ lắc đầu.

“Là con bảo cô ấy nói dối đó, mẹ, bây giờ Bảo Nhi đâu rồi?”

“Cái gì mà con gạt mẹ, chẳng lẽ con bị Bảo Nhi làm u mê rồi hả, giờ còn nói giúp con bé đó nữa.” Mẹ Long nhìn con trai đang nóng lòng muốn tìm Thần Bảo Nhi thì càng thêm tức giận, cảm thấy Thần Bảo Nhi càng đáng ghét hơn.

“Tất cả đều là chủ ý của con, trước đó Bảo Nhi không hề biết. Mẹ, Bảo Nhi đâu rồi? Có phải mẹ đã đuổi cô ấy đi không?” Nghĩ đến khả năng này, ánh mắt Long Hạo chợt lạnh đi vài phần.

Mẹ Long cảm thấy thật sự chẳng thể nói lý được, hiện tại tính tình của người đi lừa còn nóng nảy hơn so với người bị lừa, “Mẹ không hề đuổi nó, là nó tự đi, nó biết cuộc hôn nhân dối lừa chắc chắn sẽ không hạnh phúc, cho nên rời đi rồi.”

“Không thể nào.” Làm sao có thể, ngày hôm qua lúc đi thử áo cưới, Thần Bảo Nhi vẫn còn hạnh phúc như vậy, làm sao lập tức sẽ biến thành bộ dạng như thế?

Long Hạo hoàn toàn hoài nghi, anh vẫn cho rằng mẹ mình đuổi Bảo Nhi đi, thế là anh tức giận xông ra ngoài đuổi theo cô.

Mẹ Long thấy con trai hành động như vậy, cảm giác mình sắp bị ép điên rồi, đây là cái quỷ gì vậy!

Bước trên đường, Thần Bảo Nhi mới phát hiện mình đi quá vội, đã quên mang theo hành lý và túi xách của mình, liền xoay người chuẩn bị quay trở lại, vừa khéo gặp phải Long Hạo.

Long Hạo thấy Thần Bảo Nhi, hết sức kích động giữ chặt vai cô.

“Bảo Nhi, sao em phải nói cho mẹ biết chuyện em không hề mang thai?”

“Em không muốn lừa người cũng không muốn bị người lừa, Long Hạo, em không muốn kết hôn nữa.” Thần Bảo Nhi vô cùng bình tĩnh nói, nhìn dáng vẻ này của Long Hạo, nếu như không phải có chuyện tối qua, cô thật sự sẽ nghĩ rằng anh rất quan tâm mình.

Toàn thân Long Hạo cứng đờ, nhìn Thần Bảo Nhi nghiêm túc nói, anh hơi nổi cáu.

“Rốt cuộc em có biết mình đang nói gì không? Tóm lại là xảy ra chuyện gì? Có phải mẹ anh đã nói gì đó? Em phải tin tưởng anh, anh sẽ...”

“Chuyện không liên quan đến bác gái, là chính em không muốn cùng anh kết hôn, được rồi chứ?”

Thần Bảo Nhi đẩy Long Hạo ra, cứ thế đi vào nhà họ Long, nhìn thấy mẹ Long ngồi một chỗ thở hổn hển, cô hết sức áy náy mà đi tới.

“Hừ, cô còn tới làm gì?”

Mẹ Long vừa thấy cô liền tức giận, sao có thể nói dối trôi chảy như thế, còn lừa con trai mình thành ra như vậy, cho đến bây giờ vẫn cảm thấy con bé này tốt.

“Bác gái, con quay lại lấy hành lý của mình, cảm ơn bác đã chăm sóc cho con suốt mấy ngày qua, mặc dù con lừa bác, nhưng con thật sự là vô tâm.” Nói xong, Thần Bảo Nhi liền lên lầu, thu dọn hành lý.

Long Hạo cũng vội vàng theo lên tiến vào, khóa trái cửa phòng, nói: “Bảo Nhi, em quay đủ rồi đấy, nếu là bởi vì chuyện mang thai, anh có thể giải thích mà.”

“Không phải chuyện ấy, là em không muốn kết hôn nữa.”

Thần Bảo Nhi vừa sắp xếp vừa trả lời, lại bị Long Hạo kéo sang một bên, hung hăng ném hành lý của cô đi.

“Cho anh lý do, rốt cuộc anh có chỗ nào khiến cho em không hài lòng? Anh đối xử với em như thế nào, chẳng lẽ em còn chưa rõ ràng sao? Cuối cùng là vì sao?”

“Anh đối tốt với em là bởi vì anh cảm thấy em dễ bị lừa, không phải ư?” Thần Bảo Nhi cũng nổi giận, dùng sức đẩy anh ra.

“Em đang nói lung tung gì đó, anh lừa em lúc 1,2,3 nào?” Gãi gãi đầu, Long Hạo cảm thấy rất phiền muộn, rốt cuộc là sai ở đâu chứ? Minh yêu thương người con gái kia đến vậy, mà cô còn chưa thấy đủ đó?n, còn nổi giận vô cớ.

“Tóm lại, anh và Vũ Văn Tĩnh là quan hệ gì?” Thần Bảo Nhi lạnh lùng mở miệng, ánh mắt nhìn anh tràn đầy không tin tưởng.

Long Hạo sững sờ, nghe thấy cái tên Vũ Văn Tĩnh, anh liền cảm thấy rất buồn cười. Chỉ vì Vũ Văn Tĩnh, cô liền nổi giận lớn như thế.

“Anh đã nói với em rồi, anh không thích cô gái đó, đương nhiên sẽ chẳng có quan hệ gì với cô ta.”

“Thật ư?” Đúng là câu trả lời buồn cười, Thần Bảo Nhi không khỏi nhếch khóe môi cười nhạt. Cô không muốn tiếp tục tranh cãi, cầm túi xách chuẩn bị rời đi.

Long Hạo kéo cô lại, “Bảo Nhi, chẳng lẽ lời nói của anh không đáng để em tin tưởng?”

“Em tin, em đã từng tin anh, nhưng bây giờ em thật sự hoài nghi có phải anh coi em là kẻ ngốc không?”

“Em đang nói cái gì vậy? Nếu như anh coi em là kẻ ngốc, vậy chẳng phải anh là chồng của kẻ ngốc à? Anh đã muốn kết hôn với em, em còn nghi ngờ gì nữa? Nếu như đã, anh mà có ý với Vũ Văn Tĩnh thì sao anh không cưới cô ta mà lại lê, lê cưới em?” Long Hạo thật không biết cô gái ngốc này đang suy nghĩ gì, đạo lý đơn giản như thế cũng không hiểu.

Thần Bảo Nhi cười chua xót: “Đúng vậy, em cũng không hiểu, bây giờ anh hối hận rồi hả? Anh hối hận vẫn còn kịp đó.”

“Thần Bảo Nhi!” Long Hạo nghiêng răng nghiêng lợi.

Tại sao cô vẫn chưa chịu hiểu, nếu như không phải vì yêu thì làm sao có thể lấy cô. Anh thật sự quá đau đầu nhức óc, Thần Bảo Nhi trở nên khó khai thông như thế từ lúc nào vậy?

“Long Hạo, em thật sự không có lòng tin, em không muốn kết hôn nữa.” Thần Bảo Nhi lặp lại hết sức kiên định.

“Anh cảm thấy em cần phải bình tĩnh lại, anh cho em thời gian suy nghĩ, đến lúc đó anh sẽ tới đón em.” Long Hạo xoa xoa mi tâm, nhìn Thần Bảo Nhi đứng trước mặt, ý chí của cô kiên định như vậy, làm anh cảm thấy rất bất đắc dĩ, không khỏi nhàn nhạt mở miệng.

Có lẽ để cho cô quay về nhà nghỉ ngơi tốt một chút, cô sẽ đổi ý.

Thần Bảo Nhi thấy anh đồng ý, tâm càng đau hơn, nhưng cô chỉ nhếch khóe môi cười nhạt, ” Hẹn gặp lại, Long Hạo.”

“Nghỉ ngơi vài ngày cho khỏe, vài hôm nữa anh sẽ tới tìm em, đến lúc đó anh hi vọng em đừng tùy hứng nữa. Hãy ngẫm lại khoảng thời gian này anh đối xử với em thế nào, em đừng nên nghi ngờ anh như thế.” Long Hạo nhàn nhạt nói.

Nhìn nụ cười nhạt nhẽo của Thần Bảo Nhi, anh cảm thấy hô hấp của mình cũng trở nên nặng nề, rất không muốn để cho cô đi, nhưng vẫn muốn cho hai người tỉnh táo lại. Anh không hy vọng cứ như vậy mà kết hôn, có lẽ sau khi bình tĩnh lại, cô sẽ nghĩ thông, sẽ không hoài nghi anh nữa.

28. Chương 28: Chương 8.3

Thời gian trôi qua từng ngày, rời khỏi nhà họ Long đã ba ngày, Thần Bảo Nhi lại cảm giác giống như vượt qua ba năm dài đằng đẵng, trong đầu thỉnh thoảng lại hiện lên hình dáng của Long Hạo, mỗi một lần nhớ tới đều cảm thấy hết sức khó chịu.

Hiện tại, Thần Bảo Nhi đang ngồi trong phòng, thỉnh thoảng vuốt bụng một cái, sau đó nhìn ra bầu trời bên ngoài, không khỏi cúi đầu mỉm cười.

“Bé yêu, có phải con cũng nhớ tới ba ba con giống mẹ không?”

Mà Thần Bảo Nhi chẳng hề hay biết, những lời của mình đã bị cha Thần đang đứng ngoài cửa nghe được, ông đứng nguyên tại chỗ, không dám tin, hồi lâu vẫn chưa có phản ứng

Con gái đã mang thai rồi, vậy mà Long Hạo cứ để im cho nó trở về, còn không kết hôn nữa. Nghĩ tới đây, cha Thần liền vô cùng tức giận, vội xoay người, nhắc ống nghe lên, bấm số của Long Hạo.

Vẫn chờ đợi Thần Bảo Nhi tự giác gọi điện về, Long Hạo vừa thấy dây số điện thoại của nhà cô, liền cực kỳ vui vẻ, lập tức nhận điện, đang định nói vài câu, lại nghe thấy cha Thần hẹn anh ra ngoài, rồi ngắt điện thoại.

Long Hạo nhìn màn hình di động, có chút khó hiểu song vẫn nhanh chóng đi tới chỗ hẹn.

Long Hạo vừa tới đã thấy cha Thần đứng ở đó, hình như đợi rất lâu rồi, anh vội bước đến, lễ phép hỏi: “Bác trai, bác tìm cháu có chuyện gì ạ?”

“Tại sao không chịu kết hôn? Long Hạo, có phải cậu đang đùa bỡn Bảo Nhi không?” Nghĩ đến khả năng này, cha Thần nắm quyền thật chặt.

“Không phải là cháu không chịu kết hôn, mà là Bảo Nhi không chịu kết hôn.” Anh cũng rất hi vọng Thần Bảo Nhi có thể kết hôn với anh, nhưng cô không chịu thì anh cũng hết cách!

“Không thể nào, Bảo Nhi đã mang thai, làm sao lại không chịu kết hôn? Nhất định là cậu làm sai chuyện gì rồi.” Cha Thần rất tin tưởng con gái mình chắc chắn sẽ không cố tình gây sự như thế.

Long Hạo nghe cha Thần nói, cả người đều ngây dại, “Bác trai, bác nói...Bảo Nhi mang thai, là thật sao?”

“Dĩ nhiên, tôi hỏi cậu, rốt cuộc có muốn kết hôn không? Nếu như không muốn, tôi sẽ bảo...”

“Đương nhiên cháu sẽ kết hôn với Bảo Nhi, nhất định, cháu đi tìm Bảo Nhi đây.” Dứt lời, Long Hạo vội vàng chạy đi, hưng phấn lái xe đi tìm Thần Bảo Nhi.

Đứng ở đó, cha Thần nhìn theo hành động của Long Hạo, hoàn toàn không hiểu ra sao. Chẳng lẽ con gái mình thật sự không muốn kết hôn? Người trẻ tuổi bây giờ thật làm cho ông hồ đồ mất rồi.

Ở nhà, Thần Bảo Nhi đi tới đi lui vẫn không nhìn thấy cha Thần, hơi nhíu mày, sao ông đi ra ngoài mà không nói một tiếng chứ? Thần Bảo Nhi nhìn thời tiết diễn bên ngoài tốt như vậy, nên cũng không suy nghĩ đàn nhiều, còn thảnh thơi đi ra ngoài tản bộ. Nhưng lê đi chưa được mấy bước, liền thấy một chiếc xe quen thuộc dừng lại ngay bên cạnh quý mình, khiến cô hơi sửng sốt. Đây chẳng phải là xe của Long Hạo sao đôn?

Đang suy nghĩ, Long Hạo đã xuống xe, bước đến trước mặt cô, vẻ mặt hết sức vui mừng.

“Bảo Nhi, sao em không nói cho anh biết em mang thai?”

“Anh...” Thần Bảo Nhi vô cùng khiếp sợ. Sao anh lại biết chứ?

“Ngoài này gió to như vậy, sao em lại đi một mình thế? Mau vào nhà đi.” Long Hạo không để ý tới vẻ mặt ngơ ngác của Thần Bảo Nhi, nhẹ nhàng đỡ cô cùng đi vào trong nhà.

Ngồi trên ghế sofa, Thần Bảo Nhi nhìn Long Hạo vui vẻ, vẫn không quên rót nước cho mình uống, khiến cô cảm thấy lực ảnh hưởng của đứa bé này thật đúng là quá lớn.

“Anh đến đây làm gì?”

“Bảo Nhi, anh không biết em mang thai, em tức giận, anh nên chịu đựng mới đúng. Chuyện lúc trước là do anh sai, chúng ta về nhà đi, hôn lễ đơn giản cũng được, dù sao đứa bé vẫn quan trọng hơn. Em không thể quá mệt mỏi, còn có...”

“Long Hạo, đủ rồi. Lúc rời khỏi nhà họ Long, em đã nói rõ với anh, em sẽ không gả cho anh.” Thần Bảo Nhi lạnh lùng cắt đứt lời anh. Thì ra là anh đến tìm cô cũng chỉ vì đứa bé, ha ha, thật là buồn cười.

Tâm tình Long Hạo vốn rất vui vẻ lại bị cô phá hỏng, không khỏi nhíu mày.

“Bảo Nhi, em hồ đồ đủ rồi đấy, anh và Vũ Văn Tĩnh thật sự không có gì, tin tưởng anh có được không?”

Long Hạo cảm thấy vấn đề đó không quan trọng, hoàn toàn chẳng có gì to tát, tại sao Bảo Nhi nhất định phải như vậy chứ? Anh nghĩ mãi mà không ra.

“Long Hạo, em không muốn nghe chuyện giữa anh và Vũ Văn Tĩnh, mời anh đi đi.” Thần Bảo Nhi tức giận đứng lên, lạnh lùng chỉ vào cửa, nói.

Tất cả sự thật đã bày ra trước mắt, tại sao anh còn bắt cô phải tin tưởng anh? Anh thật sự cho rằng cô dễ gạt vậy ư?

“Bảo Nhi!” Long Hạo không ngờ cô lại để tâm đến thế, đó vốn là chuyện không có thật, anh vô cùng khẩn trương nhìn cô.

“Anh phải làm gì em mới bằng lòng tin tưởng anh?”

“Anh không cần làm gì cả, em cũng không hy vọng anh làm gì. Long Hạo, cầu xin anh sau này đừng xuất hiện trước mặt em nữa, được chứ?” Hiện tại, anh xuất hiện ở đây cũng chỉ vì đứa bé trong bụng cô, suy nghĩ đó khiến Thần Bảo Nhi càng thêm bi thương, ánh mắt nhìn Long Hạo cũng trở nên tuyệt vọng

“Bảo Nhi, anh và Vũ Văn Tĩnh hoàn toàn không có gì.” Long Hạo nhúc nhích đầu, anh sắp điên mất rồi, tại sao cô nghe vẫn chưa hiểu vậy?

“Anh không thấy lời của mình quá buồn cười à? Nếu như không có gì thì sao anh đi cả đêm không về? Trên người còn có mùi nước hoa, dấu son môi của Vũ Văn Tĩnh? Long Hạo, trong mắt anh, em thật sự là kẻ ngốc sao?” Thần Bảo Nhi không nhịn được cười mỉa mai, vừa nói, vừa dùng sức đẩy Long Hạo ra ngoài cửa.

Còn Long Hạo thì chẳng dám phản kháng, chỉ đành để mặc cô đẩy mình ra cửa, rồi đóng sầm cánh cửa ở trước mặt mình. Long Hạo vô lực thở dài, sớm biết thì lúc đầu đã chẳng đi gặp Vũ Văn Sâm, bây giờ hay rồi, một lần tụ tập liền mất luôn bà xã.

Vũ Văn Sâm chết tiệt! Long Hạo thầm mắng trong lòng, rồi vội vàng lái xe rời đi.

Trốn ở trong phòng, Thần Bảo Nhi đứng bên cạnh khung cửa sổ, nhìn Long Hạo rời đi không chút lưu luyến, khiến cô càng thêm đau lòng, nước mắt chậm rãi lăn dài nơi khóe mắt.

29. Chương 29: Chương 9

Long Hạo phóng xe thật nhanh tới công ty của Vũ Văn Sâm, cũng chẳng thèm quan tâm anh ta đang bận họp, tức giận lôi người ra ngoài. Hành động đó khiến Vũ Văn Sâm hết sức kinh ngạc, anh ta chưa từng thấy qua dáng vẻ này của Long Hạo.

“Hạo, đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ Tĩnh nhi lại đi tìm cậu?” Không có khả năng, Vũ Văn Tĩnh đã xuất ngoại rồi mà.

“Vũ Văn Sâm, bây giờ anh lập tức đến nhà Bảo Nhi giải thích vì sao hôm đó tôi lại cả đêm không về.” Long Hạo gần như là tức giận rống lên, nhớ tới Thần Bảo Nhi chỉ vì chuyện đó mà nghi ngờ q,u.ý mình, Long Hạo liền hết sức tức đôn giận.

“Thì sao, đó chẳng qua là chuyện nhỏ mà, tự cậu giải thích cũng được.” Vũ Văn Sâm cảm thấy đó không phải là chuyện gì ghê gớm, Long Hạo đâu cần làm quá lên thế.

“Chết tiệt, nếu như tôi giải thích rõ ràng được, còn cần anh đi làm gì? Nếu như anh không đi giải thích rõ cho tôi, tình bạn của chúng ta coi như chấm dứt.” Long Hạo nói lời hăm dọa

Hành động đó khiến Vũ Văn Sâm cảm nhận được tính chất nghiêm trọng của sự việc, không khỏi gật đầu.

“Được, tôi đi, nhưng phải để tôi họp xong đã.” Thật là, đó chính là một vụ làm ăn rất lớn đấy.

“Đi ngay lập tức cho tôi, anh có biết chỉ vì hai anh em nhà anh mà tôi sắp mất đi bà xã không!”

“Cậu...Được, được, lập tức đi đây!” Vũ Văn Sâm rất muốn gặp cái cô Thần Bảo Nhi kia một lần, lại có bản lĩnh chọc Long Hạo nổi điên như thế.

Trong chớp mắt, xe của Long Hạo lại xuất hiện trước cửa nhà Thần Bảo Nhi, anh vội gõ cửa.

“Bảo Nhi, mở cửa, anh dẫn nhân chứng để chứng minh anh và Vũ Văn Tĩnh không có bất cứ quan hệ gì.”

Nghe vậy, Vũ Văn Sâm đứng bên cạnh không khỏi nhú mào, thật là, có cần tuyệt tình thế không? Ít nhất cũng là em gái của bạn, cái gì gọi là không có bất cứ quan hệ gì?

Bên trong nhà, Thần Bảo Nhi thấy anh đập cửa ầm ầm như thế, không muốn làm phiền hàng xóm xung quanh, đành phải mở cửa ra.

“Long Hạo, anh đến đây làm gì nữa?”

Vừa nói, cô vừa nhìn người đàn ông lịch lãm đứng bên cạnh anh. Người đàn ông này không phải là anh trai của Vũ Văn Tĩnh, Vũ Văn Sâm ư, anh ta tới đây làm chi?

“Tên này có thể chứng minh đêm hôm đó tại sao anh không về nhà.” Vừa nói, Long Hạo vừa hung dữ trừng Vũ Văn Sâm.

Vẻ mặt Long Hạo lúc này thật khiến cho Vũ Văn Sâm cảm thấy buồn cười, nhìn cô gái tên Thần Bảo Nhi đứng trước mặt, anh lịch sự vươn đôn tay.

“Xin chào, tôi tên là Vũ Văn Sâm.”

“Này, gọi anh tới không phải để anh tự giới thiệu mình, mau giải thích rõ ràng cho tôi đi.” Long Hạo nhìn đáng vẻ thông thả của người này, liền hết sức tức giận nói.

“Long Hạo!” Thần Bảo Nhi hơi nhú mào, cô thật không biết sao hỏa khí của người này lại lớn đến thế.

“Em cũng thấy đấy, đức hạnh của tên đó quá kém, vì muốn giải thích rõ với em chuyện của tối hôm ấy, liền lôi tôi từ công ty qua đây. Lúc ấy tôi còn có cuộc họp ở công ty, một vụ làm ăn lớn đang chờ xử lý đấy. Không biết từ lúc nào mà tên kia lại đổi tính trẻ con như vậy.”

Vũ Văn Sâm lắc đầu ngán ngẩm, lại nói như tổ cáo, “Nếu là trước kia, tôi thật sự không tin cái gọi là bị vợ quẫn, hiện tại đã được chứng kiến rồi, đây là mình chứng tốt nhất.”

“Vũ Văn Sâm!” Long Hạo nghiêng răng nghiêng lợi.

Cái tên này rõ ràng là gọi anh ta tới để giải thích, vậy mà anh ta đang nói những gì vậy!

“Nói thật thì, tôi thật sự hi vọng cậu ta để ý đến em gái tôi, đáng tiếc, cho dù Tĩnh nhi cố gắng thế nào, tên này vẫn bất động, nói gì thì em gái tôi cũng là một mỹ nữ, sao cậu lại không động lòng hả? Thật ra lần gặp gỡ đó là...”

Thần Bảo Nhi nghe Vũ Văn Sâm giải thích, trong lòng như có dòng nước ấm chậm chậm chảy qua, lại nhìn Long Hạo đứng bên cạnh đang tức giận, nhìn cô giống như đang đợi cô nói xin lỗi. Thật đúng là trẻ con, một Long Hạo như thế khiến cô không nhịn được cúi đầu, khẽ mỉm cười.

Vũ Văn Sâm nhìn đáng vẻ đó của Thần Bảo Nhi, biết cô đã tin tưởng Long Hạo rồi, liền vỗ vỗ bả vai Long Hạo.

“Người anh em này, đây là lần đầu tiên tôi thấy cậu ta vì một người con gái mà bày ra đáng vẻ đó, tôi thật sự bội phục cô.”

“Bây giờ anh có thể lần đi!” Long Hạo nghiêng răng nghiêng lợi, nhìn ý cười trong đôi mắt của Vũ Văn Sâm, không nhịn được liền đuổi người.

“Thật vô lương tâm, rồi rồi rồi, dù sao cũng hết chuyện để tôi làm rồi, Bảo Nhi, hẹn gặp lại.”

Nhìn Long Hạo lợi dụng xong liền đuổi người, Vũ Văn Sâm đành xòe hai tay, bắt đắc dĩ nhìn Thần Bảo Nhi, nháy mắt mấy cái với cô, sau đó dùng tốc độ ánh sáng biến mất.

Thần Bảo Nhi nhìn Long Hạo thở hổn hển, dùng ánh mắt trẻ thơ nhìn mình, giống như đang đợi cô nói tiếng xin lỗi, vừa nghĩ vậy, cô không nhịn được bật cười ra tiếng.

Tiếng cười ấy càng khiến Long Hạo thêm tức giận, bước đến trước mặt Thần Bảo Nhi, vươn tay, kéo cô vào lòng.

“Em nói anh nên trừng phạt em thế nào đây? Bảo Nhi, sao lại không tin tưởng ông xã của em chứ.”

“Em... Hạo, rất xin lỗi.”

“Anh không muốn em nói xin lỗi, anh muốn về sau em phải tin tưởng anh, hiểu chưa? Anh đã nói rất nhiều lần, anh không có hứng thú với Vũ Văn Tĩnh, chỉ có hứng thú với em thôi.” Long Hạo vừa nói vừa cúi đầu cắn nhẹ đôi môi mềm của cô, cũng từ từ buông lỏng vòng tay.

“Hạo, sau này em sẽ không nghi ngờ anh nữa.”

Thần Bảo Nhi thâm tình vuốt ve gương mặt anh, nở nụ cười quyến rũ, kiễng chân hôn lên đôi môi mỏng, từ tốn nói một câu: “Hạo, anh yêu, em yêu anh.”

Long Hạo cũng thâm tình ôm lấy cô, hết sức hưởng thụ lời tỏ tình này.

“Nói như vậy là em ghen tỵ à? Cho rằng anh có ý gì đó với Vũ Văn Tĩnh, nhất định là em ghen tỵ rồi.”

“Đúng vậy, cho nên sau này anh đừng làm bất kỳ chuyện gì khiến em hiểu lầm đó, biết chưa? Em sẽ ghen tỵ đấy.” Chu cái miệng nhỏ nhắn, Thần Bảo Nhi rộng rãi thừa nhận mình ghen tỵ, thấy ánh mắt Long Hạo tràn đầy dịu dàng và cưng chiều, lòng cô liền ấm áp hơn.

“Làm sao bây giờ nhỉ, anh lại cưới một cô vợ hay ghen, xem ra sau này nhất định phải đưa em cùng đi ra ngoài, hoặc là đánh báo cáo nhanh cho em, nếu không bình dấm chua của em lại đổ mất.”

Trong lúc nói chuyện, Long Hạo càng ôm chặt cô, tham lam ngửi mùi hương thoang thoảng khiến anh ngày nhớ đêm mong suốt mất ngày qua, gần đây cô không ở cùng, ban đêm anh đều ngủ không ngon.

Nghĩ tới đây, Long Hạo không khỏi dựa sát vào tai cô, nhẹ nhàng thổi khí nóng, liếm liếm vành tai nhỏ xinh, “Bảo Nhi, em biết không? Anh yêu em.”

“Đương nhiên là biết, hơn nữa em cũng yêu anh.”

Nghe Thần Bảo Nhi nói như vậy, nhịp tim Long Hạo càng đập nhanh, “Có nhớ anh không hả Bảo Nhi?”

“Gi?” Thần Bảo Nhi có chút mê mang ngẩng đầu, nhìn đôi mắt Long Hạo tràn đầy lửa dục, cô lập tức biết anh muốn nói cái gì rồi, mặt không khỏi đỏ bừng.

“Ban ngày ban mặt, anh có thể đứng đắn một chút không?”

“Anh mà đứng đắn thì sao em có thể mang thai chứ?” Vừa nói, Long Hạo vừa bế Thần Bảo Nhi lên, đi vào trong phòng, nhanh chóng đóng cửa lại, chậm rãi đặt cô nằm trên giường.

“Bảo Nhi, anh rất nhớ em, thật đấy, nghĩ đến là đều phải tắm nước lạnh hàng đêm.” Long Hạo đè lên cô, bàn tay to nóng rực dịu dàng vuốt ve thân thể cô, mỗi một tác động đều khiến anh lưu luyến quên lối về.

“Em mang thai.” Thật ra thì Thần Bảo Nhi cũng vô cùng khát khao anh, bàn tay anh cứ vuốt ve thân thể cô cách một lớp quần áo như vậy, làm cho cô có chút khô nóng, nhưng cô vẫn không quên nhắc nhở anh.

“Anh biết rồi, anh sẽ nhẹ nhàng, em yên tâm đi.”

30. Chương 30: Kết Thúc

Nói xong, Long Hạo nhẹ nhàng cởi quần áo Thần Bảo Nhi ra, cởi ra từng cái từng cái, nhìn thân thể mê người đó, anh không nhịn được nuốt nước bọt, cũng nhanh chóng cởi quần áo của mình. Cúi đầu hôn lên đôi môi mềm mại của Thần Bảo Nhi, động tác vô cùng dịu dàng, rất sợ làm cô bị thương.

“Ừm , ừm...” Cảm nhận được bàn tay nóng rực của Long Hạo đặt lên nơi tròn trịa của mình, Thần Bảo Nhi rên khẽ, vòng tay ôm chặt cổ anh, ưỡn người đáp lại nụ hôn của Long Hạo.

Hành động ấy khiến Long Hạo gầm nhẹ một tiếng, nụ hôn trở nên điên cuồng mà triền miên, cho đến khi Thần Bảo Nhi sắp hít thở không thông, Long Hạo mới lưu luyến không rời buông tha môi mềm, ngược lại điên cuồng hôn xuống phía dưới.

“Ừm. . . . .” Đầu lưỡi Long Hạo liếm láp đóa hồng mai của cô, khiến Thần Bảo Nhi không tìm được rên lên, thân thể như không thuộc về mình nữa.

Bàn tay Long Hạo đã dờ tới đùi trong của cô, càng không ngừng vuốt ve, rất nhanh, chỗ tư mật liền chảy ra mật hoa ngọt ngào, rất là mê người. Điều này làm cho Long Hạo biết cô đã chuẩn bị tốt để tiếp nhận mình, lập tức vùi vật to lớn của mình vào trong cơ thể cô.

“A. . . . .” Lập tức bị lấp đầy, khiến Thần Bảo Nhi không nhận được ôm chặt lấy anh, nhưng vẫn không quên nhắc nhở, “Em đang mang thai.”

“Anh biết mà, Bảo Nhi.” Long Hạo chỉ hơi xoay thân thể mình, liên tục va chạm, không dám quá dùng sức.

“Ừm... Ừm...” Thần Bảo Nhi vừa hưởng thụ, vừa vuốt ve gò má Long Hạo, nhìn trên trán anh lấm tấm mồ hôi chảy xuống, liền dịu dàng lau giúp anh.

Long Hạo liên tục xoay hông, lần lượt đụng chạm, lần đụng cuối cùng, một luồng điện chạy qua, khiến cả người Thần Bảo Nhi như bay đến phía chân trời, lập tức xụi lơ xuống, toàn thân tê dại, cảm giác đó đã lâu chưa trải qua rồi. Long Hạo chậm rãi cúi đầu hôn Thần Bảo Nhi một cái, sau đó nằm xuống bên cạnh, ôm cô vào trong ngực, tựa sát vào anh. Thần Bảo Nhi cảm thụ thân thể nóng rực cùng nhịp tim đập dồn loạn của anh, miệng nhếch lên nụ cười thỏa mãn, rồi chìm sâu vào giấc ngủ.

Long Hạo đưa Thần Bảo Nhi trở lại nhà họ Long, lúc Thần Bảo Nhi vừa xuất hiện, sắc mặt mẹ Long có chút khó coi, mặc dù đã nghe Long Hạo giải thích qua: thật ra thì Thần Bảo Nhi cũng là vô tội, nhưng trong lòng bà vẫn thấy khó chịu.

“Hạo, con đưa Bảo Nhi trở về là có ý gì?”

“Mẹ, con muốn nói cho mẹ biết một tin tốt, Bảo Nhi mang thai rồi.” Long Hạo vô cùng vui vẻ nói, ôm Thần Bảo Nhi, trong lòng ngất ngây.

“Sao?” Mẹ Long nhíu mày, bị mắc bẫy một lần, bây giờ đã không có gì hay để vui mừng. Bà chỉ thần nhiên liếc Thần Bảo Nhi vẫn đứng nguyên ở đó, “Là thật sao hả Bảo Nhi?”

Nói thật ra, bị con trai lừa gạt một lần, bà thật sự không thể tin được lời của Long Hạo.

Thần Bảo Nhi hơi sững sờ gạt đầu, cô vẫn thấy rất áy náy với mẹ Long, “Bác gái, thật xin lỗi, chuyện lần trước đều là con không tốt.”

“Vậy lần này thì sao? Con vẫn định gạt bác sao? Bác tin tưởng con như thế, thật sự không hy vọng con tiếp tục lừa gạt bác.” Mẹ Long chậm rãi bước tới trước mặt Thần Bảo Nhi, khẽ thở dài mở miệng.

Thật ra thì bà không có cách nào ghét bỏ Thần Bảo Nhi, dù sao bà cũng đã nhìn cô lớn lên từ nhỏ.

“Là thật mà mẹ.” Long Hạo vô lực giải thích, sau đó đỡ Thần Bảo Nhi ngồi xuống trước, “Bảo Nhi, em đừng gượng gạo, để anh giải thích cho.”

“Chuyện này.....Là thật?” Mẹ Long nhìn hành động của con trai, lại nhìn Thần Bảo Nhi, không khỏi ngẩn người.

Nhìn Thần Bảo Nhi và con trai vô cùng khẳng định gạt gạt đầu, mẹ Long sững sờ mấy giây, liền vui mừng đi tới bên cạnh Thần Bảo Nhi, vô cùng vui vẻ nói: “Bảo Nhi, thật tốt quá, thật tốt quá thật sự là quá tốt rồi, hôm nay cuối cùng con bác cũng làm qu.,ý đúng một chuyện, còn là chuyện khiến bác vui vẻ nữa.”

“Mẹ, lời này của mẹ sao....Khiến con không thoải mái thế nhỉ?” Thật là, song Long Hạo cũng không hề so đo với mẹ mình.

Mẹ Long nhanh chóng trở nên thân thiện, bắt đầu lo lắng chuẩn bị cái này, cái kia cho Thần Bảo Nhi, thậm chí còn muốn chuẩn bị đồ dùng cho bé con còn chưa chào đời. Điều này dọa Thần Bảo Nhi giật nảy, nhưng cô cũng không đành lòng đi ngăn cản mẹ Long tìm vui vẻ, chỉ nhàn nhạt cười.

Ở bên cạnh, Long Hạo đã kéo Thần Bảo Nhi vào trong lòng, “Kể từ sau khi em đi khỏi, mẹ anh vẫn luôn nhũn mảy, hôm nay là ngày bà vui vẻ nhất đấy.”

“Có thật không? Bác gái...” Nghe Long Hạo nói, trong lòng Thần Bảo Nhi có chút áy náy.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, em trở lại, còn mang theo cháu trai tương lai của bà, vậy là rất tốt rồi. Mẹ cũng rất vui vẻ mà, không cần cảm thấy áy náy, biết chưa?” Long Hạo giống như có thể nhìn thấu suy nghĩ của Thần Bảo Nhi, liền bình thản nói, không cho phép cô nghĩ quá nhiều.

Thần Bảo Nhi hiểu ý gạt đầu, rồi vuốt ve bụng mình.

Một ngày nọ, mẹ Long nhìn con trai và Thần Bảo Nhi hạnh phúc ngồi chung một chỗ, một uống sữa tươi một uống cà phê, không khỏi nhũn mảy.

“Bảo Nhi, Hạo, hai đứa mau kết hôn đi, con xem bụng Bảo Nhi đã lớn thế kia, cũng nên tính chuyện hôn lễ rồi. Bảo Nhi, con nói có đúng không? Nếu như không kết hôn, sẽ thành trò cười cho người bên ngoài đó.”

Mấy tháng qua, có không ít bạn bè của bà bắt gặp Long Hạo và Thần Bảo Nhi đến nhà hàng gì gì đấy, đều chạy tới hỏi bà có phải con trai đã kết hôn rồi không, tại sao không mở tiệc mừng... Một đồng ý vẫn đề khiến bà không biết nên trả lời như thế nào.

“Bác gái, thật ra thì con định chờ đứa bé ra đời rồi mới nói tiếp.” Thần Bảo Nhi cúi đầu lè lưỡi, thật ra thì cô còn muốn đợi cho việc học kết thúc, bé con ra đời, sau đó mới kết hôn. Hiện tại, ngay cả váy cưới mình thích còn không mặc vừa, cô mới không cần đâu.

Long Hạo cũng hết sức cưng chiều gạt đầu, “Mẹ, con và Bảo Nhi sẽ biết chừng mực mà, kết hôn là nhất định rồi, mẹ cứ yên tâm đi.”

“Ngược lại hai đứa vẫn rất bình thản.” Mẹ Long thật không còn gì để nói, nhìn hai người trong cuộc không vội vàng, mà bà lại quá gấp gáp, cảm thấy thật sự mệt chết đi được, bất đắc dĩ lắc đầu một cái, liền đi ra ngoài.

Thần Bảo Nhi nhìn đồng hồ, đặt cốc sữa tươi xuống, nói “Em phải lên lớp rồi.”

“Anh đưa em đi.” Long Hạo cũng đặt tách cafe trong tay xuống, đứng lên đỡ cô, “Thật ra thì anh cảm thấy em có thể không cần đến lớp, anh mời thầy giáo tới nhà dạy em là được. Em vác cái bụng bầu to tướng, đi đâu cũng không dễ dàng, còn có nửa tháng nữa là sinh rồi.”

“Còn có hai lớp nữa là kết thúc, không cần phiền toái như vậy đâu Hạo, bảo tài xế đưa em đi là được.”

Mấy tháng nay, Long Hạo đều kiên trì đưa đón cô mỗi ngày, không một lần nào để cô đi một mình, điều này làm cho Thần Bảo Nhi hết sức cảm động, có chồng như thế, vợ còn cầu gì?

“Không được, chuyện anh hứa với em, anh nhất định sẽ làm tốt.” Long Hạo kiên định nói, rồi đỡ Thần Bảo Nhi ra xe, để cô từ từ ngồi vào, che chở hết sức cẩn thận.

“Hạo, anh thật tốt.”

“Vẫn luôn đối tốt với em mà, bây giờ mới phát hiện ra.” Long Hạo nhướn mày, cười vô cùng rạng rỡ, lái xe từ từ.

Dọc đường đi gió hiu hiu thổi, Thần Bảo Nhi nhấn cửa kính xuống, cảm nhận ánh dương cùng gió mát, nhắm hai mắt cực kỳ hưởng thụ, bên tai là giai điệu nhẹ nhàng, làm tâm tình người ta hết sức thoải mái.

Khi Long Hạo lái xe đến trước cửa lớp đào tạo, Thần Bảo Nhi đã ngủ thiếp đi, nhìn nụ cười hạnh phúc vương trên khóe môi cô, anh không đành lòng đánh thức cô. Cởi áo khoác của mình xuống đắp lên người cô, nhấn cửa kính xe lên, anh nhẹ chân nhẹ tay mở cửa xe ra ngoài.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Thần Bảo Nhi ngủ rất thoải mái, nhưng lúc tỉnh lại, phát hiện Long Hạo bên cạnh không biết đã lê đi nơi nào, hơi sững sờ, cầm di động quý lên nhìn, vậy mà đã hơn mười giờ, cô mở cửa, vừa khéo nhìn thấy Long Hạo đôn bước ra từ lớp đào tạo.

Nhìn dáng vẻ khấn trương của Thần Bảo Nhi, Long Hạo liền chạy tới, “Bảo Nhi, em tỉnh rồi à?”

“Hạo, sao anh không gọi em dậy? Khóa học kết thúc rồi còn đâu.” Trong mắt Thần Bảo Nhi có vẻ oán hận, bĩu môi nói.

“Em ngủ ngon như vậy, sao anh đành lòng chứ, nhưng anh đã nhớ kỹ toàn bộ nội dung thầy giáo nói, còn ghi lại bài giảng nữa, có được không?”

Lúc nói chuyện, Long Hạo còn lắc lư cái máy quay trước mặt Thần Bảo Nhi.

“Anh.....Không phải anh còn rất nhiều việc sao?” Thần Bảo Nhi thật không biết phải hình dung tâm tình hiện giờ của mình như thế nào nữa.

“Bà xã còn quan trọng hơn mọi thứ, đồ em thích anh cũng sẽ thích.” Long Hạo vừa nói vừa đỡ Thần Bảo Nhi ngồi vào trong xe, rồi thông thả khởi động xe.

“Bảo Nhi, anh đưa em đến một chỗ, bảo đảm em sẽ thích.”

“Chỗ nào ạ?” Trong lòng Thần Bảo Nhi vẫn rất ảm áp, rất hạnh phúc, nhìn Long Hạo ngồi bên cạnh, cô thật sự rất yêu rất yêu anh.

“Lát nữa em sẽ biết.” Trong lúc đó, xe đã chạy đến một khu phố sầm uất khác, Long Hạo tìm được một chỗ dừng xe tốt.

Thần Bảo Nhi theo Long Hạo xuống xe, đi theo Long Hạo tới trước một cửa hàng đã trang trí xong xuôi, sơn màu vàng vô cùng ảm áp.

“Nơi đây là?”

“Không phải em vẫn luôn muốn mở một cửa hàng bánh ngọt thuộc về mình sao?” Long Hạo dịu dàng nói, đặc ý đưa Thần Bảo Nhi đi xem xung quanh một chút.

“Bảo Nhi, em biết không, nơi này đã được trang trí trong ba tháng, ba tháng qua anh không dám đưa em đến đây vì sợ mùi sơn quá nặng, sẽ không tốt với em và cục cưng. Hiện giờ đã trang trí xong, cũng hết mùi rồi, thế nào, em có thích nơi này không? Xem còn chỗ nào chưa hài lòng, anh có thể bảo bọn họ đổi lại.” Long Hạo vừa nói vừa nhìn một chút tình hình xung quanh.

Anh chưa hề phát hiện ra đôi mắt Thần Bảo Nhi đã sớm ươn ướt, khóe miệng cong lên nụ cười thật ảm áp: “Hạo, cảm ơn anh, thật sự cảm ơn anh.”

“Bảo Nhi, em, sao em lại khóc thế? Cô bé ngốc, những thứ đó là anh phải làm, chỉ cần em thích, anh đều sẽ thỏa mãn em.” Long Hạo nhìn bộ dáng này của Thần Bảo Nhi, có chuta bối rối vươn tay lau nước mắt cho cô, hết sức đau lòng kéo tay cô, muốn cô đừng khóc nữa, cô khóc khiến tim anh luống cuống.

“Hạo, em nghĩ kỹ rồi.” Hồi lâu sau, Thần Bảo Nhi lau khô nước mắt, rất kiên định nói.

“Hả?” Long Hạo có chút khó hiểu, cô nghĩ kỹ cái gì?

“Em nghĩ kỹ rồi, em không muốn mở tiệm bánh, em hi vọng bánh mình làm ra chỉ dành cho người yêu thương thôi.” Thần Bảo Nhi quàng tay qua cổ Long Hạo, thâm tình nhìn anh.

“Nhưng đó không phải ước mơ của em sao?” Long Hạo không hi vọng cô buông tha giấc mộng của mình, không hy vọng về sau cô sẽ hối hận. Anh muốn cô cả đời vui vẻ, cả đời thật hạnh phúc.

“Mơ ước lớn nhất của em chính là làm bánh ngọt cho người mình yêu, đấy mới là mơ ước chân chính của em.” Thần Bảo Nhi không nhận được giải thích, rồi hôn lên đôi môi mỏng đang định nói chuyện của Long Hạo, học theo dáng vẻ trước kia của anh, có chút vụng về đưa đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng anh, liên tục đi chuyển.

Cử chỉ vụng về ấy chọc cho Long Hạo dở khóc dở cười, anh vội đoạt mất quyền chủ động, đưa đầu lưỡi dò xét vào trong miệng cô, dịu dàng mà triền miên vui đùa cùng cô. . .

Hai người đứng đó ôm chặt lấy nhau, mà người đi đường cũng phải vội dừng bước trước cảnh tượng này, đứng vây xung quanh nhìn hai người yêu thương nồng nhiệt.

Cũng không biết là ai vỗ tay đầu tiên, âm thanh truyền đi rất nhanh, tiếng vỗ tay vang dội khiến Thần Bảo Nhi đang đắm chìm trong ngọt ngào giật mình nhận ra hành động to gan của mình, điều này không có bất kỳ sự khác biệt gì trên đường phố.

Thần Bảo Nhi xấu hổ đỏ bừng mặt, nhìn Long Hạo vẫn bình tĩnh cười dịu dàng, liền nắm anh mấy cái, “Có phải anh đã biết tất cả mọi người đều đang nhìn chúng ta?”

“Cái ấy thì có quan hệ gì.” Long Hạo lơ đãng nói, sau đó ôm Thần Bảo Nhi đang ngượng ngùng đi ra ngoài.

Dọc đường đi, Thần Bảo Nhi toàn cúi đầu, gương mặt đã sẫm hồng rực, chờ sau khi lên xe, cô mới ảo não bĩu môi: “Long Hạo, anh thật xấu xa, sau này em ra ngoài gặp người thế nào đây?”

“Có sao đâu chứ, chúng ta sắp thành vợ chồng, chẳng mấy chốc sẽ kết hôn, lại chuyện như vậy rất bình thường, mọi người là ao ước, là hâm mộ, ghen tỵ, biết chưa?” Long Hạo thản nhiên nói, trên mặt tràn đầy nụ cười hạnh phúc.

“Cũng đúng, anh nói cũng đúng.” Thần Bảo Nhi cười ngọt ngào, cực kỳ đồng ý nói.

Nhìn Long Hạo ở bên cạnh, cô vuốt ve bụng mình, rồi quay đầu nhìn lên bầu trời xanh bao la, cô có thể cảm giác được tương lai của mình sẽ rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc.

The End

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-vo-then-thung-moi-qua-day>